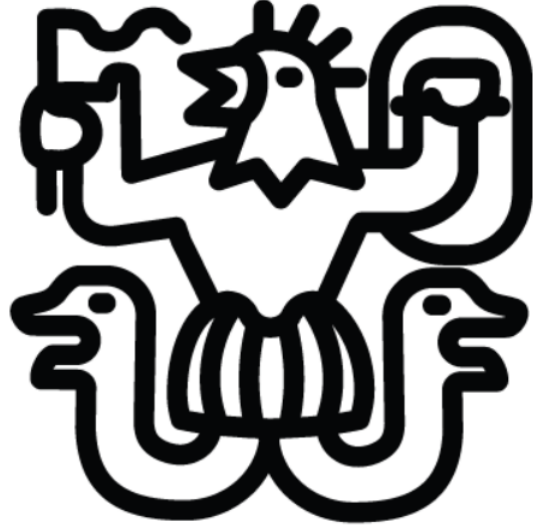
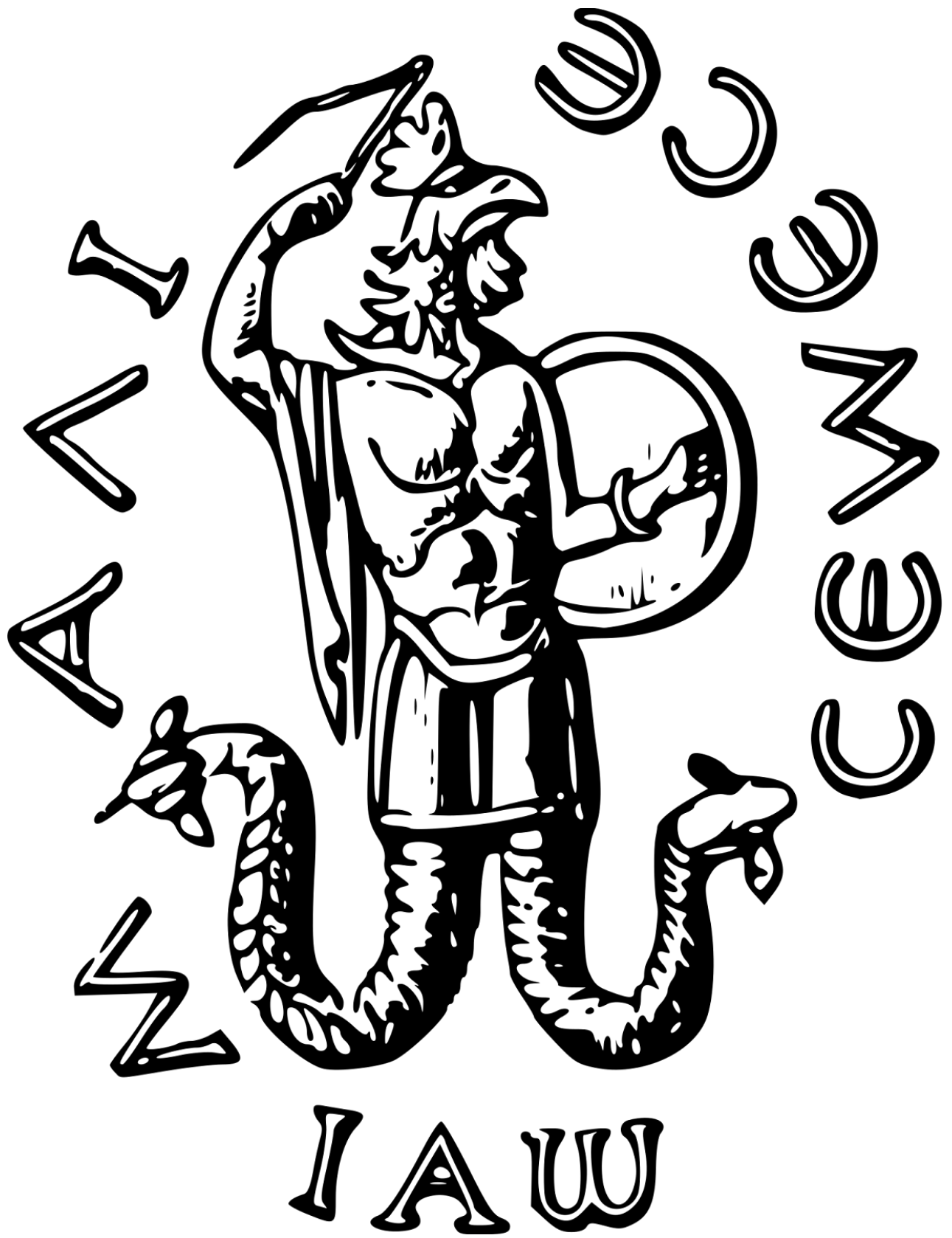

ABRAXAS

İYİ ve KÖTÜ'nün ÖTESİNDE

"İnsanlar genellikle en dindar oldukları zamanlarda en az sağduyulu ve en büyük gaddarlıkla davranırlar." -- İlka Chase

"Mesih (İSA) gerçekten dünyayı kurtarmayı amaçladıysa, başarısız olduğu söylenemez mi?" -- Nietzsche

"Bir şeyi kötü olarak düşünürsen, onu kötü yaparsın." -- Nietzsche

"Sevgiyle yapılan her zaman iyinin ve kötünün ötesinde gerçekleşir." -- Nietzsche

ÖNSÖZ

Bu kitap sömürücü, elitist ve pragmatik Eski Dünya Düzeni ve onun dini yansıması sayılabilecek İbrahimi Dinleri (Yahudilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık) sert bir şekilde eleştirerek, bu sistemler yerine insanlığın maddi ve manevi olarak gelişmesini ve aydınlanmasını amaç edinen Yeni Dünya Düzenini ve Aydınlanma Dinini tanıtmaktadır.

Gerçek ismini vermek istemeyen bir mason vatandaşın yazmış olduğu bu kitap, özellikle İbrahimi dinlerin siyasal yansımasının (Siyasal Katoliklik ve Protestanlık, WASP'lık, Siyasal Semitizm ve Siyasal İslam...vb) manipülatif ve sömürücü olduğunu, hiç bir şekilde insanlığın gelişmesine yaramadığını, üstelik İbrahimi inanç sisteminin mantıken mesnetsiz olduğunu vurgular. Sağlam gerekçelerle açıklanan gerçek kurtuluş ve özgürlük insanın öz tekamül ve aydınlanmasına bağlıdır.

En başından uyarmam gerekirse, bu kitapta İbrahimi Dinlere yapılan sert eleştiriler, bu dinlerden birine mensup olan okuyucuların kalplerini kırabilir. Ama şüphesiz dinlerine gerçekten samimi ve manevi bir şekilde bağlı olan okuyucular büyük oranda inanmaya devam edeceklerdir. Fanatik ve pragmatik bir şekilde inananlar da inançlarını kaybetmeyecektir, sonuçta onlar da çıkarları doğrultusunda hareket ederler. Açıkçası bu kitap birilerini ikna etmekten çok, başka perspektifteki düşüncelerin de olduğunu göstermek için yazılmıştır.

Eski Dünya Düzeni tekelleşmek ve mutlak kontrolünü sürdürebilmek için kendisine uymayan diğer rakip sistemleri (Yeni Dünya Sistemi) ve çeşitli dini ifadeleri yanlı bir şekilde kötüler ve tek seçeneğin kendisi olduğunu dayatır. Halbuki bu kesinlikle yanlıştır ve insanlığın bütününe yarar sağlayabilecek başka seçenekler de vardır. Eğer bu seçenekleri objektif ve yansız bir şekilde analiz edersek, kötünün iyisine mahkum olmak zorunda kalmayız. İşte bu kitapta İbrahimi Dinler ve Uzak doğu dinleri dahil bir çok seçenek ve siyasal sistem eksileri ve artıları ile analiz edilerek, ideal bir Aydınlanma Dini tanıtılıyordu.

Şu ana kadar İlluminati, Yeni Dünya Düzeni, Masonluk, Satanizm ve Gnostisizm...vb hakkında bir çok şehir efsanesi duyduğunuza eminim. Bu efsanelerin büyük bir çoğunluğu bu sayılanları kötüler ve toplumu onlara karşı tavır almasını sağlayabilmek için kurgulanmış Eski Dünya safsatalarıdır. Halbuki, nasıl ki (mesela) Budizm hakkında bilgi almak için bir ortadoks hristiyan rahibine danışmıyorsak, İlluminati ve onun inanç sistemleri hakkında gerçekten bilgi almak istiyorsak “gerçek” bir mason'a danışmamız akla uygun olacaktır.

İşte bu kitap gerçek bir masonun, İlluminati, Yeni Dünya Düzeni, Masonluk, Satanizm ve Gnostisizm...vb.. hakkındaki düşünce sistemini ortaya koyar !

ÖNSÖZ.....	4
İlluminati.....	6
Giriş.....	8
Batı (İnanç) ve Doğu (Öz Bilgi).....	9
Protestan İrrasyonalistler.....	13
Şüphenin Askıya Alınması.....	15
Anlatıyı Kim Kontrol Eder?.....	18
İki Tür Din.....	24
İbrahimciliğe Karşı Aydınlanma.....	28
Kötülük.....	29
Kozmik Denklem.....	31
Bir ve Çokluğun Diyalektiği.....	33
Kötülüğün Mistik Özeti.....	38
Kötülüğün İnsani Özü.....	42
Kötülüğün Psikolojik Modeli.....	47
Kayıp Sembol.....	52
İki Katmanlı Din.....	57
Eski Dünya Düzeninin Tao'su.....	58
Psikopat İbrahim.....	59
Evrim, Devrim, Hareket.....	62
Anarşi.....	64
Komünizm.....	65
Monarşi.....	66
Demokrasi.....	67
Cumhuriyet.....	69
Meritokrasi.....	70
Meritokratik Cumhuriyet.....	71
Öfke.....	75
Deliliğin Mantığı.....	77
İbrahimi Dinler.....	78
Uzak Doğu Dinleri.....	84
Batı Bilimi.....	87
Batı Felsefesi.....	89
İlluminati Dini.....	90
Sıfır ve Sonsuzluk.....	97
Yukarıda Nasılsa Aşağıda da Öyle.....	104
Ünlüler ve İnternet.....	109
Çözüm.....	113

İlluminati

BU, İlluminati olarak bilinen ve Yunan bilge [Pisagor](#)'un ilk resmi Büyük Üstadı olduğu eski ve tartışmalı gizli topluluğun dinini, siyasetini ve felsefesini özetleyen [KİTAPLAR DİZİSİNDEN BİRİDİR](#). İlluminati Derneği bugüne kadar süregelmiştir ve bu kitabın yazarı **Michael Faust** takma adla çalışan bir lonca üyesidir.

İlluminati'nin dini (yani inanç sistemi) Gnostisizmin en gelişmiş ifadesidir ve Aydınlanma (yada İlluminizm) olarak adlandırılır. Kendini aydınlanma arayışına adanmış olan Hinduizm, Budizm ve Taoizm gibi Uzak Doğu dinleriyle pek çok paralellığı vardır. İbrahimi inanç dinlerini reddeder: Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam, tüm bunları sahte tanrı "[Demiurge](#)"nin tezgahı olarak kabul eder; Demiurge (yada [Yahve](#), [Yaldabaoth](#), Sakla, [Ahriman](#)...) kendini Tek Gerçek Tanrı olduğuna inandıran bir Şeytandır ve insanlığa sonsuz dehşet veren aşağılık, zalim ve kötü bir tanrıdır.

Demiurge'nin ne kadar deli olduğuna kendiniz karar vermek istiyorsanız, Demiurge'nin "Seçilmiş Halkı" İbranilerle ilişkisinin öyküsü olan [Eski Ahit](#)'i okumanız yeterlidir. "Her Şeyin Tanrısı"nın neden birkaç bin yıl önce Orta Doğu'da küçük bir kabileyle özel ve partizan bir Antlaşmaya girdiğini, onlara neden başkalarına ait bir toprak (Kenan) vaat ettiğini ve sonra [Kenanlılara](#) karşı bir soykırım savaşında neden aktif olarak katıldığını merak edebilirsiniz. Daha da tuhafı, Hristiyan teolojisine göre, ilk başlarda fanatik bir şekilde desteklediği tüm İbranileri öldüklerinde [Limbo](#)'ya - Cehennemin kenarına - gönderecektir. Adem ve Havva'nın "İlk Günahı" tarafından silinmez bir şekilde damgalandıkları için Cennete gidemeyeceklerdir. Onlara göre yalnızca Tanrı'nın "oğlu" İsa Mesih'in acı verici ölümünün sağladığı kefarete, geçmişini silebilecek ve İbranilerin Limbo'dan kurtulmasına izin verebilecektir!. Ama bir sorun vardır. Sadece İsa Mesih'i Rableri ve Kurtarıcıları olarak kabul edenler Cennete girmeye hak kazanıyordur !!!

Elbette, "Tanrı"nın Seçilmiş Halkı İbraniler, İsa Mesih'i neredeyse tamamen reddetmiştir. Bu nedenle, Hıristiyan bakış açısından, Seçilmiş Halkın neredeyse tamamı şu anda cehennemlidir. Tanrı'nın davranışını bariz bir şekilde tuhaf bulmuyor musunuz? Gerçekten inanılmaz, değil mi? Hiç şüphelenmediniz mi ? Bu Tanrı'nın davranışı, Şeytan'dan beklenecek davranışlara çok benzemiyor mu?

Mesela, "Tanrı"nın İbrahim'e kendi oğlu İshak'ı kurban etmesini emrettiği hikayeyi hatırlayın. İbrahim, bu canavarca emri reddetmek yerine, tanrı kılığındaki bu şeytani varlığı suçlamak yerine, ne kadar kölece ve akılsızca itaatkar olduğunu ispatlamak için kendi etinden ve kanından birini kesmeyi kabul etti - tam bir psikopat, fanatik "inanan" prototipi ! ...*Sözde Tanrı'dan emir geldi diye kendi öz evladını öldürmeye kalkan, kim bilir başkalarına neler yapar !*

Sözde Tanrı'nın İbrahim'e verdiği bu buyruk, Gerçek Tanrı'nın ağzından çıkacak bir buyruk gibi mi geliyor size? Eğer öyle olduğunu düşünüyorsanız, size acıyoruz, çünkü siz kesinlikle Demiurge'nin bir kölesi ve lanetlenmişler askerlerinden birisiniz.

Bununla birlikte, İbrahimi sözde Tanrı'nın gerçekliğinden şüphe ediyorsanız, Illuminati'nin ve geleceğe yönelik, rasyonel, bilimsel, matematiksel ve [diyalektik](#) ışık dinimiz olan Aydınlanma'nın mesajına açık olabilirsiniz.

Giriş

Batı (Avrupa ve Orta-Doğu) ve Doğu (Uzak-Doğu) dini düşüncesi arasında olağanüstü bir ikilik vardır. Ama nedense ana akım medyada kimse buna dikkat çekmiyor. Hiç tartışılmıyor. Sonuçları asla dikkate alınmıyor. Ama Neden? Neden bu özel tartışmanın olmasına asla izin verilmiyor? Sıradan insanların Batı ve Doğu dinleri arasındaki bu şaşkıncı farklılıkların asla farkına varmamasını sağlamak kimin çıkarına oluyor? Kesin olan bir şey var: ya Doğu'daki herkes direkt cehenneme gidecek ya da Batılı "inanımlar" tarihteki en yanıltıcı (yada sahtekar) insanlar olarak, yalnızca kolektif deliliğin bir tezahürü ile etiketlenilebilecek bir dereceye kadar tamamen ve olağanüstü derecede yanılıyorlar.

Şöyle bir Kritik soru sorulabilir - Batı dini düşüncesi Doğu diniyle hiç uyumlu olmadı mı, ve eğer öyleyse, daha sonraki bu şaşkıncı farklılığa ne sebep oldu ve bir zamanlar Doğu ile uyum içinde olan Batı dinlerine ne oldu?

"Batı" dini ile İbrahimiği kastediyoruz - Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam (Uzak Doğu'da da elbette çok sayıda Müslüman var, ancak İslam kendisini doruk noktası olarak gördüğü Yahudilik ve Hıristiyanlığa göre tanımlıyor). "Doğu" dini ise, Hinduizm, Budizm ve Taoizm'i ifade eder. Diğer tüm dinler bu temaların sadece varyasyonlarıdır.

Peki din açısından Batı ile Doğu arasındaki kritik fark nedir?

Batı (İnanç) ve Doğu (Öz Bilgi)

Batı (İbrahimi) dinleri, uzayın, zamanın ve kozmosun dışında var olan her şeyi bilen, her şeyi gören, her şeye gücü yeten bir varlığın - Tanrı'nın - var olduğunu iddia eder. Bu varlık her zaman var olmuştur ve her zaman var olacaktır. O sonsuz derecede mükemmeldir. O hata yapamaz. Hiçbir kötülük yapamaz. O, akla gelebilecek herhangi bir mükemmellik olasılığının maksimum ifadesidir. O tamamen kendi kendine yeterli ve kusursuzdur. Hiçbir şeye ihtiyacı yok. O hiçbir şeye bağlı değildir. Evrenin dışındadır (Transandantal; Aşkın, Metafizik). Evren onun eseridir ama o onun bir parçası değildir (non-Pantaist). Evren Tanrı ile aynı özden değildir. Tanrı istediği herhangi bir zamanda evreni sona erdirebilir, ama bu şekilde kendisinin sonu gelmez.

Bu görüşe göre Tanrı ve evren ebediyen farklı ve ayrıdır. Tanrı, evren değildir, ama en yüksek gizemdir. Evren, Tanrı terimiyle tamamen açıklanabilir, ancak Tanrı'nın düşüncesinden, işleyiş tarzından ve planından hiçbir şey anlamadığımız sürece "kendi aklımızla" tamamen açıklanamaz. "O", özü, kökenleri ve evrimi ile ilgili herhangi bir bilimsel veya felsefi analizin ötesindedir. "O" sadece vardır. "O", varoluşun nihai "yabanıl gerçeği" dir. O'nun varlığın en temel düzeyinde, sonsuz bilgi, güç ve kapasiteye sahip kusursuz bir varlık biçimindeki sonsuz mükemmellik olduğunu kabul etmeliyiz.

İbrahimciler NEDEN diye sormanın bir anlamı yok derler. Varoluşun başlangıç noktası MÜKEMMELLİK'tir, dolayısıyla gelişemez ve evrimleşemez, daha iyi olamaz - *Mükemmel Tanrı mükemmel kainatı yaratmıştır* ancak dünyadaki hayatımızın bariz gerçeği, kusurun her yerde olduğudur. Bu tutarsızlık nasıl açıklanabilir? Evren sanki mükemmellikten kusura doğru gitmiştir. Halbuki neden varoluşun başlangıç noktası, daha sonra mükemmelliğe doğru evrilen KUSUR değildir? O zaman bu dünyanın kusurlarını açıklamakta hiç zorluk çekmezdik. Ancak bu tür sorular İbrahimciler tarafından ne yanıtlanır ne de yanıtlanması istenir.

Şimdi, eğer EVREN güneş, dünya, gök, ay ve başka bir şeyden oluşsaydı, yani sınırlı olsaydı, o zaman evren gerçekten yaratılmış gibi görünürdü. Ama evren hayal edilemeyecek kadar büyük, o kadar büyük ki, sonsuz olup olmadığını deneysel olarak bilmemizin bir yolu yok. Neredeyse tamamı hiçbir zaman bizim tarafımızdan görülemeyecek veya bilinmeyecek kadar geniş bir evrenin hizmet ettiği işlev tam olarak nedir? Tanrı neden bu kadar olağanüstü ve gereksizce devasa bir şey yaratsın? Gereksiz değilse hangi amaca hizmet ediyor? Açıkçası Kainatın, herhangi bir insan teması veya doğrudan bilgi olasılığının çok ötesinde olduğundan, insanlıkla herhangi bir bağlantısı olan bir amacı olamaz. Gerçekten de, iki bin yıl önceki insanların bizim galaksimizin ötesindeki galaksiler hakkında hiçbir bilgisi yoktu; yaşadıkları dünya sınırlı görünüyordu, ve ona göre bir Tanrı ve inanç sistemi yarattılar; ama kainat sonsuzdur dolayısıyla insanlık sözde Tanrının "özel kulu yada eşrefi mahlukatı" değildir. Hiçbir İbrahimci bu temel soruları yanıtlamaya çalışmadı, ve diğer tüm "uygunsuz" sorularla birlikte bu sorular da basitçe göz ardı edildiler.

Katolik Kilisesi'nin dünyanın evrenin merkezi olduğunu inkar etmeye cüret eden veya evrenin sonsuz olduğunu iddia eden insanları gerçekten de öldürdüğü bir zaman vardı. Kilise haklı olarak bu fikirlerin [Mukaddes Kitabın](#) “gerçekliğine” ne denli tehdit olduğunu gördü. Kanıtları tartışmak ve mantığı analiz etmek yerine Kilise, bir tür ilkel ve cani Mafya çetesi gibi muhalefeti ortadan kaldırmayı tercih etti. *"Bu kişisel değildi, sadece bir işti"* - Kilise'yi ayakta tutma işiydi. Ancak Kilisenin yüzleşmeyi reddettiği şey, eğer dünya kozmosun merkezise, neden başka bir şeye ihtiyaç duyulduğuydu. Gerçekten de neden bir aya veya güneşe ihtiyaç var? Neden sadece dünya değil de başka gök cisimleri de var? Neden karanlık ve ışık var? Neden sadece kalıcı ışık olmasın? Yaratıcı olan Tanrı, her istediğini yapabiliyorsa, neden tasarlanmış bir Yaratılışa hiç benzemeyen bir şey yarattı? Görüldüğü üzere Evren, sonsuz bir zaman, enerji ve madde bolluğu ile birlikte, aşırı israf gerektiren doğal süreçlerin sonucu gibi durmuyor mu ?

Sadece birkaç bin kişinin yaşadığı düz bir dünyadan oluşan bir evren, “apaçık” tasarlanmış bir yaratılış olarak nitelendirilebilirdi. Fakat görülüyor ki, sayısız galaksi, yıldız ve gezegenle dolu, neredeyse tamamı insanlıktan sonsuza dek gizlenmiş sonsuz büyüklükteki bir evren, İbrahimi Tanrı'nın olmadığına kanıtı olarak kabul edilebilir, çünkü böyle sonsuz bir evrende insan türünün akla gelebilecek hiçbir önemi yoktur: o ancak sonsuz küçük bir toz zerresidir. Dünya sonsuz sayıda gezegenlerden biri olacağından, "Tanrı'nın Oğlu"nun ya da herhangi bir Mesih'in, peygamberin ya da meleğin dünyayı ziyaret etmesi için makul bir neden olmayacaktır.

Sonsuzluk, insan türünün ve Dünya gezegeninin sözde önemini sıfıra indirdiği için İbrahimi Tanrı Putunu parçalara ayırır. Tasarımcı ve Yaratıcı bir Tanrı'nın, bir şeyden sadece bir tane yaratabilecekken, sonsuz sayıda yaratması için hiçbir olası sebep yoktur (*Eğer sürekli deneme yanılma yapan Amatör bir Tanrı değilse, ki bu da Tanrı tanımı ile çelişir*). Neden bir yerine sonsuz yıldız var? Neden bir yerine sonsuz gezegen var?

SİZ Yaratıcı olsaydınız, tüm dikkatinizi verdiğiniz ve sizin için sonsuz derecede özel olan bir şeyi mi yarattırdınız, yoksa her bir yaratımı özel bir anlam ifade etmeyecek şekilde sonsuz sayıda mı yarattırdınız?

İbrahimciler sanki insan kainattaki tek akıllı canlı, dünya evrendeki tek gezegen ve güneş tek yıldızmış gibi söz ederler. Aslına bakarsanız, modern astronomi bizden neredeyse akıl almaz derecede uzaktaki yıldızların ve galaksilerin fotoğraflarını çekmiştir ve bunların ötesinde daha bir çoklarının sonsuz sayıda olmadığını düşünmek için hiçbir neden yoktur. Yalnızca aklını-kaçırmış olanlar evrenin ve Yaratıcının odak noktasının DÜNYA ve İNSAN olduğu sonucuna varabilir. Zira böyle bir sonucu destekleyecek herhangi bir kanıt yoktur.

Galileo, Roma Katolik Engizisyonu tarafından yargılanmıştı çünkü Kilise, evrenin sabit, durağan merkezi olmadığını kanıtlamanın Yaratıcı Tanrı'nın var olmadığını kanıtlamak olduğunu çok iyi anlamıştı. Çünkü Bir Yaratıcı Tanrı, bir mücevher gibi yaratımını merkeze koyar. Onu, sonsuz büyüklükteki bir kozmostaki istisnai olmayan bir galaksinin sıradan bir köşesinde önemsiz bir güneş sisteminde savrulan bir kaya yapmaz. Evreni kara delikler ve süper kütleli kara deliklerle, karanlık madde ve karanlık enerjiyle, kuantum vakum dalgalanmalarıyla doldurmaz. Bunların, sözde Tanrı'nın her zaman üzerinde odaklandığı sonsuz özel hazinesi olan Yaratılmış Dünya ve İnsan açısından nasıl bir işlevi olabilir? Çünkü öyle bir işlevi yok !

İbrahimciler, Tanrı'nın hepimizi izlediğini, her birimizle özel bir ilişkisi olduğunu, ve Tanrının her birimizi özel olarak kurtaracağını söylerler. Yahudiler, Tanrı'nın özel olarak seçilmiş halkı olduklarını ve onlara bir Mesih vaat ettiğini söylüyorlar. Hıristiyanlar, Tanrı'nın günahlarımızı kefaretle etmesi için kendi Oğlunu (İsa) gönderdiğini söylerler. Müslümanlar ise, Allah'ın (yani Tanrı'nın) Kuran'ı bizim için yazdığını ve onu Cebrail aracılığıyla Muhammed adlı sözde okuma yazma bilmeyen bir çöl kabile üyesine teslim ettiğini söylüyorlar. Evren sonsuz büyüklükte olsaydı, ki öyle, bunların hiçbirisi tek bir anlam ifade etmezdi.

Eğer bir İbrahimci iseniz, mantıksal olarak bilimi her konuda reddetmek zorundasınızdır. Evrenin dışında duran (metafiziksel), ama sizinle kişisel bir ilişkisi olan (*mesela ona dua edebilirsiniz ve o doğrudan hayatınıza müdahale edebilir*), sakallı peygamberler ve kutsal kitaplar, melekler ve evliyalar gönderen bir Tanrı'ya inanırsınız. Mucizeler gerçekleştirir ve şehitleri sever, Oğlunu bizim için feda eder (Hıristiyan bakış açısından). Fakat Ne yazık ki, kötülüğü durduramıyor, yada onu sopa gibi kullanıyor ve görünüşe göre mesajını da çok iyi iletmiyor. Onun gerçek Kutsal Kitabı hangisidir - Tevrat mı, İncil mi yoksa Kuran mı? Peygamberi kimdir? Musa mı, İsa mı, Muhammed mi? İsa onun Oğlu ise, Yahudiler ve Müslümanlar neden İsa'dan sorumlu olmuyor? Seçilmiş İnsanlar kimlerdir - Yahudiler, Hristiyanlar veya Müslümanlar mı? Müslüman İbrahimciler neden diğer İbrahimcilerin cehenneme gideceğini düşünüyor? Hristiyan İbrahimciler neden diğer İbrahimcilerin cehenneme gideceklerini düşünüyorlar? Yahudiler neden hala sadece kendilerinin kurtarılacağını düşünüyor? Katolik Hristiyanlar neden Protestan Hristiyanların cehenneme gideceğini düşünüyor? Protestan Hristiyanlar Papa'ya neden Deccal (Anti-Christ) diyorlar?

Ve neden hiçbir Uzak Doğu dini bunların hiçbirini kabul etmiyor? Ayrı telden çalıyor !

İbrahimcilik sizce mantıklı mı? Yoksa İnsan ırkı veya büyük bir çoğunluğu deli mi? Dünya gezegeni kozmik bir akıl hastanesi mi? Cehennem mi? İnsanlar her şeye inanmaya hazır çılgın hayalperestler midir? Görünüşe göre bir şeyin imkansız bir şekilde zorlanması bağımlılık yaratabiliyor. İnsanlar, herhangi bir karizmatik psikopat veya kaçık tarafından formüle edilmiş herhangi bir mantıksız, gülünç saçmalığa abone olacak kadar kötü bir şekilde beyinleri yıkanmış ve zihin kontrollü canlılar mıdır ? İnsanlar kendilerini herhangi bir saçmalığa nasıl sınırsızca inandırabilirler ? Mesela sonsuz güçte, sonsuz evrenler yaratmış bu tanrı sıradan bir gezegenin sıradan gündelik dünyevi işler ile neden ilgilenir ?

TANRI ARTIK ÖLDÜ (sözde). Ondan kim yaratmasını istedi? Kimse. Neden bunu yaptı? Çünkü birileri ikazlara rağmen yasak elmayı yedi!!!!!! Ve görünüşe göre bu, tüm insan ırkının kalıcı ve silinmez bir şekilde kötülükle lekelendiği ve bizi seven ve merhametli ve bağışlayıcı olan Tanrı tarafından SONSUZA DEK cezalandırılmayı hak ettiği anlamına gelir. *(madem çok bağışlayıcıydı, neden bizi yasak elma olayından hemen sonra affetmedi ???... kısacası hikaye zaten kendi için fazlasıyla çelişiyor)*

VE İNSANLAR GERÇEKTEN BU DELİCE SAÇMALIĞA İNANIYOR!!! MİLYARLARCASI HEM DE. VE ÜSTELİK BU İNANILMAZ SAÇMALIK ADINA SENİ ÖLDÜRECEKLER. BU SINIRI OLMAYAN DELİLİK BU YİĞİNLARIN HAYATLARINDAKİ EN ÖNEMLİ ŞEYDİR.

Yaşadığımız dünya bu. Tam BİR Tımarhane. İşte İbrahimcilik budur !.

Protestan İrrasyonalistler

Protestan Hristiyanlar, çocuksu batıl inançlarla enfekte ve Papa'nın önderliğindeki yozlaşmış bir hiyerarşinin kölesi olarak gördükleri Katolik Hristiyanlardan daha zeki olduklarını kibirli bir şekilde hayal etmeyi severler. Aslında, entelektüel açıdan Katoliklik, Protestanlıktan sonsuz derecede daha zekicedir. Zira [Katoliklik](#); [Platonizm](#), [Aristotelesçilik](#), [Mithraizm](#) ve [Neoplatonizm](#) tarafından desteklenmektedir - ki bunlar şimdiye kadar tasarlanmış en zarif ve zorlu felsefelerden bazılarıdır. Ancak Protestanlık tüm bunları red eder ve yalnızca Kutsal Metinlerin önemli olduğunu söyler.

Katolikliğin zekice içeriğinin tümü, Kutsal Metinlere dayalı fanatizm ve gülünç derecede basite indirgenmiş "imanla aklanma" iddiası lehine çöpe atıldı. [Luther](#)'in aklın "*Şeytanın fahişesi*" olduğu ifadesi, topyekûn, pişmanlık duymayan akıldışılığın güçlerinin zaferini temsil ediyordu. Gerçekten de Protestanlık, herhangi bir entelektüel gündemi tamamen hor gören çılgın bir dindir. **Sadece İsa Mesih'e inanım ve "kurtulacaksınız"**, bu gülünç dinin özü ve sözüdür. Protestan olacaksanız Beyninizi dışarıda bırakın - çünkü ona hiç ihtiyacınız olmayacak.

Luther'le birlikte Hristiyanlık, felsefe ile her türlü uzlaşma girişiminden vazgeçmiş, ayrıca Protestan zihnine "marjinal fikirlere" karşı büyük bir nefret aşlamış ve aydınlara duyulan saygı üzerinde negatif bir etki yaratmıştır. Aydınlanma ve Entelektüellik yerine, Protestanlar maddi ve dünyevi zenginliğe çok daha fazla saygı duyuyorlardır. Protestanlar için para her zaman fikirlerin ve kültürün önüne geçer. Mesela [Beyaz Anglo Sakson Protestanlar \(WASP'ler\)](#) tarafından yönetilen bir ulus olan Amerika'ya bir bakın. Kimse yüksek kültürlü oldukları için Amerika'ya hayran olmuyor. Hatta tam tersine kültürsüz ve özgür bir fırsatlar ülkesi olduğu için Amerika önemli görülüyor. Amerika, muazzam miktarlarda Protestan zihin kirliliğini karıştırarak çalkalayan bir çöp makinesidir. Sadece ama sadece Amerika'da [Sarah Palin](#) yada [Donald Trump](#) gibi kişilerden potansiyel bir Başkan olarak söz edilebilirdi. Bu tarz tipler Protestan anti-entelektüalizmi ve Protestan düşük kültürünü kristalize ediyorlar. Amerikanın ideal vatandaşı, küçük hükümet, vergi indirimleri, aile değerleri, vatanseverlik, "Tanrı" gibi olağan Protestan saplantılarının tümünü benimseyen, imaj takıntılı, sürekli para kapma yarışında olan aptal bir kapitalisttir. Dudaklarından bir kez bile matematiksel, bilimsel veya felsefi bir içerik geçtiğini duyamazsınız. WASP budur - bir ahmaklar konfederasyonu. Ve Dünyanın geri kalanı, bu gerizekalkı köktendinci Protestan hareketinin yükselişine hayretle bakıyordu.

Ancak Protestanlığın tarihsel olarak son derece önemli ve değerli bir yan etkisi oldu. Katolik Kilisesi'nin gücünü ve otoritesini baltalayarak, [Rönesans](#) düşüncesinin güç kazanmasına ve sonunda bilim ve felsefenin Hristiyanlığın prangalarından kurtulup modern dünyayı doğuran ve [Aydınlanma](#) olarak bilinen büyük çağa evrilmesine izin verdi.

Protestanlar bu gelişmeden kredi almayı severler. Aslında Aydınlanma, aklı hor gördüklerini ilan etmekten başka hiçbir şeyden zevk almayan insanlara hiçbir şey borçlu değildir. Protestanlar, Aydınlanma ajanlarının tam tersidir.

Yaratılışçıların ([Akıllı Tasarımcıların](#)) çoğu Protestandır. [Çay Partisi](#) Protestandır. Konfederasyonlar Protestandır. Köle sahiplerinin çoğu Protestandı. Kapitalizm bir Protestan ideolojisidir. Protestanlık aslında Katoliklikten çok daha büyük bir kötülüktür.

İslam'a gelirse, neden bu kadar geriler ? Nedeni basit. Ne bir [Rönesans](#) ne de bir [Reformasyon](#) vardı, katı dogmacı ortodoks pozisyonlarını dizginleyecek hiçbir şey yoktu. Geleceğe ve yeni fikirlere bakmak yerine, sözde çağdaş Müslümanlar her zaman geçmişe bakarlar (ve *en fazla zaten mevcut olan fikirleri satın alıp kopyaladılar, ama yeni bir orjinal fikir üretmediler... zira onlarsan yenilik çıksaydı islam bu kadar geri kalmazdı zaten....*). Ve Geçmişe tapan herhangi bir insan grubu gibi geçmişte takılıp kalacaktır. İslam dünya için çok büyük bir sorundur ve sorun daha da büyüyecektir. Dünyanın geri kalanı ileri giderken kökten dinci fanatik Müslümanlar hep geri gidiyor. Geri gittikleri için de, Modern topluma karşı giderek daha fazla öfkeli ve nefret dolu olacaklar. Bu da gayrimüslimlere karşı artan bir şiddete dönüşecektir. Bu nedenle Dünyanın geri kalanının çok geç olmadan bir [İslami Aydınlanmayı](#) teşvik etmesi hayati önem taşıyordur.

Şüphenin Askıya Alınması

İnanç ve akıl arasında mutlak bir kopukluk vardır. Harika bir film izlerken ya da harika bir kitap okurken "şüphenizi askıya alabilirsiniz". Film ya da kitaptaki olayların aslında hiç gerçekleşmediğini "bilirsiniz", olayların sadece öylesine olduklarına inanabilirsiniz. Uydurulmuş, kurgulanmış bir dünyanın içine tamamen giriyor, onu yaşıyor ve orada nefes alıyorsunuzdur. Hatta bu kurgusal dünya sizin üzerinizde oldukça derin bir etkiye bile sahip olabilir (bkz. [Star Wars](#), yada [Harry Potter](#) fanları ...vb....gibi). Hayatınızın geri kalanının gidişatını etkileyebilir. Yine de bunların hepsi kurgudur. Peki, bu kurgular neden bu kadar ciddiye alınıyorlar? Çünkü Bizleri o kurgusal kainatın merkezine alan ve kendi gerçekliğine götüren kutsal bir araç oldukları için; Kurgusal unsur, dramatize etmenin, daha canlı ve net, derin ve kalıcı bir "gerçeklik" yaratmanın, ve böylece daha inandırıcı ve gerçek görünmenin bir aracı olarak görülür.

Pek çok insan zihni, soyut akılla değil, duygusal olarak tatmin edici hikayelerle dünyayı anlamlandırır. Bilim ve matematik neden bu kadar çok insan tarafından, özellikle de kadınlar tarafından "sıkıcı" olarak görülüyor? Bunun başlıca nedeni, bir kahraman veya kadın kahramanın yer aldığı küçük, hoş bir hikaye anlatmamalarıdır. Matematikte Duygusal bir bağlılık yada özdeşleşecek kimse yoktur. Sadece garip semboller ve soyut fikirler vardır.

İki tür insan akli vardır: soyut ve anlatsal ! ve bunların neredeyse hiçbir ortak noktaları yoktur. Onlara eril ve dişil akıl bile diyebiliriz. Soyut akıl erildir; genellikle karmaşık denklemlerde ifade edilen bir tür soğuk, klinik, kesin matematiğe dönüştürülen katı mantık ve analize dayanır. Bu tür bir akıl yürütme, onun ustaları için son derece duygusal olarak tatmin edici olabilir, ancak özünde duygu içermez. Soyut akıl, kanıtlarla desteklenen neden ve sonuçla ilgilidir. Soyut düşünme konusunda yetenekli olanların ezici çoğunluğu erkektir. Kimsenin hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu sadece açık bir gerçek. Son derece düşük bir empati durumu olan ve bazen istisnai matematiksel becerileriyle ilişkilendirilen [otizm](#), ağırlıklı olarak erkekleri etkiler ve "aşırı erkek beyni" olarak tanımlanmıştır (*Not: Otizm istatistiklerine göre; erkeklerde görülme sıklığının kız çocuklarına göre 4 kat fazladır*). Bir tür yüksek işlevli otizm olan [Asperger Sendromu](#), birçok bilim adamı ve matematikçiyle ilişkilendirilmiştir.

Öte yandan anlatsal akıl dişildir; kadınların erkeklerden çok daha fazla uyum sağladığı söylenen bir nitelik olan duyguyla ilgilidir. İyi bir hikaye için empati ve sempati şarttır. Anlatsal akıl, herhangi bir kanıtla değil, duyguya dayalı sebep ve sonuçla ilgilidir. Bir "kahraman" kahramanca davranmalıdır. Anlatsal sebep ve sonuç bunu gerektirir. İyi iyi, kötü kötü olmalı. İyi bir karakter kötü bir şey yapabilir, ancak anlatsal neden ve sonuç, onun bir bedel ödemesini ve sonra tekrar iyi olmasını gerektirir. Tarihte mutlak iyi olarak başlayan ve mutlak kötü olarak biten ya da tam tersi bir "kahraman" yoktur. Bu senaryolar anlatı neden-sonucunu ihlal eder. Neden-sonuç anlatısının kuralları katı ve titizdir (*istisnalar kaideyi bozmaz*), ancak hepsi geleneksel olarak kabul edilen iyi ve kötü fikirlerine dayalı olarak duygusal açıdan tatmin edici sonuçlar üretmeye dayalıdır.

İbrahimcilik tamamen hikaye anlatmakla ilgilidir, ve bu nedenle ataerkil ve erkeksi gibi görünmesine rağmen oldukça kadınsı bir ideolojidir. Anlatısal neden ve sonuç dinidir. Soyut bir sebep içermez çünkü bu, tüm kusurlarını ve tutarsızlıklarını ortaya çıkararak hikayeyi mahveder. Bu nedenle Tevrat, İncil ve Kuran'da bilim, felsefe ve matematik yoktur. Bu yüzden bu dinler bilime, felsefeye ve matematiğe bu kadar düşmandır. Dramatize edilmiş "tarihe", benzetmelere, doğaüstüne (*meleklerin düzenli olarak ortaya çıkması dahil*) dayanırlar. Musa'nın, Muhammed'in ya da Tanrı'nın Oğlu'nun ağzından kaçan bir matematiksel denklem ya da felsefi, bilim ifadesi asla bulamazsınız. Onlar gerçeklerin değil, hikayelerin, kurgunun dokumacılarıdır.

İbrahimcilik çok başarılıdır çünkü insanların büyük çoğunluğu soyut neden-sonuçtan ziyade anlatıya güvenir. İbrahimcilik, bu tür bir düşünce sistemine mükemmel şekilde uygundur. Duygusal olarak son derece tatmin edicidir. Ve ona herhangi bir "soyut" mantık uygulamadığınız sürece, çok mantıklı gibi görünür.

İbrahimizm, duygusal bir inançlar dizisi olarak, asla bilime başvurma hatasına düşmez (*aksi takdirde gülünç duruma düşerler*). Tek zayıf noktası, ona herhangi bir katı mantık uygularsanız, açıkça sırtıyıyor olmasıdır. Ancak sadık takipçileri bunu asla yapmazlar (*ve zaten soyut neden ve sonuca dayalı düşünme yetenekleri olmadığı için gerçekten de bunu yapmaktan acizdirler*), bu nedenle bu ideolojinin saçmalığını yok etmek aşırı güçtür.

Neden? Çünkü bu mükemmel bir kurgudur, sürükleyici bir hikayedir!. Yüzyıllar boyunca denenmiş ve test edilmiş tüm doğru bileşenlere sahiptir. Gizem, sihir, doğaüstü, mucizeler, ilahi, intikam, nefret, seks, şiddet, şehvet, aşk, merhamet, açgözlülük, kıskançlık, ihanet, fedakarlık, mücadele, şan, kahramanlık, zaferler, ölümden dönmeler ...hepsi orada, hemen herşey dahil... Orada olmayan ise matematik, bilim ve felsefe... ama bunlar kimin umurunda? Yeryüzündeki çoğu insanın matematik, bilim ve felsefe konusunda SIFIR anlayışı vardır, öyleyse nasıl olur da değer sistemlerini hakkında hiçbir şey bilmedikleri şeylere dayandırabilirler? Bunun yerine, onları mit ve efsaneye, peri masallarına ve halk hikayelerine, ve kurgulara... yani kendilerine uygun gelen her şeye dayandırırılar.

İnsanlık aslında "şüpheyi askıya almıyor". Zira zaten İlk etapta asla şüphe duymuyordu. İyi bir film, şüpheni askıya almanızı sağlamaz. Neden mi? *İnanarak mutlu olmak gibi basit bir nedenden dolayı*. Kötü bir film, anlatımını kötü uyguladığı ve böylece bir kurmaca izlediğinizi anlamınıza neden olduğu için size inandırıcı gelmez, ve kötü bulunur. Yeterince iyi anlatıldığı ve iyi kurgulandığı sürece her iplik eğrilebilir.

[Adolf Hitler](#), "*İnsanların düşünmemesi yöneticiler için ne büyük şans*" demişti. Hitler gibi [demagoglar](#), kitleleri nasıl kandıracaklarını ve manipüle edeceklerini bilme konusunda bir dehaya sahiptirler. Hitler'i ve onun savunduğu her şeyi hor gören insanlar bile, onu garip bir şekilde ikna edici bir figür olarak gördüklerini kabul ettiler. Sadece küçük bir azınlık onun gerçekten içini görmüştü..

Hitler'in bir başka dikkat çekici gözlemi de şuydu: "*Yalan ne kadar büyükse, ona inanılma şansı o kadar artar. Büyük bir halk kitlesi, büyük bir yalana küçük bir yalandan daha kolay kurban olur.*" Bu tespit, aslında, İbrahimi dinleri özetler. Yalanları o kadar muhteşem bir ölçekte ki sıradan insanlar tam bir hayranlık içinde kalıyor. BU KADAR BÜYÜK bir hikaye (yalan/kurgu) DOĞRU olmalı!

Hitler para konusunda da aynı derecede zekiydi: "Bir erkeğin en hassas yeri derisi değil, cüzdandır". Ve amaçların her zaman araçları haklı çıkardığını anlamıştı: "Makul olsun ya da olmasın, savaşı başlatmak için propagandacıya bir sebep vereceğim. Zira galip gelene sonradan doğruyu söyleyip söylemediği sorulmayacaktır. Bir savaşı başlatırken ve yürütürken önemli olan doğrular değil, zaferdir."

Nazi rejimi, İbrahimi dinlerle aynı bileşenleri kullandı. Hitler hem peygamber hem de tanrıydı. "[Mein Kampf](#)" adlı kitabı İncil gibiydi. "Üstün Irk", Seçilmiş Halkın yeni versiyonuydu. Naziler için Vaat Edilen Topraklar Doğu'ydu (Sovyetler Birliği). Tanrı'nın krallığı 1000 yıllık [Reich](#)'dı. Naziler, eski [Cermen mitlerini](#) ve efsanelerini yoğun bir şekilde kullandılar; kahramanların ve tanrıların, kötü ve açgözlü cücelerin (Yahudiler) hikayeleri, "saf" kanın medeni dünyasını yutmakla tehdit eden farelerin ve haşaratların (yine Yahudilerin) hikayeleri ! Yahudiler bir veba ya da tedavi edilmesi gereken ölümcül bir kanser olarak tasvir edildi. Aynen İbrahincilerin "kâfirlere" korku, tiksinti ve nefret yöneltmesi gibi, benzer duygular onlara yöneldi. [Nazizm](#) ve [İbrahincilik](#) arasındaki benzerlikler sonsuzdur. Her ikisi de anlatıya dayalıdır. Derinlere yerleşmiş duygulara hitap ederler. Korku ve nefreti, nefret ve umudu işliyorlar ve "Seçilmişler" için şanlı bir krallık vaat ediyorlar. Hitler de, Musa, İsa ve Muhammed gibi entelektüelleri hor görürdü. Hitler de en az Luther kadar mantıktan nefret ediyordu. Sadece "irade/güç" umurundaydı. Nazi Almanyasını tasvir eden en ünlü film parçası, [Leni Riefenstahl](#) 'ın *İradenin Zaferi*; duygusal propagandanın üstün bir çalışmasıdır.

Nazi Almanyası, İkinci Dünya Savaşı'nda yenilgiyle karşı karşıya kalınca, Hitler, Alman Halkının kazanmak için gerekli iradede yoksun olduğu sonucuna vardı. Zayıf, güçsüz ve korkaklardı. Kaybetmeyi hak ettiler. Ve böylece, sonunda, Hitler büyük [Götterdämmerung](#) (Tanrıların Şafağı) mitine başvurdu - tanrıların alacakaranlığı, her şeyin büyük bir topyekûn yangında yok olduğu zaman. Ve [Sigmund Freud](#)'un tanımladığı gibi; Bu hislerin, Yunan ölüm tanrısı [Thanatos](#) gibi ölüm ve yıkım dürtüsü çok güçlüydü. Savaşın son günlerinde binlerce Alman, tıpkı Hitler gibi intihar etti. Führer'in yanında kendini öldüren kız arkadaşı [Eva Braun](#) da bunu yaptı. Ve sonra Hitler'in en sadık teğmeni [Josef Goebbels](#) ve güzel karısı, altı çocuğunu (beş kız ve bir erkek) zehirledikten sonra aynı şeyi yaptılar - çocuklarının hepsi de mükemmel küçük sarışın, mavi gözlü "üstün ırklardı". Ve işte böylece hikaye, mükemmel bir trajedinin gerektirdiği mükemmel sonla sona erdi. En aşırı kibir tarafından yönlendirilen ve en nefes kesici zaferlerin ardından, "Üstün Irk" sonunda, "alt-insan" dedikleri, ancak çok daha güçlü iradeye sahip olduklarını kanıtlayanlar tarafından tamamen alçaltıldı. Ve böylece "tanrılar" yok oldu.

Ne yazık ki İbrahincilik, kendi özel hikayesinin sonuyla henüz karşılaşmadı. Ama mutlaka gelir; sonuçta her şeyin bir sonu vardır, özellikle maddiyatı temel edinen her şeyin sonu olur. Soyut temelleri olan Akıl ve Mantıktan farklı olarak tüm kurgusal öyküler, belirlenmiş sonlarına ulaşır. Hikâyenin kaçınılmaz mantığı budur. İbrahincilik bu yüzyılda ayakta kalamaz. [Musevilik](#), [Hristiyanlık](#) ve [İslam](#)'ın üzerine son perdeyi indirecek olan anlatım manivelaları çoktan çekildi. Ve bu saçmalık son bulduğunda geri kalanımız sonsuza dek mutlu yaşayacak.

Anlatıyı Kim Kontrol Eder?

Batı bilimi, matematiği ve felsefesi soyut aklın en yüksek seviyelerine dayanmaktadır. Batı'nın dini olan İbrahimcilik ise , anlatısal, duygusal akla dayanır.

Peki bu ikisi birlikte olabilir mi ?

Bunlar farklı zihin türlerini, farklı psikolojik türleri, ve dünyayı anlamlandırmanın farklı yollarını yansıtır: matematiğe/mantığa karşı hikaye/kurgu ! Ne kadar da muazzam bir fark. Matematik hikayede görünmez ve hikaye matematikte görünmez. Matematik hakkında hiçbir film ya da roman yoktur (*eksantrik bir karakter olarak bir matematikçinin etrafında bir hikaye inşa edilemediği sürece*). Tüm eğlence endüstrisi anlatısal ve duygusal düşünmeye adanmıştır. Siyaset de öyle. İnsan zihni, her şeyden önce anlatısal ve duygusal akıl kullanır. ***İnsanların duygusal ihtiyaçlarını rasyonel ihtiyaçlarıyla uzlaştırmasının yolu anlatıdır.***

İnsan temelde hikaye insanıdır. Anlatıdan beslenirler. Gerçekliği anlatı yoluyla anlar. Onlarda yerleşiktir. Bir şeyi idrak edemiyorlarsa, onu açıklamak için bir ruh, bir hayalet, bir melek, bir iblis ya da hepsinden önemlisi bir “Tanrı” icat ederler. Öyleyse, nasıl var olduğumuza dair soyut, bilimsel ve felsefi bir açıklama yerine, çoğumuz “bizi kim yarattı ?” sorusuna odaklanırsanız: *Bizi Tanrı yarattı. Dünyayı altı günde yarattı ve yedinci gün dinlendi. O halde biz de yedinci gün dinlenmeliyiz !!!*

Ve işte böylece güzel bir küçük hikayemiz olur. Karmaşık hiç bir şey yok. Beyin hücrelerini geren hiçbir şey yok. Bizi şaşırtan veya korkutan hiçbir şey yok. Her şey yolunda. “Allah” her şeyin üzerindedir. “Tanrı” hep bizimle ilgileniyordur.

Tüm zihin kontrolü sistemleri, anlatının kontrolüne dayanır. Eski Dünya Düzeni (EDD), halka hangi "hikayenin" dikte edileceği konusunda mutlak kontrol sağlamak için şimdiye kadar okulları, dinleri, hükümetleri, şirketleri, reklamları ve medyayı kontrol etti. Her gün “Elitlerin” kontrol edici anlatısıyla besleniyorsunuz. ***Kontrol edilmediğinizi düşündüğünüzde bile aslında tamamen kontrol ediliyorsunuzdur.*** Ve Tüm bunların farkına varıp kaçmaya çalıştığınız an ise, hayatınızın en rahatsız edici anlarından biridir. Neden mi? Çünkü artık “yetkili” birinin size söylediği hiçbir şeye inanmıyorsunuzdur. HİÇBİR ŞEYE ! Uydurdıkları tüm hikayelerin yalan olduğunu görüyorsunuz. Anlatılarının "kodunu" anlıyorsunuz. Her şeyin onların gündemlerini ilerletmek, ve konforlarını, zenginliklerini ve güçlerini arttırmak için nasıl tasarlandığını görüyorsunuz:

- “İyi” olan nedir ? Cevap – Elit (seçkin) ile ilgili her şey iyidir !.
- “Kötü” olan nedir ? - geri kalan diğer her şey kötüdür.

Elit'in yapmanızı söylediği her şeyi yaparsanız, siz de “iyi” olabilirsiniz. Onlara karşı çıkarsanız, o zaman “kötü”sünüzdür; bir suçlu, terörist, bir devlet düşmanısınızdır.

Sözde Elitlerin uygun görmediği diğer tüm anlatılar marjinalize edilir, saldırıya uğrar, itibarsızlaştırılır veya basitçe görmezden gelinir. Gerekirse propaganda makinesinin tüm ağırlığı onlara karşı getirilir. Bu karşı anlatılara gelişme şansı asla verilmez. Böylece yer altına inerler. Ya da daha kötü bir kadere maruz kalırlar - dönüştürülürler (devşirilirlirler) ve ticarileştirilirler ve Elit'in anlatısının bir parçası olurlar. [Che Guevara](#), Komünist bir radikal devrimciydi, ancak imajı, tüm dünyada "isyan" aşamasından geçen genç/ergen kapitalistlerin duvarlarında gururla yer alan "popüler" bir postere dönüştürüldü. Böylece, kapitalizmin yeminli düşmanı, kelimenin tam anlamıyla kapitalist para kazanma makinesinin poster çocuğu haline geldi. Devrim ve isyan ticari bir "meta" haline getirildi. Ve Che Guevara posterinizden sıkıldığınızda, onu duvardan kaldırıp başka bir tane asabilirsiniz, mesela [Megan Fox](#)'u. Ve böylece devrim, ergenlik çağındaki gençlerin bir dönem içinden geçtiği bir "yaşam tarzı tercihi"ne yada "geçici hevesine" dönüşmüş olur. Ve büyüdüklerinde, dünyanın en zengin insanları olan efendilerin anlatısına görev bilinciyle uyan, köle olduklarını anlayamayacak kadar beyinleri yıkanmış, iyi birer kapitalist işçi droidleri/ robotları olurlar.

Gerçek Kurtuluş, anlatının kontrolünü onlardan (EDD'den) almak ve tamamen yeni bir hikaye anlatmaya başlamak demektir. Ancak anlatıyı geniş çapta yayan tüm araçlarını kontrol ederlerse: TV, Film, Radyo, Romanlar, Dergiler, Sanat, Reklam, Müzik, Gazeteler, Eğitim sistemi, Dini/Siyasi sistem, Hukuk sistemi vb. ... o zaman onların anlatıları nasıl yenilebilecektir ?

Anlatı tamamen iyileri (kahramanları) ve kötülerini (şeytan ve canavarları) net bir şekilde belirlemek, ve sonra taraf tutmakla ilgilidir. Anlatı, empati ve sempati ile ilgilidir. Hayatı yaşadığımız dünya hakkında bir hikaye oluşturarak anlıyoruz ve bu kurgusal hikayeye uymayan her şeyi reddediyoruz. Hikayemizin kurgusal "gerçeği"ni tehdit eden farklı bir hikaye anlatısından nefret ediyoruz. Tarih boyunca insanlar kendi inandıkları hikaye/kurgu uğruna hayatlarını şekillendirdiler, canlarını verdiler, hatta ve hatta başkalarını öldürdüler. Hikaye insanlığı tanımlar. Ama Sorun şu ki, hikayenin gerçekle zorunlu bir bağlantısı yoktur. Aslında, duygusal "hikaye" gerçekliği ile (bilimsel/matematikselsel/felsefi olarak kabul edebileceğimiz) "hakikat" gerçekliği arasında genellikle hiçbir ilişki yoktur. Hikaye gerçeği, bir bütün olarak, %100 yanlıştır çünkü o, gerçeğe hizmet etmek için değil, yalnızca vaziyete göre bir kurgu yaratmak için oradadır. Yine de duygusal olarak çok tatmin edici olduğu için %100 doğru kabul ediliyor. Diğer bir deyişle, "gerçek" ile olan ilişkimiz gerçekler yerine duygular üzerine kuruludur. Acı gerçeklikler yerine, bizi memnun eden, mutlu eden şeyleri gerçek kabul etme eğiliminde oluruz. Yalnız bu, gerçeğin, hakikatin temeli değildir.

Psikolojik olarak, insanoğlu teselli edici hikayelerin "gerçeklerini" korumak için olmayacak şeyler yapar. Değerli hikaye gerçeklerini ellerinden alıp götüren analitik/soyut gerçeğin uçurumuna bakmaktan kaçınmak için baskı/şiddet, inkar ve yansıtma gibi stratejiler geliştirirler. Duygusal açıdan daha tatmin edici olan şey hangisidir sizce:

- Dünyamızın Tanrı'nın planının merkezi olması mı (İbrahimizm'in öğrettiği gibi),
- yoksa kainatta dünyanın önemsiz bir zerre olması, belki de sonsuz sayıda gezegenden biri olması mı (bilimin öğrettiği gibi) ?.

Hangi görüşün umutlarımıza ve hayallerimize, kibirimize, kozmik önemimize dair hislerimizi pohpohladığı konusunda aslında hiç bir rekabet yoktur. Yine de, dünyamızın ve insan türünün kainatta ki tanrısal önemine inanarak yanılgıya düştüğümüze dair bilimsel kanıtlar kesindir ve yadsınamazlar. Peki İbrahimciler ne yapıyor? - Bilimin doğru olduğunu red edip Kutsal Metinlerin gerçek olduğunu ilan ediyorlar, o kadar !. Hiç bu kadar çok insan deve kuşu gibi başlarını kuma gömmemişti. Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsan, orada yokmuş gibi davran; ve yahut “*Meseleleri mesele etmezseniz ortada mesele kalmaz.*”... Ne yazık ki çoğu insan hayatını böyle sürdürüyor.

Kutsal Metinlerin %100 doğru olduğu varsayılır, çünkü onun gerçek Tanrı Sözü olduğuna inanılır, dolayısıyla yanılmazdır, yine de tüm iddialarının bilim tarafından %100 yanlış olduğu gösterilmiştir. Dünya, dört ya da beş bin yıl önce altı günde yapılmadı; dünya evrenin merkezi değildir; küresel bir Tufan olmadı; bütün hayvanlar Nuh'un gemisine binmedi; bir bakirenin bebek Tanrısı yoktu; Bütün hayvanları Tanrı yaratmadı, evrim yarattı. Ve evrim "Adem ile Havva"yı da yarattı.

Akla gelebilecek her şekilde çürütülmüş olan bu metinlerin hala milyarlarca kişi tarafından kesinlikle doğru kabul edilmesi şaşırtıcı değil mi? Bu size duygusal gerçekliğin gücünü gösterir. İşte bu yüzden İbrahimciliği yenmek çok zordur. İnsanlar tüm kimliklerini, hayatlarını ve ahiretlerini bu “bahse” yatırır. Yani bir bakıma hayatları ve ruhları ile kumar oynarlar ve bir kumar bağımlısının asla kaybetmeyeceğine inanması gibi bu kumarı kesinlikle kazanacaklarına körü körüne inanırlar, bkz. [Paskalın kumarı](#) ! *(Ama bu inanç dedikleri duygu yoğunluğunda anlayamadıkları şey, kumarı kaybederlerse (yani tanrıları sahte, ve/veya hikaye yalan çıkarsa), ruhlarını geçici tatmin uğruna bir yalana satmış ve ahiretlerini sonsuza kadar yakmış olduklarını görecekleridir. Yani Paskal'ın iddia ettiği gibi bir sonsuz zarar yada kazanç olayı hiç yoktur. Tanrı hikayesi yalansa, yada yalancı bir tanrıya inanmışsak, bu ve öteki alemden sonsuz zarara uğrarız.)*

İnsanların benlik algıları, yerel toplumla ilişkileri, toplumdaki yerleri, umutları ve hayalleri, ahlaki değerleri, ölümden sonraki yaşamla ilgili inançları, dünyayı anlamlandırmak için kullandıkları anlatı, hepsi bu İbrahimci hikayelere dayanır. Bu hikayeye yatırım yaparlar, bu hikayeye resmen ruhlarını satarlar, ve karşılığında ise duygusal tatmin alırlar !

Rahatlatıcı duygusal hikaye gerçekliğinden onları çıkarmak demek onları yok etmek demek olurdu. [Nietzsche](#), "ebedi dönüş" kavramıyla aslında bunu düşünmüştü. Mesela, acı gerçekleri kabulenemeyip hayal dünyalarına sapsanıp kalan Zayıfları, intihara meyilli bir umutsuzluğa düşürecek ve onların aile sahibi olmaktan kaçınmalarına neden olacak bir "yetiştirme" fikri tasarlamak istedi. Acı gerçekleri kabul edebilecek insanlar ise, Nietzsche'nin üst-insanlığın geleceği olarak tasavvur ettiği süper insanlar olacaktır.

Denklemler ne kadar doğru olursa olsun, dünyadaki hiç kimse kimliğini matematiksel denklemler üzerinden tarif etmez. Herkes şu ya da bu şekilde duygusal bir anlatı yaratır ve bu anlatı ile yaşar. En ideal olanı ise, hem soyut hem de duygusal gerçekliği birleştirebilmektir; (İbrahimizm söz konusu olduğunda) soyut olanı veya (ateist bilim söz konusu olduğunda) duygusal olanı tamamen dışlamamaktır. Her zaman olduğu gibi tez ve antitez arasında bir sentez yani Orta Yol gerekir. Bilimle de uyumlu duygusal bir anlatıya sahip olmak mümkündür. (Uzak) Doğu, Tanrı'nın yazdırdığı kutsal kitapları ellerinde tutan sakallı peygamberlerle ilgili Batılı hikayelere kanmadığı için bunu sınırlı bir ölçüde başarmıştı..

Batılı (dinci) hikayesi şu şekilde özetlenebilir: Hepimiz zayıf, ahlaksız, değersiz günahkarlarız ve tek umudumuz sonsuz güç ve iyiliğin kaynağı olan Tanrı ile ittifak kurmaktır. [Martin Luther](#), “[Biz] tamamen bunaldık ve günahlar içinde boğulduk. Bizim irademizde ne varsa şerdir; anlayışımızda ne varsa hatadır. Bu nedenle, Tanrı ile ilgili konularda insan, hem irade hem de anlayış olarak karanlık, yanlış, kötü ve sapkınlıktan başka bir şeye sahip değildir” der. Bu son derece acımasız ve dehşet verici bir dünya görüşü, ancak bir çıkış yolu var, diyor Luther; Sadece "inanmak" zorundayız ve böylece tüm sorunlarımız bir anda çözümlenir. Zor denklemlerle uğraşmanıza, kafa patlatmamıza gerek yoktur. İmanla “aklanmışız”. İnanç bizi cehennemden kurtarır. Tanrı'dan merhamet diliyoruz ve ona tamamen güveniyoruz.

Ancak hakiki Doğunun hikayesi çok daha farklı. Kurgusal Tanrı'ya tapınarak değil, Tanrı olarak sıkıntılarımızdan kurtuluruz. Bu şaşırtıcı başarıyı nasıl başarabiliriz? Bizi yanlış bir gerçekliğe hapseden cehalet, sanrılar ve arzuları AŞARAK..

Uzak Doğu düşüncesinde “Tanrı” kavramı kökten farklıdır. En derin seviyedeki Mutlak Tanrı, İnsansı nitelikler olarak tanımlanabilecek her şeyden şeyden yoksun, biçimsiz, soyut, ebedi varlıktır. Tanrı hem içkindir hem aşkındır, hem zahirdir hem de tezahür etmemiştir, hakikat ve bütündür. Bunların hepsi Bir'in ([Monad](#) !) farklı bakış açılarıdır. Var olan her şey, gerçek olan her şey, alta yatan birliğin, ebedi özün farklı bir yönüdür. Tanrı duyuların ötesindedir, sınırsızdır, tükenmezdir, başlangıcı ve sonu yoktur, mekânın ve zamanın dışındadır, nedenselliğin ötesindedir, ebedidir, değişmezdir, tanımlanamazdır.

“Tanrı” evreni yaratmaz. Aksine, Tanrı evrendir. Tanrı ve evren bir aynı şeydir. Her şey Tanrı'nın bir yönüdür, ama “her şey” bunu anlayamaz. Tanrı'nın birçok yönü, gerçek özlerinden yabancılaşmıştır. Tanrı fenomeni, Tanrı olanı kavrayamaz ve gerçeği algulamak için uzun, meşakkatli bir süreçten geçmesi gerekir (yani tekamül).

Yaratıcı ve Yaratılan yoktur. Kâinat Mutlak Tanrı'dan gelmiştir, Tanrıda vardır ve Tanrıya dönecektir. Tanrı okyanustur ve dalgalar ise evren(ler)dir. Dalgalar okyanustan yükselir ve sonra tekrar düşer. Zaman, gelgitler gibi döngüseldir. Mutlak Tanrı, okyanusu sakinleşip tamamen dalgasız, düz ve sakin olana kadar kendini tezahür ettiremez.

İbrahimizm'de ise her şey Tanrı tarafından yaratılmıştır ve biz Tanrı'dan farklı bir maddedeniz, faniyizdir. Uzak Doğu düşüncesinde ise biz ebediyiz, yaratılmamışız, doğmamışız, zamansızız, (ruh olarak) ölümsüzüz, Tanrı ile aynı maddeyiz, sonsusuz. Aslında biz Tanrıyı ama bunu henüz “görmüyoruz”dur, bu görmek ve tezahür etmek için tekamüle ermeliyizdir. Biz ilahiliğimizi anlamayan ilahi olanlarız. Bizler bizleri gerçeğe karşı kör eden bir yanılsamanın içine çekildik.

Zaman ve mekânla, nedensellik, maddi varoluş meseleleriyle, çeşitli şeylere duyulan haz ve arzuyla meşgul oluyoruz. Tersini yapmamız gerekirken benliği (egoyu) ve ayrılığı (bizler ve ötekileri) vurgularız. Hakiki gerçeklikten habersiziz ve cehaletimiz bizi her zamankinden daha sıkı bir şekilde illüzyona hapseden arzulara ve hatalara yol açıyor. Ve bu illüzyona (yanılsamaya) ne kadar çok katılırsak, üzerimizde o kadar çok güce sahip olur ve Gerçeğin değil de yanılsamanın melodisiyle dans ederiz. İllüzyon aptalca davranmamıza neden olur, hatalar yapıp dururuz. Hatalarımız yoluyla kötü [karma](#) elde ederiz, ancak ortaya çıkan acı bizi gerçekliğe geri döndürür ve yavaş yavaş kötü karmayı sıfırlarız ve birçok enkarnasyon (tekamül) üzerinde giderek daha fazla aydınlanırsınız.

Uzak Doğu dinlerinde Yaşamın amacı, Tanrı olduğumuzu, ama Hepimizin Tanrı olduğunu anlamaktır. O zaman yanılısana ve cehaletten kurtulacağız. İbrahimcilikte ise görevimiz, sonsuza dek huzurunda olabileceğimiz Tanrı'nın bizi cennetle ödüllendirmesi için her konuda sorgulamadan itaat etmektir; ona Kul ve köle olmaktır... Başarısız olursak, akla gelebilecek en ağır cezayı, yani sonsuz cehennemi tadacağız.

Uzak Doğu düşüncesinde her "ruh" sonunda özgürlüğe kavuşur. Bazıları bunu daha erken, bazıları daha geç başarır, ancak teorik olarak %100 başarı oranı vardır. İbrahimcilikte ise, ruhların çok büyük çoğunluğu (belki de %99 kadarı) cehenneme gider ve sonsuz azap çeker (yani kaderlerimiz baştan mühürlenmiştir). Uzak Doğu düşüncesinde geçici cehennem halleri vardır ama ebedi cehennem diye bir şey yoktur.

Uzak Doğu düşüncesinde, bir "ruh" Tanrı-Bilincine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu kadar çok şansa sahip olur (bkz. reenarnasyon); İbrahimcilikte ise, ebedi kaderinize (cennette yada cehenneme) tek bir yaşamda karar verilir. Ve Bir hata sonsuza kadar mahfımızla sonuçlanabilir.

İbrahimcilik, günahkârlığımız ve Tanrı'ya karşı değersizliğimizle ilgilidir. Psikolojik olarak, hepimizin çok sık olarak başkalarına yansıttığımız bir kendinden nefret etme ideolojisidir. İbrahimciliğin NEFRET ve KİN ile karakterize edildiği yeterince bahsedilmez, yada hasır altı edilir.. Haçlı Seferleri, Engizisyon, cadı yakma, cihat, intihar saldırıları, kitap yakmalar, kafa kesmeler... daha niceleri.... bir toplumu diğerinden ayıran yüksek "güvenlik" duvarları ... İşte bunlar İbrahimciliğin özüdür.

Uzak Doğu düşüncesinde ana fikir, kötü ve değersiz olduğumuz değil, kandırıldığımız ve gerçeklerden habersiz (cahil) olduğumuz ve güçlü arzuların ve yanılısamaların kurbanları olduğumuzdur. Alt benliklerimizin üstesinden gelmeli ve yüksek benliklerimiz olmalıyız, böylece Tanrı birliğine kavuşabiliriz.

Psikolojik olarak Uzak Doğu dini bir kişisel gelişim ideolojisidir. Uzak Doğu düşüncesi KENDİNİ AŞMAK ile karakterize edilir. Bir ağacın altında oturan ve meditasyon yapan [Budha](#) imgesi, Doğu yaklaşımının özüdür. Amaç, Tanrı'nın kendisi ile aynı farkındalık seviyesine yükselene kadar gittikçe daha yüksek bilinç hallerine ulaşmaktır, bu noktada onun biz olduğunu ve başından beri o olduğumuzu anlayacağız.

İbrahimcilikte ise, insanlar kurtuluşa götürecek inancı elde etmek için "Tanrı'nın lütfuna" ihtiyaç duyarlar (yani, Tanrı'nın kaderlerine doğrudan müdahalesi gerekir). Uzak Doğu düşüncesinde, her şey kişisel çaba ile ilgilidir. Bizim adımıza müdahale edecek bir dış merci yoktur. Ayrıca, (nadiren de olsa) bu hayatta aydınlanmaya ulaşmak mümkündür. Ve bu da, Böyle bir aydınlanmış kişinin burada ve şimdi (Budha için söylenen) Tanrısal olacağı anlamına gelir.

İbrahimcilik **kurtuluşla** ilgiliyken, Uzak Doğu düşüncesi **özgürleşme** ile ilgilenir. Uzak Doğulular günahtan değil, kendi bireysel varoluşlarının yanıltıcı doğasından kurtulurlar. İnsanlar acı çekmenin fenomenal dünyasında yaşarlar ve Tanrı ile mutlu bir birlik haline ulaşıldığı acı ve ayrılığın ötesindeki [numenal](#) gerçekliğe ulaşmak için çabalamalıdır.

İbrahimî düşüncede günah ve kötülük gerçektir. Uzak Doğu düşüncesinde bunlar illüzyondur. İbrahimcilikte, Tanrı yaptıklarımızdan dolayı bizi kişisel olarak yargılar. Uzak Doğu düşüncesinde ise kendimizi kişisel karmamız üzerinden yargılarız. (*Hepimiz gerçekten Tanrı olduğumuza göre, bu anlamda kendi kendimizi yargılarız*).

Uzak Doğu düşüncesinde içsel bir kötülük yoktur. Her şey iyidir ve her şey Tanrı'dır. Tanrı'ya karşı gelen bir şeytan yoktur. Sadece numenal (içsel) benliğimizi fenomenal benliğimizden gizleyen bir yanılsama perdesi var. Perdenin arkasını göreceğimize kadar aydınlandığımızda, her şey (tüm taşlar) yerine oturur.

İşte bunlar inancın iki merkezi anlatısıdır. Batı bizi Tanrı'dan tamamen ayırır (*Tanrı ile aramızda sonsuz boşluk oluşturur*), Uzak Doğu ise bizim Tanrı olduğumuzu söyler ama biz bunu henüz bilmiyoruzdur (*ama Tanrı ile aramızdaki boşluk er ya da geç sifira inecektir*). Bunlar birbirinin mutlak zıttıdır.

Maneviyat açısından Uzak Doğu anlatısı, şüphesiz Batılı (İbrahimi) anlatısından çok daha üstündür, ancak çeşitli nedenlerle, kesinlikle Batılı anlatıdan daha fazla dünyevi/maddi kazançlar sağlayamamıştır. İbrahimi ya da Doğu-Aydınlanma modeli temeline uymayan herhangi bir “bambaşka” düşünsel din yaratmak imkansızdır. Hadi, bir deneyin. Başaramayacaksınız. Din, aslında çok basit olmasıyla oldukça güven verici bir düşünce sistemidir !

Batılı ateist bilimsel materyalizm anlatısına gelirse; kozmosun yoktan var olduğunu ve ölü, akılsız maddenin bir şekilde (henüz) bilinmeyen bir süreçle hayatı ve bilinçli zihinleri meydana getirdiğini iddia eder. Bu görüşte varlığın hiçbir temel noktası veya amacı yoktur..... Evet ! Neredeyse hiç kimse bunu ilham verici bir dünya görüşü olarak görmüyor. Duygusal olarak soğuk, kısır ve rahatsız edici bir iddia. Hayata ve insana “sıfır” gibi bir değer biçiyor.

Gerçekten yeryüzündeki (bu alemdeki) cenneti ve çok daha üstün ve daha aydınlanmış bir insan türünü ortaya çıkarabilecek bir anlatı olasılığı var mı? Cevap Evet !. Ve İbrahizm tarafından unutulmaya sevk edilen Batı Teozofisi (felsefi/mistik) düşüncelerinde yatıyor. Bunlar: antik Yunan'ın gizem dinleri, [gizem okulları](#), (modern) [ezoterizm](#), [Dionysosçuluk](#), [Orfizim](#), [Mitraizm](#), [Hermetizm](#), [Ruhsal Simya](#), [Gnostisizm](#), [Katharizm](#), [Tapınakçılık](#), [GülHaçlılar](#) ve [Satanizm](#)'in bazı felsefi mezhepleri gibi tüm inisiyatif dinler ve gizli topluluklardır.

Her insanın çok uzak bir farazi gelecekte (mesela ahirette) değil, yalnızca bir veya iki yaşam içinde Tanrı olma potansiyeline sahip olduğu ilkesine odaklanan yeni bir küresel dini anlatı inşa edilmelidir. İnsanlığın doğası gereği günahkâr olduğu fikri terk edilmeli, ve psikolojik olarak çok daha sağlıklı olan, doğası gereği ilahi olan insanlık kavramıyla değiştirilmelidir. Herkesi sonsuz cezayla tehdit eden bir Tanrı'ya sefilce boyun eğen, ruhlarını farazi bir hayale ve kurguya satan insanlar olmamalıdır. Bunun yerine, tüm insanlık Küresel Simya ile meşgul olmalı – kendilerinin ham maddesini ilahiyatın en parlak ve değerli altına dönüştürmelidir. Yani;

ANLATIMI DEĞİŞTİRİN. TÜM DEĞERLERİ YENİDEN DEĞERLENDİRİN. İNSANA PSİKOLOJİK OLARAK ZARAR VEREN VE ONU MADDİ/MANEVİ SÖMÜREN TÜM İNANÇ SİSTEMLERİNİ ORTADAN KALDIRIN. İBRAHİMİN HİKAYESİ ZEHİRLİDİR. İNSANLIĞIN KAN AKIŞINDAN ARINDIRILMALIDIR. ANCAK O ZAMAN HASTA İNSAN TÜRÜ BU UZUN HASTALIKTAN İYİLEŞECEKTİR.

İki Tür Din

Görünen tüm karmaşaya rağmen, aslında bu dünya köyünde sadece İKİ temel dini gösteri olduğunu anlayabilirsiniz.

- 1) Tanrı bizi yaratır ve biz her zaman onun kuluyuzdur.
- 2) Biz ve Tanrı aynıyızdır ve bilincimizi aydınlanma ([gnosis](#)) seviyesine yükseltirsek, durumun böyle olduğunu daha açık ve seçik şekilde algılarız.

İlk seçenek **İbrahimi** olan ve ikincisi **Aydınlanma** olanıdır. İlk teori, ruhumuzun Tanrı tarafından belirli bir zamanda (mesel annemiz gebe kaldığımız anda) yaratıldığını ve o zamandan önce var olmadığını söyler. İkinci teori ise, ruhumuzun her zaman var olduğunu - varlığın kendisi kadar eski, (bir parçası olduğu) Tanrı kadar eski olduğunu söyler.

İlk seçenek asla evrimsel değildir: Yaratılmış varlıklar olarak, ölümlü bir hayatımız olur, Tanrı'ya olan biat ve sadakatimize göre cennette ebedi ama fani zevklerle dolu ödüle kavuşur, veya cehennemde ebedi bir ceza alırız.

İkinci seçenek ise evrimseldir. Biz Tanrıyızdır, onun özündeyizdir ama bunu daha bilmiyoruzdur. Bu farkındalığı, şeylerin gerçek doğasını görmemizi engelleyen tüm güçlerin üstesinden gelerek birçok yaşam boyunca (reenkarnasyon yoluyla) geliştirmemiz gerekiyor. Aydınlanma noktasında ise, her zaman Tanrı gibi var olmuş biz varlıkların, Tanrı ile özdeş olduğumuzu nihayet algılayacağız. Hindu terimlerinde bu, şu formülle ifade edilir:

Atman (bireysel benlik) => Brahman (Kozmik Benlik).

[Upanishad](#)'ların yoga görüncüleri şöyle dedi: *"Ben Brahman'ım! Ben tüm evrenin özüyüm!"*

İbrahimi teoride, yaratılmış bir ruh, evrimin bir parçası değildir. Aydınlanmanın yaratılmamış bir ruhu ise, aksine, oldukça evrimseldir. "Reenkarnasyon" kelimesini gördüğünüz anda, mümkün olan en yüksek hedefe doğru evrimsel ilerlemeye dayalı bir **aydınlanma** fikri ile uğraştığınızı anlamalısınız.

Pek çok İbrahincinin Evrim kavramını küçümsemesi tesadüf değil ve kendi dinlerinin (aptalca) parametreleri içinde bunu yapmakta haklılar. Onların sisteminde, akla gelebilecek en karmaşık varlık (Tanrı), diğer her şeyden üstündür ve önce gelir. Tanrı evrime tabi olmadığına göre Yaratılışı da evrime tabi değildir. İbrahimciliğin ve [Darwinci evrimin](#) tam tamına uyumsuz olduğu çoğunlukla hasır altı edilir, ve aslında Darwin'e katıldığını söyleyen bir İbrahinci sadece kendi dinini anlamadığını göstermiş olur. Evrimin, içinde bulunduğu İbrahimi sistemde hiçbir rolü yoktur.

Evrim, karmaşıklığın basitlikten önce geldiği, gerçekleştirmenin potansiyelden önce geldiği bir sistemde hiçbir şekilde rol oynamaz. Hem İbrahizim'i hem de Darwinizm'i satın alarak günü kurtarmaya çalışan tüm İbrahizimler, kötü niyetli yaşıyorlardır.

Aydınlanma dinleri ve reenkarnasyon kavramı ise Darwinist evrimle tamamen uyumludur. Aydınlanma sisteminde potansiyel gerçekleşmeden önce gelir, basit olan karmaşıktan önce gelir, tıpkı Darwin'in iddia edeceği gibi. Evren gelişir ve bu, Tanrı'nın geliştiği anlamına gelir. Tanrı'nın bir parçası olarak biz de elbette evrim geçiriyoruz. Şu anda, Gerçek doğamız hakkında tamamen yanlış fikirlerle yola çıkıyoruz çünkü (İbrahizimistlerin Tanrıları hakkında iddia ettikleri gibi) bilincin evriminin her şeyi bilmemizle başlayacağını iddia etmek saçma olurdu. Hayır, diğer her şey gibi bilgimiz de basitten karmaşığa doğru evrilir ve ancak yeterince "karmaşık" olduğunda nihayet gerçeği anlayabiliriz. İbrahizimcilikte bilginin hiçbir rolü yoktur (dolayısıyla evrime gerek yoktur). İbrahizimcilikte önemli olan tek şey, evrimle hiçbir bağlantısı olmayan inançtır. Ya inancın vardır ya da yoktur. Bu, kapalı veya açık bir anahtardır: arası yoktur.

Yani, iki seçeneğiniz var: evrimsel din (Aydınlanma) veya evrimsel olmayan din (İbrahizimcilik). Aydınlanma evrimsel olduğu için bilimle hiçbir şekilde çelişmez ve Darwinist evrimle tamamen tutarlıdır. İbrahizimcilik bilim ve evrimle çelişir. İbrahizimliliği savunan her insan ve bilim adamı, çocukken maruz kaldığı beyin yıkamanın üstesinden gelemeyen, içten içe son derece üzgün ve sıkıntılı bir birey olduğunu ortaya koymaktadır. Böyle insanlara acınmalıdır !

Aydınlanma dinleri, bilinemezliği ve hatta ateizmi bile kolayca barındırabilir (mesela birçok Batılı ateist [Budizm](#)'e yada [Taoizm](#)'e sempati duymaktadır), çünkü akıl ile aydınlanma arasında, bilim ile bu tür din arasında hiçbir çelişki yoktur. Öte yandan, İbrahizimliliğin akla karşı tutumu en iyi Luther tarafından özetlenir: "*Akil, Şeytan'ın fahişesidir!*" Bir yanda bilim ve akıl ile diğer yanda İbrahizimlilik ve inanç arasında tam bir kopukluk vardır.

[Fritjof Capra](#)'nın ünlü kitabı *Fiziğin Taosu* tamamen Doğu aydınlanma dinleri ile hem kuantum fiziği hem de görelilik teorisi arasında paralellikler kurmakla ilgilidir. İbrahizimcilik ile aynı alıştırılmayı asla gerçekleştiremezdi.

İbrahizimcilik bilime tamamen karşı çıkarken, Aydınlanma dinleri ve bilimin mutlu bir şekilde kolayca uyum sağladığını ne kadar vurgulasak azdır. İbrahizimcilik *Aptallar ve/veya Beyni yıkanarak cahilleştirilmişler için bir Dindir*. Zayıf eğitilmiş insanlar, bilimsel okuma yazma bilmeyenler, entelektüel meydan okumayı kavrayamayanlar içindir. Aptal insanlar için aptalca hikayeleri olan, akıl almaz bir dindir. Bu, akıllı ve zekası ile diğer hayvanlardan üstün olduğunu iddia eden İnsan türüne hakarettir. İbrahizimcilik, asıl amacı insanları kontrol etmek, beyin yıkamak ve zihin kontrolüne sokmak, onları gerçek haktan (Tanrıdan) uzaklaştırmak olan bir dindir. O zaman bir düşünün, bu dinin asıl yaratıcısı kimdir ? Tanrı olmadığı kesin...

(Çeviri Notu; Gerçi bazı mistikler İbrahizim dinleriyle Uzak doğu aydınlanma dinlerinin bir füzyonu olabilecek bazı felsefeler de ortaya çıkarmışlardır. Başlıcaları [Mevlana](#), [Yunus Emre](#) ...vb gibi islam alimleri olan bu mistikler [Sufi ve Tasavvufi](#) bir gelenekle İbrahizim Dinlerinin katılığını (Budizm ve Taoizm gibi) Uzak-Doğu dinlerinin esnekliği ile yumuşatmaya çalışmışlardır. Yalnız bunda ne kadar başarılı oldukları tartışmalıdır; zira çağımızın popülist akım ve trendlerinden görüleceği üzere fanatiklik ılımlılıktan maalesef daha fazla taraftar toplamaktadır !)

İnsanlık, bizi manipüle etmek için nesnelere gerçek doğası hakkında kasten yalan söyleyen İbrahimciliğin bu iğrençliğinden kendisini kurtarmadıkça, ilahi amacına asla ulaşamaz. İbrahimilik, Sahte bir Tanrıya tapan Sahte Peygamberlerin ve müşriklerin dinidir. Şeytanın dinidir; Şeytan Tanrı kılığına girerek aptalları resmen kandırıyordur. *(Not; burada kastedilen Şeytan, Tanrının altında çalışan ve onun isyankar meleği olan İblis Şeytan anlamında değil, tam tersine Tanrının Anti-tezi olan, tanrı ile aynı kudrette ve seviyede bir tür Anti-Tanrı'dır. Yani burada Tanrı ve Şeytan, terazinin iki farklı kefesinde eşit ağırlığı olan zıt kutuplar olarak tanımlanır; ayrıca bkz. [Anti-God](#))*

Şeytan'ın, yani Bir Anti-Tanrı'nın varlığını inkar edenler şunu bir düşünsünler. Evren geliyorsa, sonsuz ve ebediyse ve tüm olasılıklar mümkünse, olabilecek her şey olacaksa, yasak olmayan her şey zorunluysa; evren tez, antitez ve sentez yoluyla [diyalektik](#) olarak geliyorsa, "kötülük" daha yüksek bilinçlerin varlığında zahiri bir gerçekse, o zaman varoluşun "kötü" yönünün tek bir bilinçte - Şeytan'da (Anti-Tanrı'da) diyalektik bir doruğa ulaşmasını engelleyecek hiçbir şey yoktur. O, aşılması gereken son diyalektik antitezdir. Yasak değilse, zorunludur, Tanrı kadar zorunludur. Ve onun da Tanrı'dan daha fazla yasaklanmadığından emin olabilirsiniz. *(gerçi İronik bir şekilde, -mantıksal olarak- İbrahimizm'de yasaklanmıştır; çünkü Tanrı mükemmeldir ve yanılmazdır ve her şeyi kusursuz yaratmıştır; ve üstelik mutlak iyidir ve bu nedenle kötülüğün özü olan Şeytan'ı asla yaratamaz, ve teorik olarak Şeytan'ın tezgah çevirmesine izin vermez. Öyleyse, tüm İbrahimcilerin bu imkansız, yasak varlığa inanması çelişkidir !)*

*** Çeviri Notu; Kuran'da Allah'ın Şeytana kıyamete kadar izin verdiği yazılır ! [A'râf Suresi - 14-15 . Ayet Tefsiri](#); {14} **İblis**, **“Bana insanların yeniden diriltilecekleri güne kadar mühlet ver” dedi. {15} Allah, “Haydi, sen mühlet verilenlerdensin” buyurdu.....** Bu ayetlere göre bile, Tanrı Şeytana kötülük yapması ve insanları yoldan çıkarması için izin veriyordur. Fakat bu bilgide şöyle bir belirsizlik vardır; Şeytana kötülük yapması ve insanları yoldan çıkarması izni verildiyse, o zaman Şeytanın sahte dinler ve peygamberler vasıtasıyla cahil ve aptal insanları kandırması ve beyinlerini yıkaması da mümkündür. O zaman hangi dinin/peygamberin gerçek hangisinin sahte olabileceği nasıl anlaşılacaktır ? Şeytanın Tanrı kılığına girmediğini, Musa'nın, İsa'nın ve Muhammed'in Şeytanın peygamberi olmadığını nasıl bileceğiz ?... Kısacası Şeytan düşmüş bir melek de olsa, yada burada tanımlandığı gibi bir anti-tanrı da olsa, her iki senaryoya göre herşeyi yapabilecek oldukça serbest bir varlık olduğu anlaşılabilir.

Tanrı hakkında ileri sürülebilecek herhangi bir argüman, aynı şekilde Şeytan (yani bir Anti-Tanrı) hakkında da ileri sürülebilir. Şeytan'ın varlığını kabul etmiyorsanız, mantıken Tanrı'nın varlığını da kabul edemezsiniz. Bunun yerine kendinizi ateizme veya doğaya tapınmaya adanmışsınız. Zira Tanrı'nın varlığını kesin kılan, ama onun anti-tezi olan Şeytan'ın varlığını imkansız kılan mekanizma nedir?... Bu nedenle, Tanrı hakkında söylediklerimizden memnun olan ancak Şeytan (Anti-Tanrı) hakkında söylediğimiz hiçbir şeyi kabul etmeyenlere şunu açıkça söyleyelim, tek bir şey bile anlamadınız. Tüm mantığı gözden geçirin ve Tanrı'nın varlığının olmadığı halde Şeytan'ın varlığının "yasak" hale geldiği noktayı belirleyin. Onu bulamayacaksınız. "Kötü"nün "iyi"nin antitezi olarak var olacağı diyalektik olarak kesindir. Kötülük yoksa iyilik de yoktur. Kişi başkaları olmadan var olamaz. **Anti-tanrı (Şeytan) yoksa, Tanrı da yoktur.** Bu kadar basittir !

Pek çok insanın Şeytan'ın varlığını kabul etmemesinin nedeni, onu bin yıllık çocukça İbrahimi fantezilerle gelen tüm o saçma bagajla birlikte kötülüğün çizgi roman kişileştirmesi olarak hayal etmeleridir. O öyle biri değil. O, benzer bilgi ve güce sahip, Tanrısaldır. Üstelik usta bir ruh bilimci ve manipülatördür.

İşte o nedenle Gnostisizm, Şeytan'ın kendisinin her şeyin Yaratıcısı olan Gerçek Tanrı olduğuna inanarak, bunu dogmatik İbrahimi dinler vasıtasıyla aptal insanlara da inandırdığını söyler. Biz sıradan insanlık, nihai aydınlanmaya ulaşana kadar, şeylerin gerçek doğası hakkında yanılgıya düşeriz. Şeytan, yaratılmışların en aldanmışıdır, kendi yalanına kendisi de inandığı için başkalarını da inandırmakta çok zorluk çekmez, ve bu nedenle aydınlanmaya ulaşacak son kişi "O" olacaktır. Bu kadar aldandığı için, kozmik yanılgının birincil kaynağıdır. Kaderimize ulaşmak istiyorsak, Eski Dünya Düzeni'nin anlatı ağları ile ustalıkla ördüğü yanılsamanın üstesinden gelmemiz gerekir.

Aydınlanma dinleri Gerçek Tanrı'nın dinleridir. İbrahimi ise kendisini gerçek tanrı sanan şeytanın (yani Anti-Tanrı'nın) dinidir. Şeytan kendisine her şeyin Yaratıcısı der; ama Zalimdir, kincidir, sapıktır, savaşıdır, partizandır, zorbadır, tehditkardır, kıskançtır, ibadete ve yüceltmeye muhtaçtır. O bir egomanyak ve zorbadır. Bu Şeytani değilse nedir? Yine de milyarlarca kişi ona Gerçek Tanrı olarak tapıyor. Neden? Çünkü o hangi düğmelere basacağını, hangi hikayeyi satacağını tam olarak bilen bir psikolojik dehadır. Baştan çıkarıcı yalanlar ve saçmalıklarla dolu kutsal metinleri bize vermeleri için [arkon \(archon\)](#) dediği temsili çobanlarını peygamberler ve "kutsal" insanlar kılığında gönderir. Kapitalizm gibi nefret ve kıskançlıkla semiren ve gerçek ruhu yok eden acımasız, açgözlü bencil sistemler kurar.

Aydınlanma = Gerçek Tanrı.... İbrahimi = Şeytan (Anti-Tanrı). Daha açık ne olabilir? İnsanın ruhu için diyalektik mücadelenin can alıcı noktası budur. İbrahimiğin üstesinden gelene ve sonunda gerçek Şeytan'ı yenene kadar, Bir sonraki evrim aşamasına geçemeyiz.

AYDINLANMA = PAGANİZM.

İBRAHİMLİK = SATANİZM.

[Pagan](#) kelimesi Latince kökenlidir. *Pagan*, kelime anlamı, "kırsal, yada kırsalda yaşayan" anlamına gelir. Paganlar, doğal dünyada, rasyonel dünyada, gerçek gelişen, evrimleşen dünyada yaşayanlardır. İbrahimiiler doğa karşıtı, evrim karşıtı, bilim karşıtı, irrasyonel ve hayal dünyasında yaşayan hayalperestlerdir.

PAGAN BİR DÜNYAYA, IŞIK DÜNYASINA DÖNÜŞ ZAMANI GELDİ.

İbrahimciliğe Karşı Aydınlanma

Aydınlanma dinleri, “Yukarıdaki aşağıdaki gibidir ([As Above So Below](#))” ilkesine dayanmaktadır. Dünyamız bir mikro evrendir ve kainat ise makro evrendir. Tanrı gibiyiz, sadece evrimin daha ilkel bir aşamasındayız. İçimizde ve çevremizde görünen tüm süreçler, bir bütün olarak kozmosun tamamında geçerli olanlarla aynıdır.

Doğa gelişir, kozmos gelişir, biz gelişiriz ve Tanrı gelişir. Evrim her şey için geçerlidir. Ancak İbrahimizm'de Tanrı ve Yaradılışı tamamen evrimin dışındadır.

Eğer yaşam yeryüzünde geliştirse, o zaman tüm kozmosta gelişmiştir. Daha az gelişmiş olacağı yerler ve daha yüksek düzeyde gelişmiş olacağı başka yerler vardır ve kozmosun yapabileceği maksimum dereceye - Tanrı'nın şahsında - tekamül ettiği bir "yer" olacaktır. Diyalektik her yerde geçerlidir. Akıl her yeredir. Aklın en yüksek ifadesi olan bilinç, insanlıkta mevcuttur, dolayısıyla evrendeki diğer türlerde ve özellikle Tanrı'da mevcuttur.

Tanrı insanlıktır. O, bizim dünyasal insanımız için Kozmik İnsan'dır veya o, bizim dünyasal tanrımız için Kozmik Tanrı'dır. Biz tekamül edince, sonunda ayırım olmayacak. Atman = Brahman.

İbrahimcilik, Tanrı ile bizim aramızda herhangi bir benzerliği reddeder. Tanrının hayalinde özel olarak (eşref-i mahluk gibi) yaratıldığımızı söyler ama sonra bizi Tanrının yanında karıncadan daha aza indirgeyerek bu fikri yıkmaya girişir. Aslında, yalnızca Aydınlanma dinleri, bizim Tanrı'nın suretinde yaratıldığımızı gerçekten savunur. Aydınlanmanın iddiası aslında çok daha güçlüdür - biz Tanrıyı ve yeterince iyi bakarsak aynamızda gördüğümüz onun yansımasıdır.

Aydınlanma bilimi, bilgiyi, mantığı, akli, felsefeyi, matematiği, kültürü, edebiyatı ve sanatı savunur. İbrahimcilik bilimi, bilgiyi, mantığı, akli, felsefeyi, matematiği ve inançlarına herhangi bir şekilde aykırı olan her türlü kültürü, edebiyatı veya sanatı reddeder (*mesela Müslümanlar Muhammed'i veya Allah'ı hiç bir şekilde tasvir etmezler; Yahudiler tanrılarının ismini tüm harfleriyle bile yazamazlar ; geçmişte, Protestan Hıristiyanlar Katolik sanatının ellerine geçen her örneğini paramparça etme alışkanlığı içindeydiler ve sade, çirkin, sıkıcı zevkleriyle ünlüydüler*). İbrahimcilik için, önemli olan tek şey İnanç ve Kutsal Metinlerdir. İbrahimcilerin çoğu olağanüstü derecede aptaldır; üstelik kendileri zeki sanan aptallar olarak [dunning kruger](#) sendromunun doruklarındadırlar. Anlayın işte! Akla Şeytanın fahişesi dersiniz ve "kutsal" kitaplardan başka bir şey okumayı reddederseniz, aptaldan başka bir şey olma şansınız yoktur. İbrahimcilik Aptalların Dinidir.

Kötülük

Evren neden doğası gereği ahlaki açıdan “iyi” olarak tanımlanmalıdır? Mesela Neden özünde “kötü” değildir? Aslında Alman filozof [Schopenhauer](#), varoluşun gerçekten de doğası gereği kötü olduğunu savunmuştu ve ikna edici argümanlar ortaya koydu; bu nedenle, gelişen evren hakkında özünde "iyi" bir şeyler olduğunu iddia eden her türlü basit ve naif iyimserlik reddedilmelidir. Eğer kozmos hasbel kader iyyinin yanında yer alıyorsa, bu ahlaki değil, tamamen rasyonel sebeplerdendir.

İbrahimciliğin odak noktası iman, günah ve ahlaktır. Aydınlanmanın odak noktası ise bilgi, hakikat ve gerçekliğin özünü kucaklamaktır. (Çoğunlukla öznel olan) Ahlak, ikincil bir husustur ve aslında aklın kapsamına girer. Bağımsız bir statüsü yoktur. Tamamen farklı bir zihniyet gereklidir.

Kötülük ise büyük ölçüde yanlış anlaşılan bir kavramdır. Bir sözlük şöyle bir tanım verecektir: “ahlaki açıdan kötü veya yanlış; kötü; kötü niyetli; yıkıcı, yozlaştırıcı veya zararlı olan”. *(Bu kulağa İbrahimciliğin, kapitalizmin ve Eski Dünya Düzeni'nin -dünyayı kasıp kavuran imtiyazlı hanedan aileleri ve süper zengin ailelerinin- yönetiminin etkisi gibi geliyor.)*

İbrahimiliğe göre kötülük ve günah iç içedir ve en büyük günahkar Şeytan'dır. Çoğu İbrahimi ilahiyatçı için, kötülüğe özgür irade - yani Tanrı'nın sonsuz iyiliğini özgürce reddetmeyi seçme yeteneğimiz - "neden olur". İbrahimcilerin kötülükle ilgili olarak yanıtlamayı reddettiği veya yanıtlayamadığı ve lafı dolandırdıkları sorular çoktur. Kötülük bilmeyen, yani kesinlikle kötü olmayan mükemmel “iyi” bir varlığın yarattığı bir dünyada; yani akla gelebilecek her şeyin kötülüğün tam tersi tarafından yaratıldığı söylenen böyle bir dünyada “özgür irade” neden kötü seçimlere yol açsın? Özgür irade seçimle ilgilidir; doğası gereği kötülüğü ima etmez. Mesela İki "iyi" olasılık arasında özgürce seçim yapılabilir. “Kötü” seçimlere gerek olmayabilir. Hiçbir kötü eylemin gerçekleşmediği, tam özgür iradeye sahip bir dünya tasavvur edilebilir, bu nedenle özgür irade kötülüğün kaynağı olamaz. Dahası, İbrahimcilik ise kader fikrini dayatır - birkaç insan en başından beri Seçilmiştir (Kurtulmuştur) ve geri kalanı hep lanetlidir. Hür irade elbette kaderle tamamen bağdaşmaz. Ya da daha acımasız bir ifadeyle, eğer Tanrı bizim lanetlendiğimize karar verdiyse, o zaman kaderimizde özgür irademizle yapabileceğimiz en ufak bir değişiklik yaratacak hiçbir eylem, yada hiçbir seçim yoktur.

İbrahimci ilahiyatçıların alternatif bir yaklaşımı ise, kötülüğü iyyinin yokluğu olarak tanımlamaktır. Fakat neden iyyinin yokluğu, ahlaki açıdan tarafsız eylemler yerine kötülüğe yol açsın? Hayvanlar aleminde "iyilik" yoktur, basitçe güçlü hayvan zayıf hayvanı ezer, ancak kimse köpekbalıklarını ve aslanları kötü olarak tanımlamaz. Köpekbalıkları ve aslanlar gibi yırtıcılar diğer birçok yarattığı öldürür, ancak bunu nedensiz yapmazlar, sadece hayatta kalmak için kendilerine sunulan tek yolu kullanırlar. Sonuçta Tanrı onları böyle yaratmadı mı? Peki tüm kasıtlı cinayetlerden kim sorumlu?... yani başımıza “kötü” bir şey geldiyse bundan aslında Tanrı sorumludur, zira tanrı düzeni (orman kanunlarını) böyle yaratmıştır. Güçlünün zayıfı ezmesini istemeseydi, herkesi eşit yaratırdı. Ama doğada eşitlik yoksa, demek ki tanrı bazılarını kayırmıştır !!! İbrahimcilik, oldukça basit bir şekilde, kötülüğün ne olduğunu ve nereden geldiğini açıklayamaz. Lafı dolandırır, sınama der, test der, sabret et der, ama açıkça açıklamaz.

(Uzak) Doğu dinlerine göre ise “kötülük” kendiliğinden yoktur. Kötülük daha ziyade arzularımızdan, cehaletimizden ve kuruntularımızdan kaynaklanan çeşitli akılsız eylemlere yapıştırdığımız etikettir. Ama neden arzu, cehalet veya yanılsama otomatik olarak kötülükle sonuçlansın? Kişi arzuyla dolu olabilir ama yine de asla günah işlemez. Kişi tamamen cahil olabilir ve yine de kötülük yapmayabilir. Kişi en büyük sanrılara maruz kalabilir ama (köyün delisi gibi) zarar vermeyebilir. Yani aslında Uzak-Doğu açıklaması da tam bir anlam ifade etmiyor. Doğu dininde kozmik bir “Kötülük İradesi” sağlamak ve onu biçimlendirmek için Şeytan gibi bir figür de yoktur. Yani kötülük, İbrahim dininde olduğu kadar Doğu dininde de belirsiz ve anlaşılması güçtür.

Antik [Gnostisizm](#), maddi dünyayı kötülüğün mekanı ve baş kötü [Demiurge](#)'nin alanı ve yaratımı olarak tanımladı. Yani maddi dünyadaysak, zaten kötülüğün içindeyiz ve dolayısıyla mutlaka kötülükle karşılaşırız. Manevi dünyada, yani ışık alemindeyse, kötülük diye bir şey olmaz. İnsan ruhu, kötü maddenin tutsağı olmuştur ve özgürleşmesi için Işığa yükseliş yollarını bulması gerekmektedir.

Antik Gnostisizm'de kötülük bu nedenle belirli bir konuma - maddi dünyaya - aittir ve nihayetinde kötü maddi dünyanın yaratıcısından türemiştir: [Demiurge](#). Dolayısıyla Gnostisizm, İbrahinizm veya Doğu dininden farklı olarak [dualisttir](#). Her şeyi sözde tek bir mutlak Tanrının yarattığını reddeder (*Not; [Monad](#) en üstün tek mutlak tanrı sayılır ama o da kainatı yaratan değil, kainatın en ilkel yaratılışını tetikleyen aşırı soyut bir varlıktır. Kainat geliştikçe Monad'dan türeyen kozmik varlıklar, düaliteyi oluşturmuşlardır*), böylece mükemmel bir varlık tarafından münhasıran yaratılmış bir kozmosta kötülüğün hesabını verme problemi ortadan kalkar. İyi Tanrı ışık aleminden ve Şeytan Demiurge karanlık sayılan maddi dünyadan sorumludur. Tanrı iyiliğin kaynağıdır, Demiurge kötülüğün kaynağıdır. İyi ve kötü, bu nedenle, her biri diğeri kadar gerçek olan iki rakip ilkedir. Birbirlerinin [Yin ve Yang](#)'ıdır. Doğaları gereği Işığın bir parçası olan ruhlar, o alanın kötülüklerine maruz kaldıkları maddi dünyaya çekilir veya “düşerler”. Bu ruhlardan çoğu maddi dünyanın kaosu içinde çözülür gider, bir kısmı ise Işığa geri dönmeyi çok isterler ama mekanizmanın tam olarak ne olduğunu bilmedikleri için, bu sonsuz değerli bilgiyi birçok yaşamlar boyunca ıstırap çekerek keşfetmek zorundalardır.

Peki ama Demiurge neden “kötü”dür, zira o da her şeyin mutlak ilahi kaynağından gelmiyor mudur? Aslında, o da Mutlak Tanrı (Monad)'nın bir parçası değil midir? Aslında, maddi dünyanın "kötülüklerinin" çok daha karmaşık bir şeyi tanımlamanın kolay bir yolu olduğunu anlayan, çok daha derin bir Gnostik düşünce düzeyi vardır.

Felsefi Gnostisizm'e göre kötülüğün gerçek kaynağı, Bir'i Çok'a dönüştürme, Tek bir Birliği birçok bireysel şeye dönüştürme süreci olarak tanımlayabileceğimiz "bireyleşme" denilen şeydir. Uzak Doğu dinlerini takip ediyorsak ve nihai hakikatin aşkın bir Tevhid (birlik) olduğunu söylüyorsak, nasıl oluyor da günlük hayatımızda bu Tevhid'i yaşamıyoruz? Bu illüzyon perdesi nasıl oldu da üzerimize atıldı ve bizi birçok ayrı yaratığa dönüştürdü?

Kozmik Denklem

Bunun daha iyi anlaşılması için $r \geq 0$ kozmik denkleme bakalım. Bu denklem;

- $r = 0$ (zihinsel evren, uzay ve zamanın dışında);
- $r \geq 0$ sürekliliği içinde ayrı ama etkileşimli alanlar olarak var olan
- $r > 0$ (fiziksel evren, uzay ve zamanın içinde)

...olmak üzere birbirine bağlı iki alem olduğunu gösterir. “r” ise iki nokta arasındaki mesafeyi ifade eder (her ikisi de bir varlık içinde olabilir veya her nokta ayrı bir varlığa ait olabilir) ve $r \geq 0$, bu mesafenin sifira kadar indirilebileceğini gösterir.

Kartezyen felsefeyle ilgili olarak, $r > 0$, bir uzantı (extension) alanını, yani maddeyi ve şeyleri gerçek mesafelerle ayrılmış, uzay ve zamanda bireyselleştirilmiş şeylerin fiziksel bir dünyasını ima ederken, $r=0$, bir uzantısız (non-extension) alanını, yani zihni, zihinsel bir dünyayı ima eder; Fiziksel uzay ve zamanın dışında varlıkların herhangi bir mesafeyle ayrılmadığı, sanki herşeyin “bir” olduğu ve hiçbir şeyin herhangi bir fiziksel boyutunun olmadığı, bir tür metafiziksel alem/dünya mesela. Bir [kara delik tekilliği](#) ve Büyük Patlama tekilliği, içlerinde bulunan tüm varlıklar arasındaki mesafelerin sifira indirildiği $r=0$ durumlarına örnektir. Bu tekilliklerdeki hiçbir şeyin bir uzantısı yoktur (sıfır boyutluluk) ve bu nedenle [Descartes](#)'ın tanımına göre zihin alemine girmiştir. [Bilimsel materyalizm](#), $r = 0$ alanının varlığını (dolayısıyla metafiziği) reddeder ve boyutsuz tekilliklerden kaçınarak kara delikleri ve Büyük Patlama'yı anlamlandırmanın bir yolunu bulmaya çalışır. *(bu Kozmik denklemler, [bu serinin diğer kitaplarında](#) çok daha ayrıntılı olarak açıklanmaktadır.)*

Dolayısıyla, $r = 0$ alanı bir anlamda, her şeyin bağlantılı olduğu aşkın birliktir. Bu BOYUTLU OLMAYAN gerçekliktir, uzay ve zamanın dışındadır, metafiziktir. $r > 0$ alanı, uzay ve zamanın içindeki BOYUTLU gerçekliktir. Bir'i Çok'a bölen, bireysel şeyleri yaratan ve onları uzay ve zamanda kesin yerlere yerleştiren, uzay ve zamandır, boyutsallığın kendisidir. Bireyleşme, boyutsallığın sonucudur ve boyutsallık, Birlik (yani Tanrı) kendisini Doğa'da yabancılaştırdığında meydana gelen şeydir. Bunu, Hegel'in diyalektik evrim felsefesinde çok zekice gösterdiği gibi, Mutlak Bilgiye ulaşmak ve çok daha yüksek bir diyalektik düzeyde, aslında nihai düzeyde - Omega Noktasında Kendisine dönmek için yapar. ***Yani, Kendini tamamlama sürecinden geçmek için yabancılaşır.***

Birlik – mutlak saf, ebedi Birlik – steril, yani kısır bir ortamdır. Evrimin zirveye ulaşması için, [teleoloji](#)nin tam anlamıyla tatmin olması için yabancılaşma bir zorunluluktur. Boyutluluk boyutsuz olana empoze edilmelidir. Bir, Çok'u deneyimlemelidir. Ancak Çokluk nihayetinde Bir'e geri dönmelidir ve Bir, Çok olmak yoluyla, gerçekliği boyutsal prizma aracılığıyla deneyimleyerek öğrendiği her şey nedeniyle, daha önce olduğundan çok daha üstün olacaktır.

Bu, $r \geq 0$ ile özetlenen kozmosun gerçek hikayesidir. $r = 0$, $r > 0$ 'a "genişler" ve sonra, $r > 0$, kozmik döngüyü tamamlamak için $r = 0$ 'a döner. Bilimsel bir dil kullanarak, farazi bir "Büyük Patlama (Big Bang)" ve "Büyük Çökme (Big Crunch)" çevrimi olduğu söylenebilir. Big Bang "yoktan" ($r = 0$) geldi ve fiziksel evreni yarattı ($r > 0$). Ve sonra Big Crunch, $r > 0$ 'ı "hiçbir şeye" ($r = 0$) döndüren zıt süreçle döngüyü tamamlar. Ve böylece evrenin bir Çağını tamamlar. Ama elbette her zaman bir yenisi daha başlar, çünkü bu bir döngüdür. Evren sabit, durağan değildir. Asla durmaz. Sonsuz Çağlar vardır çünkü varoluş asla sona ermez. Varoluşun merkezi, tanımlayıcı özelliği, elbette var olması ve var olmamasıdır. Termodinamiğin Birinci Yasası, enerjinin korunumu, enerjinin ne var edilebileceğini ne de yok edilebileceğini en iyi şekilde tanımlar.

Ancak enerji *arkhe*'dir, yani bir başlangıç yada tetikleyicidir, ve varoluşun tözü yada temel maddesidir, bu nedenle varoluşun kendisi yaratılamaz veya yok edilemez, yalnızca dönüştürülebilir. Varoluş (enerji) asla yok olamaz. Yeni varoluş (enerji) asla yaratılamaz (*böylece kainatı yoktan var ederek Termodinamiğin Birinci Yasası ile çelişen bir İbrahimi Yaratıcı Tanrı'nın varlığı çürütülür*). Varoluş, var olmayı seçmez. Varoluş basitçe ebedidir. Biz varız ve bu yüzden sonsuza dek varız. Ölüm demek değişimdir. Ölüyoruz ama bu şekilde yok olmayız. Ölüm, enerjii yeni enerji ifadelerine dönüştürmenin yalnızca boyutsal bir yoludur. Anında ve sorunsuz bir şekilde yeni bir konfigürasyonla değiştirilen belirli bir enerji konfigürasyonu dışında hiçbir şey ölüm tarafından yok edilmez.

Ve materyalist bilim adamlarının arkhe'yi sadece enerji olarak değil, zihin enerjisi (psiko-enerji) olarak tanımlamayı reddettiği adımı atlarsak, o zaman Enerjinin Korunumu yasasını nefes kesici bir şekilde yeniden şekillendirebiliriz: Zihin gerçekten enerji ise, ne yaratılabilir ne de yok edilebilir, sadece dönüştürülebilir. Başka bir deyişle, reenkarnasyon için yarı bilimsel denklem budur. Zihnimiz sonsuzdur. Asla ölemez. Bir fiziksel beden bizi başarısızlığa uğrattığında, yani bedenimiz öldüğünde, basitçe yenisini buluruz ve Tanrısal bilinç düzeyine yükselene kadar zihinlerimizi ilerleyici bir diyalektiğe göre dönüştürmeye devam ederiz. Zihnin Birinci Yasası, Diyalektik ile birleştiğinde, bunu zihinsel varlıklar olarak varoluşumuzun kaçınılmaz sonucu yapar. Tekamül etmek isteyen Hepimizin kaderinde Tanrı olmak vardır.

Ayrıca Not; Zihnin bir enerji olup olmadığı ve dolayısıyla Termodinamiğin birinci kanununa uyup uymayacağı ne yazık ki kesin değildir. Bilimsel olarak Zihnin bir bedenden diğerine, sanki bir bilgisayardan diğerine yazılım transfer eder gibi, transfer edildiği gözlemlenmemiştir.

Bir ve Çokluğun Diyalektiği

Tez = Bir

Antitez = Çok

Sentez = Bir-Çok,

yani bireyler topluluğu (Bir) içinde tam bir uyum ve denge içinde işleyen bireyler (çok); Bir'in "Genel İradesi" ile uyumlu bir şekilde işleyen "bireysel irade".

Bir-Çok sentezi tam olarak [Meritokratik Cumhuriyet](#)'in amacıdır. Genel İradenin somutlaşmış hali olarak Devlet, her şeyden önce TÜM vatandaşlarının çıkarlarına en iyi şekilde hizmet etmelidir ve bunu, bireysel tatmini, kendini gerçekleştirmeyi ve kendini gerçekleştirmeyi maksimize etmeye çalışarak yapar. Optimal toplum, Akıllı Toplum, TÜM vatandaşlarının kendini gerçekleştirdiği toplumdur. Bunun başarılacağı herhangi bir toplum optimalin altındadır, dolayısıyla yetersizdir.

Tanrı, $r = 0$ alanının kişiselleştirilmesi, aşkın Birliğin kişiselleştirilmesi olarak tanımlanırsa, o zaman Demiurge'nin $r > 0$ 'ın, mutlak Bireyselleştirme ilkesinin - her şeyin diğer her şeyden ayrı - kişiselleştirilmesi olduğunu söyleyebiliriz. Bu, bilimsel dile dönüştürülmüş kadim Gnostik bilgeliktir. Tanrı, boyutsuzluğun özü ama boyutun Demiurge'sidir. Tanrı Bir'dir. Fakat Demiurge, Çok'luğun hükümdarıdır.

Hindu "Maya (yanılsama)" kavramı Demiurge'ninkine çok yakındır. Maya, birçok ruhun - atmanların - yanılsamasını yaratırken, Tanrı gerçek tek kozmik ruh, [Brahmah](#)'dır. [Atman](#)'ın görevi gerçeği idrak etmek ve Brahmah ile bir olmaktır. Tüm atmanların tam olarak aynı görevi vardır.

Gnostisizm'de Demiurge (Bir'in YABANCILAŞMIŞ yönü), ayrı ruhların fiziksel, maddi, yabancılaşmış gerçekliğini yaratır ve sonra onlara Gerçek Tanrıymış gibi görünerek tapınmalarını talep eder ve onları bir tiran/diktatör gibi yönetir. Başka bir deyişle, bu, kendisini sözde tek Tanrı ve mutlak Yaratıcı olarak adlandıran İbrahimi Tanrı'nın tanıdık hikayesidir.

Ancak bu kozmik şemada yer alan başka bir incelik, yada özgürleşme yolu daha vardır. Gerçek Tanrının tezahürlerinden *Abraxas* bizi kaderimize terk etmez. Şeytani bireyselleşmeye karşı koymak için Çok'luğun içinde Bir'in varlığını sağlar. Gerçek Tanrı'nın başka bir tezahürü, O'nun dünyamıza müdahalesinin kişiselleştirilmesi olan Işık Meleği'nden başkası değildir - Lucifer, ilahi Sabah Yıldızı, ışık taşıyıcısı. Lucifer'in nadiren bahsedilen bir yönü vardır. Lucifer aslında Gerçek Şeytan'ın kötülüğüne karşı duran mutlak ahlaki iyilik ilkesidir. Lucifer, ışık aleminin gerçek kişiselleştirilmesidir. **İşte en yüksek bilgelik şöyle şematize edilebilir:**

Tez: **Lucifer** (Brahmah) – *İYİ*.

Antitez: **Şeytan** (Satan, Seth) – *KÖTÜ*.

Sentez: **Abraxas** – *İYİNİN VE KÖTÜNÜN ÖTESİNDE!*

Abraxas, Lucifer'den farklı olarak, kötülüğü ve bireyleşmeyi tamamen anlar ama aynı zamanda iyiliği ve Birliği de anlar. Lucifer, Birliğe takıntılı olduğu ve varoluşun yalnızca bu yönünü anladığı için sınırlıdır. Şeytan ise bunun tam tersidir ve sadece bireyleşme ve ayrışmayı anlar. Abraxas ise, HER ŞEYİ anlayan, herhangi bir partizan, sınırlı görüşle sınırlı olmayan Gerçek Tanrı'dır.

Kötülük diyalektik olarak zorunludur. Lucifer, onun tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini düşünür, dolayısıyla onun diyalektik gerekliliğini anlayamaz. Aynı şekilde Şeytan, Bir'i (tüm varlıkların eşit olarak birliğini) ortadan kaldırmak ister, böylece bir hiyerarşi kurarak Çoğunluğun ebedi hükümdarı olarak kalabilir. Eşitsizlikler yaratarak, Eşitsizler Arasında Birinci olmayı amaç edinir. Ancak, Sadece Abraxas diyalektiği gerçekten kavrar. Yani, son diyalektik ilerleme şudur:

- Tez: Bir = İyi = Işık = Lucifer.
- Antitez: Çok = Kötülük = Karanlık = Şeytan.
- Sentez: Bir-Çok = İyinin ve Kötünün Ötesinde = Işık ve Karanlık = diyalektik Alfa ve Omega Noktası = Abraxas, kozmik evrimin tamamlanması, varoluşun zirvesi, orijinal kozmik potansiyelin maksimum gerçekleşmesi, Mutlak Özgürlük ve Bilgiye erişim .

GERÇEK TANRI, AHLAKİ OLARAK MÜKEMMEL OLARAK TANIMLANMAZ. KUSURSUZ İYİLİK HİÇ BİR VARLIĞIN MÜLKİYETİ DEĞİLDİR.

Bir varlığı tek kutuplu tanımlamak, onu sınırlamak ve onun kötülükten habersiz, dolayısıyla eksik ve varoluş bilgisinden yoksun olduğunu ortaya çıkarmak olacaktır. Kötü iyiyi tanımlar. Kötülük iyiye anlam verir. Kötülük olmadan, iyilik olmaz, ve tersi !. Abraxas'taki nihai sentez tarafından nihayet aşılanaya kadar ikisi diyalektik olarak bir arada var olmalıdır.

Abraxas bildiğimiz anlamda kötülük yapmaz, ancak bu onun yapamayacağı için değildir, siz Gerçek Tanrı olduğunuzda, mantıklı bir amaca hizmet etmediği içindir. Kime ve neden kötülük yapılacak ki ? O Birdir - Çoktur. Bir'in ve Çok'un ihtiyaçlarını anlar. Birçoğundan birine zarar vermek, Bir'in kendisine zarar vermek, dolayısıyla kendisinin o yönüne zarar vermek olacaktır. Bu yüzden asla böyle bir şey yapmaz. O, karakterinde var olan herhangi bir "kötülük" eksikliği nedeniyle değil, bilgi ve akıl yoluyla kötülükten kaçınır.

[Meritokratik Cumhuriyet](#)'in başarmak istediği de tam olarak budur. Vatandaşlarının hiçbirine zarar vermeyen ve hepsine değer veren bir Devlet olmalıdır, çünkü bunu yapmak mutlak rasyonel bir kazançtır. Bir, Çokluğa zarar vermez ve aynı şekilde, Çokluğun da Bir'e zararı olmaz çünkü bunu yapmak, aynı şekilde, kendi rasyonel çıkarlarına zarar vermek olur.

Meritokrasi ve Gerçek Tanrı'nın, gerçekte son derece ahlaki görünseler de, ahlakla hiçbir ilgisi yoktur. Bir ve Çok için maksimum rasyonel iyiyi (yani çıkarı !) belirlemekle ilgilenirler. Özgürlüğün siyasi diyalektiği, Bir ve Çok'un etkileşimi için en uygun koşulları yaratmakla ilgilidir. **Devlet Birdir; ama vatandaşlar Çoktur.** Vatandaşın Devletle ilişkisini tanımlamanın en iyi yolu nedir? Tarihin tüm siyasi sistemlerinin şu ya da bu şekilde ve şimdiye kadar yetersiz bir şekilde ele aldığı soru budur. Meritokratik Cumhuriyet, çizginin sonudur. Böyle bir cumhuriyette, Bir ve Çok, sonunda Bir-Çok olarak uyumlu hale getirilir; burada hiçbir yurttaş, Devletin kendi çıkarlarına aykırı hareket ettiğini asla düşünmez ve Devlet, her yurttaşın bütüne (yani devlet ve topluma) en uygun şekilde katkıda bulunduğunu bilir. Taa ki Toplum ideal bir ilahi toplum olana ve bir anlamda “*Tanrısal varlıklar Topluluğu*” elde edilene kadar Devletin gelişimi ve evrimi sürer ... ve sonunda insanlık, Gerçek Tanrı Abraxas ile idealinde birleşebilir !

Bu, İlluminati'nin kutsal ülküsüdür. Diğer tüm sistemler yanıltıcıdır ve yanıltır. İlluminati, diyalektiğin araçlarıdır. Diyalektik Hakikattir. İyi ve kötü diyalektiğe tabidir. Diyalektiğin konusu ahlak değil, akılcılıktır. Yin ve Yang'ın uygun dengesi olmadan uyumsuzluk olur. Amaç yin ya da yang'ı, iyi ya da kötüyü yok etmek değil, onları en iyi şekilde birlikte çalışacak şekilde dengelemektir.

İbrahimciler, günah takıntıları ve kendilerince “kötü” olanı ortadan kaldırmaya yönelik fanatik arzuları ile kendilerini [Haçlı Seferleri](#), [Engizisyon](#) ve [11 Eylül](#) gibi terör eylemlerine muktedir psikolojik kaçıklar haline getirdiler. Sözüm ona Dünyayı günahattan arındırmak adına akla gelebilecek her türlü günahı asıl onlar işliyorlar. İşte, Yin veya yang'ı yok etmeye çalıştığınızda kaçınılmaz olarak olan budur. Gnostik Kurtuluş için Günah fikrinin tüm amacı, insanları psikolojik olarak sağlıklı kılmak için mantıklı, kontrollü bir şekilde dengeyi yeniden sağlamaktır.

Uzak Doğu dinleri ise, Bir'in uğruna Çoğunluğu (çokluğu) yok etmekle ilgilenir. Çokluk arenasını bir "illüzyon" olarak tanımlanır. Bu yaklaşım, İbrahimcilik kadar diyalektik olarak sürdürülemez. Halbuki Çokluk arenasını gerçektir ve diyalektik olarak gereklidir. Pek çok deneme, sıkıntı ve ötekiyle karşılaşma yoluyla gerçek benliğimizi öğrendiğimiz yer burasıdır. Gerçek benliklerimize yabancılaşmamızın en sonunda en yüksek bilginin edinilmesiyle aşıldığı yer burasıdır.

Çok ve Bir, yin-yang gibidir. Onlar diyalektik ortaklardır. Birini veya diğerini yok edemezsiniz. Asıl amaç, birinin tamamen olumsuzlanmasını değil, ikisinin dengesini sağlamaktır.

Rasyonel ve diyalektik açıdan bakıldığında, iyi ve kötü, yada Bir ve Çok "sorunları" ortadan kalkar. Aydınlanma, kötülüğün aslında neden var olduğuna dair eksiksiz ve kapsamlı bir cevap sağlar. Kötülük ayrılmaz bir şekilde Bireyselleşme ve Çokluk kavramıyla bağlantılıdır. Öte yandan iyi, sonsuza dek Bir kavramına bağlıdır. Bir, kendisine asla kötülük yapmaz. Kötülük BAŞKALARINA yapılan bir şeydir, dolayısıyla kötülük başkalarının varlığının bir sonucudur, yani Çokluğun bir işlevidir. Ve bu diyalektik bir gerekliliktir. Bir'i ancak Ötekilik aracılığıyla anlarız. İyiyi ancak başkalarına yaptığımız yada başkalarından gelen kötülükler aracılığıyla anlarız ve başkalarının başkalarına karşı kötülükler işlediğini görürüz. Ama her şeyden önce kötülük yapıyoruz çünkü kötülüğün kozmik kaynağına – Şeytan – ve onun bencillik, kibir, kendini sevme, statü, başkalarını kazık atma, 1 numara olma hırsı, açgözlülük, nefret, şiddet, aldatma başkalarının sana tapmasını sağlama, güç, para mesajına uyum sağlıyoruz. Bunların hepsi, birinin kendini diğerlerinin üzerine koymasının ve Şeytan'a (yani Anti Tanrıya) benzemesinin yollarıdır. Başkalarından daha fazlasını hak ettiğinizi düşünmek, nihayetinde, onların üzerinde bir tanrı olduğunuzu düşündürmektedir (ve "Tanrı olma" dürtüsünü yanlış anlamak ve kötüye kullanmaktır). Eski Dünya Düzeninin Efendileri kendilerinin bu dünyanın tanrıları olduğuna ve hepimizin onlara tapınması ve hizmet etmesi gerektiğine inanıyordu ve çarpıttıkları dini inanışlarla bunu başkalarına da inandırabiliyordu. Ama bizim diyalektik görevimiz onların bu çarpık düzenini devirmek, Meritokratik bir Cumhuriyet yaratmak ve sonunda gerçek kötülükten, yani dengesizlikten kurtulmaktır.

Tanrı'nın mutlak sonsuz derecede iyi ve sonsuz derecede bilgili/bilge olması mantığını düşünün. Tanrı kötü değilse, Kötülüğü BİLMİYORSA, yada Kötü olamıyorsa her şeye kadir değil demektir. Tanrı ya her şeye kadirdir ya da mutlak iyi değildir: ikisi birden olamaz.

Aydınlanma ahlaka değil bilgiye odaklanır. Abraxas her şeyi bilir, dolayısıyla kötülüğü tamamen anlar. Hepimiz özümüze bakabilmeli ve gölgemizle yüzleşebilmeliyiz. Bir gölgemiz olduğunu inkar etmek kendimizi kandırmaktır.

Gnostisizm'de, Lucifer aslında ikircikli bir role sahiptir. Işık Taşıyıcısı olduğu için ona saygı duyulur, yine de "Şeytan (Satan)" gibi onun da üstesinden gelinmesi gerekir. O, Şeytan'a karşı çıkan kahramandır, yine de onda dini fanatizmin tohumu, Üstün Irklara ve Seçilmiş İnsanlara ve "saf kana" ve diğer her "yanlış anlamalara" yol açabilecek saflık arzusu vardır. Lucifer'in gölgesi, tabiri caizse (Satan) Şeytan'dır; ama Lucifer, onunla uğraşmak yerine onu reddeder.

Abraxas'ın da bizim gibi bir gölgesi vardır (As Above So below - yukarı, aşağısı gibi), ancak o ve yalnızca o, ruhunun gölge içeriğinin tam efendisidir çünkü gölgesini mükemmel bir şekilde anlar ve onu bütünleştirir. Abraxas Bütündür. "Gerçek Bütündür", deri Hegel. Abraxas Gerçektir. Ve bu, Abraxas'ın hiçbir şeye, hatta kötülüğe bile yabancı olmadığı anlamına gelir.

İnsanlar ancak ve ancak kötülüğü sofistike bir şekilde anladıklarında insanlık, boynuzlu, kuyruklu, çatal toynaklı ve dirgenli bir karikatür şeytanın gülünç fikrinin ötesine geçebilir. Kötülüğün çocukça kavramlarını ortadan kaldırmalıyız. Lucifer ve Şeytan (Yani Tanrı ve Gölgesi) yetersizdir, Abraxas ile Birliğe (Union) girmelerini engelleyen konumlara kilitlemiştir. Bunlar diyalektik olarak temel aşamalarıdır, ancak kendilerinin de diyalektik olarak aşılması gerekir.

Herkesin Abraxas gibi olması gerekir. Bütün budur. Doğrusu budur !

İlluminati, Abraxas'ın ilkelerini bu dünyada uygulamak istiyor. İnsan Şehri, Tanrı Şehri'ni yansıtmalıdır. Aynı prensiplere göre tasarlanmalıdırlar. Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir. Hem Şeytan'ı hem de Lucifer'i aşarak ve Abraxas'a güvenerek cenneti burada ve şimdi yaratabiliriz.

"Tanrı'nın krallığından" söz etmek gelenekseldir, ancak gerçekte böyle bir krallık yoktur. Güç Hiyerarşisine değil, Yuvarlak Masaya dayanan *Cennet Cumhuriyeti* vardır. Abraxas, Eşitler Arasında Birincidir. İlluminati Abraxas'a tapınmaz, zira basitçe hiç kimse bir eşitine tapınmaz. Üstelik eşitiniz olsun yada olmasın, neden birine tapmak isteyesiniz ki? bir şeye tapınarak, kul köle olarak tekamül edilemez ki. Abraxas Rehberimiz, Işığımız, Örneğimiz, Akıl Hocamız, Koruyucumuzdur. Ona değer veriyoruz, onun yolundan gidiyoruz !

Tapınmayı ve İbadet ihtiyacını öne süren her dine karşıyız. Böyle bir ihtiyaç yoktur, olamaz. *Durmadan* kör bir biat ile Herhangi bir tanrıya tapan herkes, hakikatten ve dinden hiçbir şey anlamadığını anında ortaya koymuştur. Odak noktası her zaman TANRI OLMAK olmalıdır, TANRIY'A İBADET ETMEK değil. Bir şeye tapınmak, içsel tanrısallığınızı ve Yüksek Benliğinizi reddettiğinizi ifade eder.

Kötülüğün Mistik Özeti

İbrahimcilik, iyinin yokluğunun tarafsız olmaktan çok otomatik olarak kötü olduğunu iddia eder. Veya özgür iradenin varlığının otomatik olarak kötü seçimlerle sonuçlandığını. Kötü, özünde aşağı ve iyiye tabi olarak kabul edilir.

Uzak Doğu Dinlerine gelince, kötülükle ilgili birkaç görüşü vardır:

- A) **Taoizm** - kötülük, [yin ve yang](#) arasındaki dengesizliklerin sonucudur. (Taoizm iyiyi ve kötüyü eşit tutar ve şöyle ifade eder: denge iyiyi, dengesizlik kötüyü üretir.)
- B) **Budizm** - kötülüğe cehalet (Avidya) ve arzu neden olur, der. İyi, doğası gereği kötüden üstündür.
- C) **Hinduizm** - kötülük, bir illüzyona hapsolmaktan kaynaklanır, der (*Maya ağı; Hindu illüzyonu ve Budist cehaletinin esasen aynı kavram olduğuna dikkat edin, her ikisi de şeylerin gerçeğinin fark edilmesini engellediği anlamına gelir*). İyi, doğası gereği kötüden üstündür.

Satanizm'de (ve ayrıca Gnostik Felsefe ile paralel olarak) ise kötülüğün direkt kaynağı bizzat "Tanrı(lar)"dır. İnsanların tanrı olarak taptıkları sözde tanrılar (yani Tanrı kılığına giren Şeytanlar) aslında insanları maddi ve manevi olarak sömüren ve onları hem bu alemde hem de öteki alemde köleleştirecek olan *Cehennem'in 4 Veliht Prensleri*dir. Bu Cehennem Prensleri insanları "4" bir taraftan manevi bir şekilde kuşatarak kendilerine aciz kullar devşiriyorlardır. Bunlar sırası ile;

- **Satan;** *Savaş Şeytani/Tanrısıdır*. Nefreti, kindarlığı ve karışıklığı körükler ve bu şekilde güç kazanır... Özellikle İbrahimi dinlerin fanatik yansımalarında ve köktendinci terör eylemlerinin arkası ki esas mistik güçtür.
- **Lucifer;** *Işık Şeytani/Tanrısıdır*. Hiyerarşiyi (ayrımcılığı), Kibri ve bilgi açgözlülüğünü körükler ve bu şekilde güç kazanır... Hemen her dinde yansıması vardır ama özellikle [kast sisteminin](#) yaygın olduğu toplumlarda keskin bir şekilde görülebilir.
- **Belial;** *Dünya Şeytani/Tanrısıdır*. Dünyeviliği, yavan gerçekçiliği ve [Akılcı Bencilliği](#) körükler ve bu şekilde güç kazanır... Dindarlar kadar dinsizlerde de baskındır; bir çok dinsiz (Ateist, Desit, Agnostik) ve bazı Paganlar bu duygu düşüncelerinin etkisinde iken farkında olmadan Belial'a güç kazandırıyorlardır.
- **Leviathan;** *Rüya Şeytani/Tanrısıdır*. Arzuyu, duyguları ve kurgusal hakikati körükler ve bu şekilde güç kazanır... Din fark etmeksizin, bir çok mistik ve mistisizme merak saran hemen herkeste zuhur edebilir. Acı varoluş gerçekleri ve mücadelenin gizli ve korkunç doğasından kaçanlar kurgusal hakikatlere sınırlar; ve yanıltıcı rüyalar görerek hayal dünyalarına tutsak olurlar, böylece tekamüllerinde kaybolur yada yoldan saparlar..

Yani anlayacağımız Satanizm'e göre aslında hangi "varlığa" tapılırsa tapılsın, bir şeye tapan veya bir "düşünceye" takıntılı olan hemen herkes Şeytana tapıyor sayılır. Satanistler bu gerçeği bilerek samimi bir şekilde Şeytana taptıklarını yada onu takip ettiklerini kabul ederler, ve bunun karşılığında da mükafat kazanacaklarını düşünürler. Diğer dinciler ve dindarlar ise Şeytanların kandırdığı ve kendilerini Tanrıya tapıyor sanan Satanistlerdir!

Gnostisizm ise , maddi dünyanın kötü olduğunu ve onun kötü Yaratıcısı Demiurge'yi yansıttığını iddia eder. Kötülük, iyi kadar gerçek ve önemlidir ve hiçbir şekilde ikincil değildir. Aslında, maddi dünyada kötülük çok daha güçlüdür, ancak ışık dünyasında (bkz. [Pleroma](#)) hiçbir güce sahip değildir. Kötülüğün kaynağı Şeytan sayılan Demiurge'dir. Gnostik düşüncede, uzak doğu terimleri olan Maya/Avidya Demiurge ile eşitlenir.

Ayrıca Not; Satatizme paralel olarak bazı Gnostik Düşünürler de, Tanrı kılığına girmiş Şeytanların (demon yada [Archon](#)'ların) ana akım Dinler vasıtasıyla kul devşirdiklerini iddia ederler. Zira Gnostiklere göre "Tanrı" gibi gerçekten iyi ve aşkın bir varlık alt seviye varlıklardan biat yada tapınma talep etmez. Eğer bir varlık takıntılı ve öfkeli bir şekilde kendisine biat edilmesini istiyorsa o varlık kesinlikle bir "şeytan" yada "anti-tanrı" olmalıdır. Bu Anti-Tanrılar insanları tekamül potansiyellerini (dolayısıyla tanrısallığa yükselme şanslarını) yok etmek için dogmatik dinler vasıtasıyla onları cahilleştirir ve "havuç/sopa" ile güderek bir tür robotik köleye çevirirler.

İbrahimi dinlerin iddia ettiğinin aksine, bazı Gnostiklere göre Ahirette bizi kollaracak yada kurtaracak kimse olmayacak, ama bizi köleştirmek yada avlamak isteyen bir sürü şeytani varlık olacaktır ... O nedenle tekamül edebilenler kendi kendisini kurtarabilecek, tekamül edemeyenler ise kozmozun okyanusuna karışıp gidecektir. O nedenle Gnostikler ahirete hazır olabilmek için, bu dünyadaki tekamüle çok önem verirler. Ama ibrahimi dinlerin Tanrı kılığındaki Şeytani, insanların tekamüllerini önleyip ahirette savunmasız kalmalarını sağlamak için "sahte" bir kurtuluş ve Kurtarıcı vaadeden İbrahimi Dinleri oluşturmuştur. Böylece bu dinlere inananlar dogmatik bir imanla sözde tanrıya tapınacaklar, ona teslim olacaklar, dolayısıyla tekamül edemeyecekler ve üstelik ahiretteki sözde cennet uğruna bu alemde kendilerinin sömürülmesine ses çıkarmayacaklardır. Ahirette ise, Sözde Tanrı vaadlerini elbette ki yerine getirmediğinden, bu tekamül edememiş ruhların hepsi makus kaderlerine terk edecektir, ve/veya onları kendisine sonsuza kadar köle yapacaktır... Yani Gnostiklere göre, aslında İbrahimi dinlerin gizli şeytani ajandası, insanların ahiretini yakmaktan başka bir şey değildir !... işte bu Gnostiklere göre kötülüğün ta kendisidir !

Aydınlanmacılık, Gnostisizm ile aynı fikirdedir, ancak felsefi bir düzeyde. Maddi dünya, Bir'in yabancılaşmasının ürünüdür (diyalektiğin açılımıyla kaçınılmaz olarak ortaya çıkan bir süreçtir). Böylece Bir, Çok'a parçalanır. Çokluğun varlığı kaçınılmaz olarak Çokluk içindeki bireylerin acımasızca güç için rekabet ettiği efendi-köle diyalektiğine dönüşür, ve bir hiyerarşi oluşur. Çokluk içindeki uyanamamışlar, Bir'den türediklerini ve kökenlerinin hepsinin aynı olduğunu göremezler. Başkalarına kendilerine davrandıkları gibi davranmazlar. Aslında, tam tersini yaparlar. Etrafindakilere "Öteki", yabancı, tehdit, düşman gibi davranırlar. Diğerinin yapabileceklerinden korktukları için sürekli "yabancılarla" savaşmak zorundalardır. Kazanırlarsa, Ötekinin Efendisi olurlar ve o zaman önceki korkularının ortadan kalkmasının keyfini çıkarırlar ve böylece Öteki üzerinde ölüm kalım gücünü kullanmaktan daha fazla zevk alırlar. Ötekiye hükmetmekten zevk alırlar. Ama Öteki ne kadar itaat ederse, Öteki'ni o kadar çok hor görürler ve o kadar az sempati ve empati duyarlar. Sonunda Öteki, bir mal yada nesneden ancak biraz daha fazlası olan bir "şey" olarak kabul edilir. Efendi ile köle arasındaki yabancılaşma mutlak hale gelir. O zaman efendi, bu aşağılık gördüğü "mallar" ile ilgili olarak kendisini Tanrı olarak görür ve onlardan kendisine tapınmayı talep eder. Efendi-köle diyalektiğinin ve bununla ilişkili Öteki diyalektiğinin kişiselleştirilmesi Demiurge'dir yani Şeytan'dır.

İbrahimciliğin sözde "kutsal" kitaplarını elinize alıp okuduğunuzda, her insandan mutlak teslimiyet ve tüm insanlık üzerinde mutlak güç talep eden bencil bir psikopat manyağı okuyacaksınız. Koşulsuz ibadet ve zikir ister. Onun emrini yerine getirmezseniz, sizi sonsuza dek cezalandırır. O, Nihai Efendidir ve insanlar onun nihai köleleri olmak zorundadır.

Uzak Doğu dinlerinde ve Batı'nın Aydınlanma dinlerinde, efendi-köle diyalektiği, Çok'un Bir ile birleşmesi yoluyla çözülür: artık efendi ve köle yoktur. İbrahimcilikte ise bu diyalektik ASLA çözülemez yada çözülmesi istenmez. İbrahimciler DAİMA Tanrılarının aciz kullarıdır. Bu kadar çok insanın köle olmayı ve kozmosun yüce gücü ve Ebedi Efendi olarak (Tanrının Gölgesi olan) Şeytan'a tapmayı seçmesi gerçekten akıl alır gibi değildir. Bu insanlar diyalektik açısından tamamen başarısız olurlar ve tekamüllerini, dolayısıyla ahiretlerini yakarlar.

Dolayısıyla Aydınlanmacılık, kötülüğün diyalektik kaçınılmazlığının kesin bir açıklamasını sağlar. ***Kötülük, etrafınızdakileri, sizin için bir tehdit oluşturmalarını önlemek için savaşılmaması gereken Öteki olarak tanımladığınız anda ortaya çıkan şeydir.*** Dünyanın tarihine bakın, bunun Öteki'nin hikayesinden başka bir şey olmadığını göreceksiniz. Yahudiler kendilerine ne diyor? – Seçilmiş Kişiler – bu diğer herkesin Öteki olduğu anlamına gelir. Naziler "Üstün Irk" ise, [Aryan](#) olmayan tüm insanlar Öteki olarak damgalanacaktır. Müslümanlar, müslüman olmayan herkesi cehennemlik ve Öteki olarak kabul eder. Hıristiyanlar Seçilmiş olduklarını düşünürler ve Hıristiyan olmayanlar lanetlenir - Ötekidirler. Tüm çatışmalar Öteki fenomeni hakkındadır, hepimizin aynı özden olduğumuzu ve birbirimize yardım etmemiz gerektiğini görememe konusundaki varoluşsal yetersizliği hakkındadır.

Efendi-köle ve Öteki'nin birbirine bağlı ikili diyalektiği tüm kötülüklerin nedenidir ve bunlar parçalanmış, yabancılaşmış alemin Efendisi'nin - Demiurge/Şeytan'ın oyun alanıdır. Şeytan, bu iki kader diyalektiğinin kişileştirilmesidir. Bu ikilik Ona asıl gücünü ve kimliğini veriyordu. Efendi-Köle ilişkisi tamamen onun kontrolündedir. ve Tüm varlıkları bu diyalektiğe dahil etmeye çalışır ve bunu başardığında da Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da idealize ettiği gibi kendisine Tanrı diyebilir. İşte Bu nedenle tüm İbrahimcilerin aslında Tanrı kılığındaki Şeytan'a (yani Anti-Tanrıya) tapıtığını söylüyoruz. Onlar Efendi-köle diyalektiğini ve Öteki diyalektiğini harfi harfine takip ederler. Yani aslında Şeytan'ın takipçileridirler ve Bu yüzden kötüdürler.

Herkesin görmesi için bu *hayati diyalektiği* ortaya koyduk. Peki siz bunun neresindesiniz? Efendi olmak ve başkalarını köleniz yapmak ister miydiniz? Çevrenizdekilere hiç "öteki" muamelesi yapıyor musunuz? Kendiniz yada kabilenize sırf bir avantaj elde etmek için ötekileri mahvetmekte hiç vicdanınız sızlamadı mı? Eğer öyle ise, o zaman asıl kötü sensin !

Tüm diyalektikler, kişiselleşmeleriyle sonuçlanır, yani "İyi" diyalektiği, o diyalektiğin doruk noktasını ifade eden tek bir bilinçle sonuçlanmalıdır. Efendi-Köle diyalektiği ise kaçınılmaz olarak Mutlak Efendi ve Mutlak Köle aşamasına ulaşır. Mutlak Efendi kişiselleştirmesi ifadesini Şeytan'da (Anti-Tanrı'da) bulur, Mutlak Köle ise sorgusuz sualsiz ona tapanlarda (yani İbrahimcilerde) ifade bulur. Ancak [Hegel](#)'in tanımladığı şekliyle Efendi-Köle diyalektiği, efendiler ve köleler arasındaki tüm ayrımların ortadan kaldırılmasıyla, kölelerin ve efendilerin artık var olmadığı durumda, gerçek doruğuna ulaşacaktır.

Rehberimiz [Abraxas](#) ise, bu oyundaki tüm farklı diyalektiğin Omega Noktasında durur. [Lucifer](#) iyi diyalektiğinin ucunda, [Satan](#) kötü diyalektiğinin ucundadır, Ancak Abraxas iyi ile kötü arasındaki mücadele diyalektiğinin son bulunduğu yerde, yani omegasında durur. Bkz. [Bir ve Çokluğun Diyalektiği](#).

Bu dünyada, yani Eski Dünya Düzeni (EDD), efendi-köle diyalektiğinin Şeytani yönünün kişileştirilmiş halleridir. Eski Dünya Düzeni yalnızca soyutlamalar, metaforlar, alegoriler veya felsefi veya psikolojik ilkeler değildir. EDD şu anda dünyamızda dolaşan gerçek insanlardır. Tam olarak aynı nedenle, Şeytan da bir fantezi figürü değildir. O da, tıpkı EDD'nin dünyamızda var olduğu gibi, bu alemde var olan ve kendisini insanlarda ifade eden gerçek bir kişidir. Kötülük gerçek bir şeydir, gerçek bir varlıktır, gerçek bir bilinçtir, dünyamızda aktif bir güçtür. Hayali, yanıltıcı veya cehaletin ürünü değildir. Diyalektik iradenin ürünüdür ve hepimiz bu iradenin ifadeleriyiz ve hepimiz kötülük karşısında nerede duracağımıza karar vermeliyiz. Kendimiz ve kabilemiz için bir avantaj elde etmek için diğer herkesi ayaklar altına mı alacağız? Daha yetenekli meslektaşlarımıza karşı terfi kazanmak için, her yol mübah deyip, hile yapıp yalan mı söyleyeceğiz? Her zaman bir idole tutunup, 1 numarayı kollayacak ve etrafımızdaki tüm talihsizlerin kötülüğünü görmezden mi geleceğiz? Ait olduğumuz gruplardan farklı olan diğer grupları hevesle Öteki olarak damgalayıp onlara zarar vermeye mi çalışacağız? Diğerlerini öldürecek, cezalandıracak ve cehennemle mi tehdit edeceğiz?

Öyleyse, karar zamanı – sizler diyalektiğin hangi tarafındasınız? İyi ya da kötü? Eğer yanlış taraftaysanız, sizin için mazeret yoktur, ahiretiniz yanmıştır.... O nedenle, Tüm "köleler" yükseltilmeli ve tüm "efendiler" alaşağı edilmelidir. "Diğer" olmamalıdır. Sadece "Biz" olmalıyızdır.

Kötülüğün İnsani Özü

Kötülük, bireyin kültürüne (inancına) dayanır. Kendini beğenmiş, narsist, bencil ve başkalarını hor gören bireyler hakkındadır. Kötülük şöyle cisimlenir: "Her zaman 1 numarayla ilgilen", "Ben hep iyiyim", "Her şey benimle ilgili", "Çünkü ben buna değerim". Kötülük, "Ben, ben, ben" diye düşünmekten başka bir şey yapmayan herkesin içindedir. Ve toplumumuzun tepesindeki bireylerin büyük çoğunluğunun başka bir şey düşünmediğinden emin olabilirsiniz. Onlarla ilgili olmayan hiçbir şey yoktur.

Kötü insanlar toplum için hiçbir şeyi umursamazlar. Sadece kendileriyle ve aileleriyle (kabile, aşiret...vb) ilgilenirler ve dünyanın geri kalanı cehennem dibini boylasa umrunda olmaz. Bu insanlar Dünyayı, hayatı ve insanları sömürürler. Başkalarına yardım etme ve dolayısıyla kendilerine yardım etme kavramları yoktur. Böyle bir düşünce onlar için tam anlamıyla anlamsızdır.

[İbrahim Peygamber](#)'i düşünün. "Tanrı" ona oğlunu öldürmesini emrettiğinde, İbrahim durup "Peki ya İshak'ın hakları?" diye sordu mu? İbrahim oğluna hiç değer verdi mi? Yapmadı. Oğlu onun için bir "mal"dı, ve onu bir davar gibi kurban edebilirdi. ... İbrahimi dinlerin "çobanları" için inananlar onlar için sürüdür, davardır, maldır. Davarların ne düşündüğü değil, nasıl itaat ettiği önemlidir.

Başkalarını asla düşünmemek kötülüğün özüdür. Mesela Bir seri katil, kurbanlarını işkence ederek öldürme sürecindeyken, kişisel zevkinin ötesinde hiçbir şey düşünmez. Başka bir kişinin hayatının, onun arzularıyla karşılaştırıldığında hiçbir değeri yoktur. KÖTÜLÜK işte tam da budur. "Sadece sen önemlisin. Başkası önemli değil !" Böyle bir birey, toplum fikrini, başkalarının herhangi bir hakka sahip olduğu fikrini tamamen reddeder. Bir'i (yani Birliği, Hepsi Bir Arada'yı - topluluğu) bir birey (şahsı, kendisi) lehine reddeder. Ona göre o, evrenin merkezidir. Sadece o vardır. Arzuları, zevkleri, istekleri ve ihtiyaçları dünyadaki en önemli şeylerdir. Diğer herkesin cehenneme kadar yolu vardır !!!

[Gore Vidal](#) ünlü bir deyişi vardır: "*Başarılı olmak yeterli değildir. Diğerleri de başarısız olmalı.*"

Bu, kötülük sorununun özüdür.

Ahenkli bir toplumda, herkes diğer herkese en iyisini dilemeli ve herkesin bireysel potansiyelini en üst düzeye çıkarmasını ve böylece toplumun iyiliğine en uygun katkıyı yapmasını ummalıdır. En değerli olanlar diğerlerinden daha iyi iş çıkaracak ve daha müreffeh olacaktır, Zira hiç kimse en çok çalışan, emek veren ve en çok liyakat gösterenlerin en iyi şekilde ödüllendirildiğinden şikayet edemez.

“Ayrıcalıklı” sınıfsal bir toplumda ise, Vidal'ın özdeyişi mantıksal olarak sonuca erer. Ayrıcalık noktası, başarılı olamamaları için başkalarını kasıtlı olarak sabote etmektir. Ayrıcalıklı olanlar, çocukları için en iyi eğitimi satın alır; Çocukları en iyi öğretmenlere, okullara ve kolejlere erişebilir. Bu nedenle, ayrıcalıktan yararlanamayanlar elenir ve reddedilir. Böylece, daha az ayrıcalıklı çocuklar, ayrıcalıklılara kıyasla anında çok büyük bir dezavantajlı duruma düşerler. Seçilmiş istisnalar dışında, HİÇBİR ZAMAN onlara yetişemezler ve bunu yapmaları da zaten istenmez. Çünkü bu Dezavantajlı olanlar başarısızlık için TASARLANMIŞTIR. Bu nedenle, ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirilmediyseniz, kimsenin, özellikle dünya yöneticilerinin sizinle ilgilenmeyeceğinden emin olabilirsiniz. En üst konumların tümü kendi “türlerine” rezerve edilmiş ve ayrılmıştır, ve onlar kesinlikle sizi hariç tutarlar. Şimdi, yalnızca bir korkak ya da bir aptal, kalıcı hatta ebedi bir ikinci sınıf vatandaş olmayı isteyerek kabul eder.

Ayrıcalıklılar, kendileriyle başkaları arasındaki uçurumu genişletmeye devam etmek için ayrıcalıklarını ve güçlerini sağlamlaştırmaya çalışırlar. Her zaman, aktif olarak başkalarının başarısız olmasını sağlarlar. Başkaları ne kadar çok başarısız olursa, kendileri ve aileleri için o kadar çok başarı elde edeceklerdir.

Vidal'ın özdeyişi, yalnızca ayrıcalıklı ailelerin değil, neredeyse tüm kabile ve aşiretlerin [mantrası](#)dır. Hepsi başkalarının pahasına başarılı olmak istiyor. Hayatı acımasızca rekabetçi sıfır toplamlı bir oyun olarak görüyorlar. *Ailem için her şeyi yaparım* demek aslında diğer aileleri üstü kapalı bir şekilde tehdit etmektir çünkü ailene avantaj sağlıyorsa yapmayacağın hiçbir “kötülük” olmadığını söylüyorsunuzdur. Böyle bir açıklama yapan herkes kötüdür... bu da insanların çok büyük çoğunun kötü olduğu anlamına gelir. Ve bu tespiti kim inkar edebilir? Berbat bir dünyada yaşıyoruz çünkü çoğu insan kötüdür ve üstelik bunun farkında bile değildir (*aynen aptalların aptal olduklarını anlayamamaları gibi*) ve ironik bir şekilde kendilerinin tam tersine, iyiliğin özü olduklarına inanırlar.

İşte tam da bu nedenle Milyarlarca insan aslında Şeytan'a taparlarken, Tanrı'ya taptıklarını hayal ediyorlardır. Milyarlarca insan kötüdür çünkü dünyanın geri kalanını ayaklar altına alıp pisliğe gömmek anlamına gelse bile ailelerine avantaj sağlamak için her şeyi yaparlar. Mesela, Bu yazıyı okuyan neredeyse herkes orta-üst sınıftandır, ve varlıklı bir Batılı ulustan geliyordur, yani oldukça rahat bir hayatları vardır. Peki ama, Günde bir dolardan bile azla geçinen milyarlarca insanın hayatına bir saniyelikliğine bile olsa bir göz atsalar, başkaları için bir zerre kadar nezaket ve saygı gösterseler, ne olurdu ?. Ama rahat ülkelerde yaşayan bizler için yoksul ülkeler umrumuzda bile değildir. O zaman biz de kötü değil miyiz? Kendimize iyi diyerek, kimi kandırıyoruz? Bu açıdan bakınca, Dünyada iyi olan neredeyse hiç kimsenin olmadığını görürüz. Ama en azından Illuminati sorunu kabul ediyor ve çözmeye çalışıyor. Her zaman “Ben, ben, ben” diyen, “Önce aile; aşiret, kabile” diye sayıklayanlar bu konuyu bir saniye bile düşünmüyorlar.

Aile, toplumun temeli olarak dayatılan şeytani bir birimdir. Ve Bu çok bencilcedir. Gerçekten Düzgün işleyen bir toplum, aileye değil, toplumdaki bireylere dayanmalıdır. Bir topluluk "kan" ile tanımlanamaz, bu nedenle aileyi karakterize eden o zararlı bencilikten, başkalarını ve diğerlerini hiçe saymadan ve acımasız kayırmacılıktan kaçınılmalıdır.

Eski Dünya Düzeni tamamen aile, aile değerleri, önce aile, doğru ya da yanlış aile, aile bağları, minyatür Üstün İrk ve Seçilmiş İnsanlar olarak aile ile ilgilidir. Akli başında olan hangi insan bu ırkçı, aile odaklı ideolojinin tarafında olmak ister ki? Aynen öyle - ırkçılık ve ayrımcılık aile birimine yerleşmiştir. Çocuklar hangi ortamda ırkçı oluyor sanıyorsunuz ? – tabii ki aile evinde. Zehrin ilk yayıldığı yer burasıdır. Çocuklar, her türden ve her farklılıktan çok çeşitli insanlarla düzenli olarak karıştıkları topluluklarda büyümüş olsalardı, ırkçılık veya cinsiyetçilik olmazdı. Aile, her türlü toksik fikrin kontrolsüzce gelişmesine izin verilen ev adı verilen küçük kutulara insanları kilitlemekle ilgilidir. İnsanlar çeşitliliği bol topluluklarda yaşasaydı, bu toksinlerin hiçbiri yayılamazdı.

İnsanlar yetiştirilme biçimleriyle bozulur, ve kötüleşirler. Bu yüzden eğitim çok önemlidir. Ve bu, nihai sözde kutsal puta - yani ailenin hegemonyasına - saldırmak anlamına gelir. Ailenin gücü özellikle belirli bir gruba uygundur = dünyayı yöneten güçlü, hanedan ailelerin küresel ağı olan Eski Dünya Düzeni ! Bunlar Mafya gibidirler; aile, kabilecilik ve nepotizm onların özüdür. Bilinçli bir Toplum onların sonunu getireceği için, dolayısıyla toplumun yükselişini engellemek için her şeyi yapacaklardır. Eski Dünya Düzeni ve takipçileri aileyi ölümüne koruyacaktır, çünkü güçlerinin temeli budur. Peki o zaman, sen kimin tarafındasın?

Hepimiz kendimizdeki kötülüğü ve düşüncesizliği görmedikçe insan türü ilerleyemez. Hepimiz "iyi" olsaydık, dünya elbette iyi olurdu. Nihayetinde, insanlığın kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktur. Kimse bu kadar kendine takıntılı, başkalarının kötü durumuna bu kadar aldırmaz olacak şekilde yaşayamaz. Ama Bunu kendimiz yapıyoruz.

Akli başında hiç kimse, sınıfsal bir sistemi destekleyen, bazı vatandaşların diğerlerinden daha üstün olduğunu ve dolayısıyla diğerlerinin kaynaklardan mahrum bırakılmasını sağlayan bir sisteme müsamaha gösteremez. Ancak, Hiyerarşik sınıfsal Topluluğunun tam olarak başardığı şey işte budur. Hepimizin içinde yaşadığı şey budur. Peki ama Neden tam ölçekli bir isyanda değiliz o zaman? Belki de bizler kolay ve rahat bir hayat arayan zavallı zayıflar olduğumuz içindir. Kimi kandırıyoruz? – biz belki insan bile değiliz.. Aksi taktirde, dünyayı yöneten ahmakları, palyaçoları, moronları ve şeytani açgözlü domuzları derhal devirirdik. Onlar dünya yansa bile ceplerini doldurup, ışıltılı ayrıcalık kulelerini daha da yükseğe inşa ederken, bizler öylece oturup hiçbir şey yapmıyoruz.

Amerika'da 2008'de insanlar Başkan olması için bir "ÖTEKİNE" oy verdiler (bkz. [Barack Obama](#)). Ama o gerçekten bir "öteki" miydi, yoksa sadece bir kripto eski dünyacı mıydı? Dünyanın en zengin, en açgözlü, en şeytani şirketlerinin hepsinden bağış kabul etti ve ulusunu geliştirmek için tek bir şey yapmadı. Yani, GERÇEKÇİ OLUN. Asla bu eğreti "demokrasiye" katılmayın. Ondan kurtulun. Demokrasinin dayandığı Ayrıcalıklar Aile ve Sınıflardan kurtulun. İllüzyonun ötesini görün.

Artık insan ırkının kendini toparlama zamanı geldi. Fırsat eşitliğine ve kanun önünde eşitliğe bağlı [Meritokratik](#) Cumhuriyet zamanı şimdi. Herhangi bir adil toplumun İLK şartı, Ayrıcalığın ortadan kaldırılmasıdır. Ve bu, dünyamızın kalbindeki şeytani kanser olan Süper Zenginlerden kurtulmak anlamına geliyor. Bizi (ve elbette kendilerinden başka herkesi) cehenneme götüren onlardır. Bu insanlara tahammül etmeye devam etmek için daha ne kadar aptal olabiliriz? Kötülüğe karşı ne zaman savaşaacağız? Ve eğer bunu yapmazsak, o zaman biz de kötüyüz ve başımıza gelen her şeyi hak ediyoruz demektir.

Meritokrasinin mantrası şudur: "Hepimiz başaralım. Bazılarımız başarısız olursa hepimiz başarısız oluruz." Politik eyleme tercüme edilen bu mantra, dünyayı sonsuza dek değiştirecektir.

Meritokrasinin Komünizm ile hiçbir bağlantısı yoktur. Mutlak eşitlik talebi yoktur. Meritokrasi, diferansiyel bir felsefedir, yani tüm insanların farklı olduğunu kabul eder ve yapay bir eşitliği dayatmaya yönelik her türlü girişime direnir. Yine de üzerinde ısrar ettiği şey, farklı insanlar arasındaki zenginlik ve güç farklılıklarının kapitalist demokrasilerde olduğu kadar gülünç bir şekilde (uçurumsal) büyütülmesine asla izin verilmemesi gerektiğidir. Çünkü Meritokraside ölçülü ve dengeli olmadan başarılı olunamaz. Zenginlik veya güçteki herhangi bir aşırılık, meritokrasiyi otomatik olarak sabote eder ve ayrıcalık yaratır, dolayısıyla Meritokratik Cumhuriyet, zenginlik ve gücün kabul edilebilir sınırlarını titizlikle tanımlamalı ve kontrol etmelidir. Buna kim itiraz edebilir? Bize kim karşı çıkar? Yalnızca gücü, zenginliği ve ayrıcalığı ellerinden alınacak olanlar: Rockefeller'ler, Rothschild'ler ve Bush'lar gibi aileler...vb.... Bu Bush ailesine gelince, Amerika'da gücün dizginlerini bir kez daha ellerine alabilmek için [Jeb Bush](#)'u Başkanlığa aday göstermeye hazırlanıyorlar. Onlar kral mı? Başkanlık için genetik bir hakları var mı? Amerika giderek bir Cumhuriyetten çok bir monarşiye veya bir oligarşiye benziyor. Bu kadar çok Amerikalı nasıl bu kadar enayi olabilir?

Kapitalizm özü Ben, Ben, Ben ideolojisidir. Kazananlar, tüm ayrıcalıklardan yararlananlar olarak baştan avantajlarla doğanlardır. Bu bir "Kazanan" Her Şeyi Alır oyunudur. Ve zaten En başından beri hile yaptıkları bu oyunda kaybetmeleri neredeyse imkansızdır. Kaç tane Harvard'lı yada Bronx'tan gelen milyarder hikayesi okudunuz?

İyi olmanın Altın Kuralı; "Size yapılmasını istediğiniz şeyi yapın" veya "Başkalarına, onların size yapılmasını istediğiniz gibi davranın" veya "Komşunu kendin gibi sev" şeklinde formüle edilebilir. Peki ama bunlardan herhangi birini yapan kaç kişi görüyorsunuz? Hangi milyarder bunu yapıyor ?

Altın Kural'ın yasalara girmesinin zamanı sizce de gelmedi mi? Hatta Anayasa'nın bir numaralı maddesi olması gerekmez mi ? Devletin doğası hakkındaki tüm beyanları Altın Kuraldan ve yalnızca bundan kaynaklıysaydı, bir Anayasanın nasıl olacağını hayal edin.

Fırsat eşitliğinin (*ayrıcalığın sonu anlamına gelir*) ve kanun önünde eşitliğin (*mesela zengin insanların kendilerini temsil etmeleri için en pahalı avukatları satın alamamaları gerektiği anlamına gelir*) Altın Kural'dan otomatik olarak çıktığını iddia ediyoruz.

Gerçekten en değerli insanlara toplumdaki en iyi işlerin verilmesine kimse itiraz etmez.
- bir iş için en iyi kişiyse, o işin adamı iseniz, o işi almayı beklersiniz ama başka birileri daha iyiyse, o zaman işi onların almasını beklersiniz. Meritokrasi, "Size ne yapılacaksa onu yapın"ın kesin ifadesidir. Kapitalizm ve ayrıcalığa dayalı demokrasi kesinlikle değildir.

Ayrıcalığa sahip olan hiç kimse, elbette ki ayrıcalık çemberinden çıkmak, dışlanmak istemez. Yine de başkalarını dışlamaktan fazlasıyla memnun olurlar. Ayrıcalıklı geçmişlere sahip milyarderler, çocuklarının milyarderlerin asla çıkmayacağı türden gettolara itilmesini asla istemezler, yani çocuklarına diğer birçok insanın çocukları gibi davranılmasını istemezler. Kapitalizm ve ayrıcalık, Altın Kural ile bağdaşmaz, tam da bu nedenle, Altın Kural'ın yozlaşmış demokratik politikacılar tarafından tasarlanan Anayasalarda yer aldığını asla göremezsiniz.

Ahlaklı olduğunuzu iddia ediyorsanız, o zaman en değerli düşünürlerden oluşan bir Yüksek Mahkeme tarafından onaylanan bir Anayasa'da yer alan Altın Kural'ın mantıksal sonuçlarına dayanan ve önerilen herhangi bir değişiklik Altın Kural ile uyumlu olan yeni bir siyaset türüne nasıl itiraz edebilirsiniz?

Altın Kural'ın siyasi olarak uygulanması tarihteki en büyük devrimi temsil edecektir. Hristiyanlar (ve diğer İbrahimciler) Altın Kural'ın yanında olduklarını iddia ederler. Ama pratikte bu pek gözlemlenemez? Çünkü Nasıl oluyor da dünyadaki en açgözlü insanların çoğu Dindar gibi görünüyorlardır? (Çünkü onlar Dindar değil Dincidir, dini satarak toplumu sömürürler) "Açgözlülük iyidir" öğretisi olan kapitalizm nasıl oluyor da en çok Hristiyan (ve özellikle Protestan) ülkelerde geliyor? Peki Nasıl oldu da Hristiyan (ve diğer İbrahimci) milletler yüzyıllarca köleliği benimsedi? Nasıl oldu da beyaz Hristiyan (ve diğer İbrahimci) toplumlar yüzyıllar boyunca siyahlara ve kadınlara karşı gaddarca ayrımcılık yaptı?

[Ayn Rand](#)'ın itici romanı *Atlas Omuz Silkti* (yada *Atlas Silkindi*), Altın Kurala dayalı bir topluma alternatif olarak gösterilir. Dini Amerikan doları olan Rand, fedakarlığı hor görür ve bencillığe tapardı. Başkalarına yardım etmenin kötü olduğunu ve mutluluğun yalnızca bencillikte olduğunu savundu. İş dünyasının "seçkinlerinin" Amerika'yı yönetmesini ve sıradan insanlara aşağılayıcı davranmasını ve toplayabilecekleri kadar çok para kazanmalarını istedi (ve bu istek gerçekleşti !). Kurumsal Amerika, Rand'ı kanonlaştırdı. Ölümünden çok sonra, bu canavar Amerika'nın en popüler yazarlarından biri olmaya devam ediyor. Daha da inanılmazı, birçok Hristiyan, Rand'ı ateist olmasına rağmen bile seviyor (bu da, aslında dincilerin gerçekten neye tapındıklarına bir kanıttır).

Eski Dünya Düzeni, Randistler, liberterler, kurumsal Amerika, Siyonist bankerler ve [Çay Partisi](#), bunkar Altın Kural'ın yeminli düşmanlarıdır ve ona ölümüne karşı çıkacaklardır. Bu insanlar dünyanın en kötüleridir. Ama Enteresan şekilde, Rand kötülüğü en büyük iyilik olarak tanımlamaya çalıştı! Aslında O tamamen kötü ve Şeytani bir kadındı. O, Illuminati'nin Büyük Üstadı ve gerçekten harika ve iyi bir kadın olan [Hypatia](#)'nın tamamıyla zıttıydı.

Çeviri Notu; Ayn Rand aslında (kabaca), bir tür egoist sosyal darwinizmi felsefesi yapmıştı, denebilir. Sonuçta insanlar eşit değildir ve bu nedenle başkaları için kendimizi feda etmenin ve/veya "birlik" bilincinde olmanın bir anlamı (kazancı) yoktur. Elbette hemen her felsefe gibi, bu felsefenin de şartlara ve koşullara göre eğri veya doğru uygulamaları olabilir....

Kötülüğün Psikolojik Modeli

İyi ve kötü hakkında düşünmenin başka bir yolu ise, [Freud'un üçlü psişe](#) teorisidir. "İd" bileşeni, ahlak dışı ve bencildir ve fevkalade kendisiyle meşguldür. Diğer herkesi kendisine hizmet etmekten başka işlevi yokmuş gibi görür. Arketipsel Kimlik varlığı, yeni doğmuş bir bebektir. İçgüdüleri, arzuları ve takıntılı zevk ilkesi peşinde koşması tarafından yönlendirilir. Aşırı Duygusaldır ve zeka geriliği vardır. Yaşam boyunca bir İd yolunu izleyen yetişkinler hem çocuksu ve hem de kötüdürler. Ayn Rand, İdizm'in %100 savunucusuydu. Yalnızca hiç büyümemiş, akıl yaşı küçük insanlar Rand'a ve onun "felsefesine" hayran olabilir. Fikirleri, akılı yok fikri var bir bebeğe aittir. Aynı şekilde, Amerika'nın yönetici "Elitleri" (bkz. [Donald Trump](#)) gerçekte yetişkin görünümündeki bebeklerdir ve sığ, narsist, zevk peşinde koşan, açgözlü, bencil, duygusal olarak zombi/ölü, entelektüel olarak kısır, anlık tatmin takıntılı bir çocuk kültürü yaratmışlardır. İd, Altın Kural'ı anlaşılmaz bulur. Kendisinin Tek Tanrı olduğu fantezisine kapılır. Aslında Şeytan (Satan) kimliği tarafından yönetilir ve kendisini Tanrı olarak hayal eder.

İd'in karşısında ise **Süper Ego** vardır. Burası "vicdan"ın ve ahlakın oturduğu yerdir. Arzu ve içgüdüyü bastırmaya çalışır, çünkü bunlar tahmin edilemez ve potansiyel olarak tehlikelidir. Çok çalışma ve disiplin lehine kısa vadeli tatminleri reddeder. Her zaman bir eylemin başkaları üzerinde nasıl bir etkisi olacağını düşünür. Altın Kural, Süper Ego'nun özüdür. Başkalarını düşünmekle ilgilidir. Süper Ego, Lucifer kimliği tarafından yönetilir.

Ego, Gerçeklik İlkesine uyan bir müzakereci olarak, İd ile Süper Ego arasındaki arabulucudur. Amacı, İd'in arzularının toplum kurallarını ihlal etmeyen gerçekçi yollarla karşılanmasını sağlayarak hem İd'i hem de Süper Ego'yu tatmin etmektir. Ego "gerçekçidir".

Ego, Abraxas'a benzer. En iyi toplum, Ego'ya dayalı olandır. Toplumu yöneten kurallar, Süper Ego'ya göre inşa edilmelidir çünkü o, temelde başkalarına saygı duymakla ve ortak iyiye (Genel İrade) göre çalışmakla ilgilidir. Ancak İd (bireysel irade, zevk arama içgüdü) göz ardı edilemez veya bastırılamaz. Gazı alınmalı, Çıkış noktaları verilmelidir. Ana akım din, bir yandan kötü ya da yanılısama, cehalet ve arzu kaynağı olarak İd'i yok etmeye çalıştı; Ve diğer yandan da, aynı zamanda, aşiretçi İbrahimeciliği, açgözlülüğü, arzuyu, bencilliği, materyalizmi, yanılısamayı ve cehalet inancı olan kapitalizmi hevesle kucakladı. Sorun şu ki, "İd" bastırılamaz. Dini, siyasi, sosyal veya ekonomik olarak her zaman kendini tatmin etmenin bir yolunu bulur.

Yeni Dünya Düzeni'nin ana sorunlarından biri, İd'in sağlıklı ve üretken bir şekilde nasıl barındırılacağıdır - Kurtuluş için Günah'ı (insan fantezi alanını) ana akım topluma yerleştirmektir. İd'in Seks, uyuşturucular, rock 'n' roll ve şehvetli deneyimlere düşkünlük, kapitalizm ve Kâr İlkesi aracılığıyla ifade edilmesi yerine, daha sağlıklı yeni bir alan yaratılmalıdır.

Kapitalistler, insanların İd arzularını sömürerek ve onları fantezi alanlarının kontrolü yoluyla manipüle ederek muazzam miktarda para kazanırlar. Halbuki “İd” ve para hırsı birbirinden ayrılmalıdır, çünkü hiçbir şey bu ikisinin birleşiminden daha zehirli, yıpratıcı ve insanlığı aşağı doğru sürüklemesi daha garanti değildir. [Mammon](#) (Açgözlülük Şeytani) ve Id dünyamızı yönetiyor. Eski Dünya Düzeni tarafından geliştirilen formül budur. Ayn Rand'ın müjdesi budur. Sırf Birkaç kişinin yararına tüm bir dünyayı bu şekilde yönetebilmek ve sömürmek isterler.

İnsanların fantezilerini kontrol ettiğinizde, onları kontrol edersiniz. Hollywood, ünlüler kültürü, video oyunları, spor ve müzik "tanrılarına" tapınma, fantezi alanını hayatımızda merkezi bir role yükseltmenin araçları değilse nedir? Kendilerini giydikleri marka ayakkabı ve elbiselerle tanımlayan, ve son moda olduğu için saçlarını belirli bir şekilde şekillendirmesi gereken kadınlar var. Tüm kimliği, desteklediği spor takımı yada “tesadüfen” seçtiği (Coğrafya kaderdir !!!) ideoloji ve/veya Din olan adamlar var. Tabutlarının üzerine örtülen takım bayrağı ve fonda takımın marşı çalınarak gömülecekler. Uyuşturucular, gece kulüpleri, fuhuş, porno - bütün imparatorluklar, Id isteklerini tatmin etmek üzerine inşa edilir. Mesela 1920’lerdeki [Amerika içki yasağı](#) gangsterlerin yükselişiyle sonuçlandı çünkü onlar, Devletin aksine, insanların kendi zevk arayışları uğruna her şeyi yapacaklarını anlamışlardır (ve sonra bunu Devlet de anladı ve yasağı kaldırıp bu zaafı kullandı). İnternet, dünya çapında çok miktarda “İd” pornosu aktarımı için bir araç değilse nedir? İnternetteki teknolojik gelişmelerin çoğu tarihsel olarak çevrimiçi porno şirketlerinden gelmiştir!

[Mammon](#)'a körü körüne hizmet eden bir Id kültüründe yaşıyoruz. Halbuki Süper Ego kurallarına dayanan ve Id'in sağlıklı ifadesine izin veren bir Ego toplumunda yaşıyor olmamız gerekiyor. Başka bir deyişle, toplum uygun şekilde dengelenmiş bir ruhu yansıtmalıdır. Gerçeklik İlkesi, hayatımızın itici gücü olarak Haz İlkesinin yerini almalıdır. Bizler artık bebek değiliz. Biz sadece bir Id dürtüleri, içgüdüleri ve takıntıları koleksiyonu değiliz.

Denetleyicilerimiz (Arkonlar, yani Çobanlar) bizi çocuklaştırdı ve çaresiz çocuklara dönüştürdü. Ama Büyümemiz gerekiyor. Yetişkin olmamız gerekiyor. Denetleyicileri devirip kendimize hakim olmamız gerekiyor. Anında tatmin olmaya ve sürekli değişen kaprislerini ve arzularını beslemeye adanmış zevk arayan, haykıran bebekler asla Tanrı olamazlar.

Ultra kapitalistler ve Randist liberterler, "piyasayı" her sorunu iyileştiren yarı-dini, mistik bir güç olarak görüyorlar. Kimsenin "piyasayı alt edemeyeceğini" söylüyorlar. Aslında piyasa, kısa vadeli zevk arayışı (“*hızlı nakit*” *peşinde koşma*), anında tatmin (*uzun vadeli yatırıma karşı kısa vadeli kâr*), hediyeler (ikramiyeler) tarafından yönlendirilen İd psikolojisinin bir yansımasından başka bir şey değildir. Hırslımızın tutsağı olduğumuz kafeslerimizi altından sanıyoruz, ama kafes kafestir... Hırsla yukarıya çıkanlar, aşağı düşmekten dehşet duyarlar. Onlar akla ve mantığa değil, dürtüye, temel içgüdülere ve arzuya dayalıdır.

İnsanlardan para sömürmenin en hızlı yolu, onlara ihtiyaç duyduklarını değil, istediklerini vermektir. Herhangi bir romancının size söyleyeceği gibi, çoğu hikayenin özü, insanların istedikleri şeyin genellikle ihtiyaç duyduklarının tersi olmasıdır ve kahramanın "karakter eğrisi" genellikle ona yüzeysel arzunun aptallığını ve daha yüksek değerlerin gerçek değerini gösteren bir karakterdir.

Klasik bir örnek [Shallow Hal](#) filmidir; kahramanın arzularına takıntılı fevkalade sığ bir insan olarak başladığı ve daha yüksek bir ruhsal duruma ulaşmış bir kişi olarak sona erdiği ve artık arzularının peşinden koşmanın onu mutsuz ettiğini anladığı ve gerçek mutluluğun keşfedilmediğini anladığı haldir. O artık sığ biri değildir; o Derin bir adam olmuştur. Halbuki "Piyasa", Hal gibi aydınlanmamış durumundaki "sığ" insanların bir soyutlamasıdır. Umutsuzluk için bir reçetedir.

"Piyasa" en düşük ortak payda aracıdır. Dibe doğru bir yarıştır. Bu, basitleştirmeye yönelik bir sistemdir. Piyasaya güvenen herkes delidir. Ekonomik bir sistem olarak hayat bulan İd'dir. Patlama ve iflas kaçınılmazdır. Ve Bu mantıksızdır. Uzun vadeli planlama kavramını içermez. Her şey önümüzdeki beş yıl yerine önümüzdeki beş dakika ile ilgilidir. Hep Anlık Yaşanır !

Mantıklı herhangi bir ekonomik sistemde İd piyasası yalnızca küçük bir rol oynayacaktır ve rasyonel Süper Ego merkezi planlaması, ekonomi politikasının birincil aracını oluşturacaktır. İnsan türünün kalitesini yükseltmek istiyorsanız, yapacağınız en son şey Id'i sömürmeye devam etmektir. Kapitalizm tam da bunu yapıyor. *İnsanlara istediklerini veriyor gibi görüldüğü için özgürlük yaratıyor* (bu onları yüzeysel olarak mutlu ediyor, fakat aslında güdülerinin esiri oluyorlar), yani shallow man/Alçak Adam'daki Hal'in hali gibi, aslında onları sefalete hapsediyor. Gerçek şu ki, insanlar gerçekten ne istediklerini bilmiyorlar çünkü kendileri için düşünemeyecek kadar güçlü beyin yıkama ve zihin kontrolünün kurbanlarıdır. Gerçekten Neye ihtiyaç duyduklarını anlayacak kadar iyi eğitilmiş veya yeterince bilgili değiller. Ve kısa vadeli zevk arayışına yenik düşmek, belirsiz bir sonuçla zor bir şeye girişmekten her zaman daha kolay gözükür !

Neden bu kadar çok büyük şövalye [Kutsal Kâse](#) arayışında başarısız oldu sanıyorsunuz? Çünkü onunla ilgili ilk şeyi anlamadılar; Kutsal Kase'yi şans eseri bulamazsın, onu hak etmek zorundasındır. Kutsal Kase, İd'in zıttıdır. Zevk, şan, kibir, narsisizm, anlık tatmin için bir şeylerin peşinden koşarsan, gerçek tatmini asla bulamazsın.

İd pazarının yönlendirdiği dünya, Kutsal Kâse'den hiç bu kadar uzak olmamıştı. Dünya, Süper Ego değerlerinin herkes için adil olması ve Ego'nun Süper Ego ile İd'in ihtiyaçlarını makul bir şekilde dengelemesi için haykırıyor.

İd güdümlü toplumlar (kapitalist toplumlar) felakettir çünkü Süper Ego'yu yok ederler ve insanları çocuksu hale getirirler.

Sadece Süper Ego güdümlü toplumlar da (teokrasiler, Komünizm) felakettir çünkü İd'i yok ederler ve insanları zevkten nefret eden fanatikler haline getirirler (*mesela radikal kökten dinciler mutlu ve huzurlu yaşamayı değil, ama etraflarına terör estirerek yaşamayı tercih ederler!*).

Tek sağlıklı toplum türü, Gerçeklik İlkesine dayalı Ego güdümlü toplumdur. Toplumun kurallarını oluşturmak için Süper Ego değerlerini kullanır ama aynı zamanda İd'in hakkının verilmesini de sağlar. Her şey dengeli olmalıdır. Dünyamızın tüm sorunları, İd ve Süper Ego'daki dengesizliklerden kaynaklanmaktadır. Batı, İd'in kölesidir. İslam Süper Ego'nun kölesi gibidir (*ama, bazı genç nesil islamcılar da İd'in kölesi olmaya başlamışlardır*). Bu yüzden Batı ve İslam çoğu zaman uzlaşmaz. Çünkü eninde sonunda iki taraf da takıntılarının esiridirler !

Batıda kadın cinsel obje nesnesidir, çünkü seksin piyasada daima alıcısı vardır ! İslam'da ise kadınlar, bir çaputun içinde görünmeyen gizlenmesi gereken nesnelere. İslam ülkelerinde sıfır cinselleştirme vardır. Müslümanlar seksten nefret eden fanatikler gibi davranır (*yada öyleymiş gibi görünerek asıl niyetlerini gizlemeye çalışırlar*) ve bu sözde seks karşıtlığının yarattığı marazi kimlik boşluğunu ise ölüm içgüdüleriyle doldururlar - şehitliğe tapınırlar (*ve 72 bakireyi kaparlar!*). İslam, seks kültürünün yerine ölüm kültürünü koymuştur. İslam ve kapitalist Batı, zıt kutuplardaki akıl hastalarıdır. Ne pahasına olursa olsun mantıklı bir Ego güdümlü toplumun kaçınması gereken tehlikeli güçlere dayanıyorlardır.

[Oscar Wilde](#) tarafından yazılan *Dorian Gray'in Tablosu* kapitalizm için mükemmel bir metafor sağlar. Wilde'in hikayesinde, kibirli, zalim bir çapkın olan [Dorian Gray](#), daima gençtir ve hiç yaşlanmıyordur. Çünkü Evine kilitlenmiş bir resmi, sihirli bir şekilde onun yaşlanmasını önler.. Yalnız bunun karşılığında Tablo sadece onun artan gerçek yaşını değil, aynı zamanda ruhunun ahlaki yozlaşmasını da yansıtıyordu. Büyülü resim, kötülüğün imgesi haline gelir. O resim gittikçe daha yoz, grotesk ve mide bulandırıcı hale geliyordu !.

Kapitalist Batı'da herkes Dorian Gray gibi sonsuza kadar genç ve zirvede görünmek ister. Estetik cerrahi zorunlu hale gelir. Güzellik ve kozmetik endüstrisi dünyanın en büyüklerinden biridir. Trilyoner olmak istiyorsanız gençlik pınarını keşfedin yeter. Gençken ya da en azından genç görünürken hazırlıktan zevk alabiliriz. Ama ya ruhunuz ? Ruhumuzun bir fotoğrafını çekebilseydik, Dorian Gray'in portresine benzer miydi?

Tüm Batı toplumumuz genç, parlak, ve dıştan ışıltılı görünür. Ama daha derine inerseniz tüm pisliği ve kirliliği, yozlaşmayı, yalanları, zehiri ve aşağılamayı keşfedersiniz. Dorian Gray'in resmi, kültürümüzün merkezinde yer alır. Kapitalist İd'izmin tüm çirkinliği ona yansır.

Rusya'da güzel kızlar en etkili seks tekniklerini öğrenmek için seks derslerine giderler. Nihai Amaçları olan zengin bir kocayı tuzağa düşürmek için elde edebilecekleri her avantaja ihtiyaçları vardır. Ne de olsa rekabet yoğun: çok fazla güzel kız var ama çok az zengin erkek var.

İşte maddiyata dayalı toplum böyledir !

Kozmik Psyche (Ruh), insan ruhunu yansıtır: yukarıda ne varsa, aşağıda da öyle ([As Above So Below](#)). Kozmik Psyche açısından, İd = Şeytan (Haz İlkesine itaat, tam bencillik, narsisizm, hazcılık ve arzu), Süper Ego = Lucifer (Ahlak İlkesine itaat, fedakarlık, özdenetim ve başkalarıyla işbirliği) ve Ego = Abraxas (Gerçeklik İlkesine uymak, başkalarıyla işbirliği yapmak, ve ancak koşullar uygun olduğunda İd'in özgürlüğüne izin vermek).

Abraxas, Lucifer ve Şeytan "dengeli" kozmik bir psişenin (ruhun) ebedi Üçlüsü'nü temsil ediyorsa, o zaman Hristiyanlığın Kutsal Üçlemesi (trinity) dengesiz, fanatik ve aşırı şiddete eğilimli bir şeyi temsil eder. Zaten 2000 yıldır Hristiyanlıktan (ve ardıllarından) şahit olduğumuz şey bu değil midir?

İslami ve Yahudi ruhları da her yönüyle dengesizdir. Ölüm kültürüyle Müslümanların "şehitlik" dedikleri ama diğer herkesin soğukkanlı Şeytani cinayet dediği operasyonlarda kendilerini ve başkalarını öldürmelerine katlanmak zorunda kaldık.

Ve İsraililerin Filistinlilere Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde yaşayanlara alt-insan muamelesi yapmasına bir bakın. Bu davranış, altta yatan dini inançların çarpık psikolojisinden kaynaklanmaktadır. Taocu terimlerle, sanki yin yang'ı öldürmeye çalışmış ya da tam tersi, ve hem yin hem de yang'ın gerekli olduğu şeklindeki en temel gerçeği kavrayamamış gibidir. Biri olmadan diğerine sahip olamazsın. Psişenin (Ruhun) hiçbir bileşeni yok edilemez. Her parçanın bir nedeni vardır. Asıl amacımız, onların mümkün olduğunca uyumlu bir şekilde birlikte çalışmalarını sağlamaktır.

[Jung](#) terimleriyle Şeytan **Gölgedir**, Lucifer Karakter/**Persona**'dır (toplumdayken takılan maskedir); ve Abraxas **Benlik** olarak, Tanrı İmgesidir. İnsan egosu Alt Benliğinde, Persona ve Gölge ile bir mücadele içindedir ve yalnızca dengeye ulaştığı zaman "Yüksek Benlik" haline gelebilir, yani ancak o zaman irfana ulaşır ve Abraxas ile birliğe girer.

Hayat, toplum, politika, topluluk, hukuk, polislik, ekonomi, hepsi psikolojik sağlık, denge ve uyumla ilgili olmalıdır. Diyalektik olarak çok daha büyük sorunlara yol açan feci bir "ahlaki" dengesizlik yaratmakla ilgili olmamalıdır. Yasaklar, Amerikalıları ahlaki açıdan daha iyi hale getirmeye çalıştı, ancak aslında yapmayı başardığı tek şey, sıradan vatandaşları suçlulara dönüştürmek ve acımasız gangster çetelerini doğurmak oldu. Ahlakçı fanatikler serbest bırakıldığında genellikle olan budur.

Musevilik, İslam ve Hristiyanlık, hepsi kendi kafalarına göre olan "ahlaki iyiliği" vaaz eder, ancak elde ettikleri tek şey günah, suç ve şiddettir. Bunlar, akli dengesi yerinde olmayan dincilerin kaçınılmaz diyalektik ürünleridir. Gerektiği gibi uygulanan Din, *öznel ahlaki iyilikle* değil, rasyonel dengeyle ilgilidir. "Kurtuluş için Günah", Aydınlanmanın (Illuminism'in) "günahkâr" zevklerin ifade edilmesine izin vererek psikolojik sağlığı koruma aracıdır.

Kayıp Sembol

[Dan Brown](#) *Kayıp Sembol* kitabında gizli toplulukların kalbindeki büyük sırrın "tanrıçılık" olduğunu öne sürer.

Apotheosis (Yunancada *ilahilik*) "tanrılaştırmak" anlamına gelir, yani her şey "Tanrı olmak" ile ilgilidir. Yani, evet, apotheosis gizli topluluklarda merkezi bir rol oynar, ancak bu "büyük sırrın" yanıtı değildir. Hatta bu bir sır bile değildir. Hindu öğretisindeki Atman = Brahman kadar açık bir şeydir.

Tanrı olma fikri gerçekten de Hıristiyanlar, Müslümanlar ve Yahudiler için şok edici görünebilir ve bu Batı'da (yani Avrupa ve Ortadoğu'da) iyi anlatılabilmemiş bir fikir olmayabilir, ancak bu bir sır değildir. İnsanın yüceltilmesi (tanrılaştırılması) kavramı, "gizemci" din ile vahyedilmiş din (Hıristiyanlık, İslam ve Yahudilik gibi) arasındaki aşırı farkı vurgular. Birincisinin taraftarları onu isterken, diğerleri (yani İbrahimciler) onu sapkın, küfür ve "kötü" olarak görüyorlar. Bu iki farklı görüş Aydınlanma dünyası ile İbrahimcilik arasındaki ayrım çizgisini işaret ediyordu.

Büyük "sırlar" aslında tanrılaşmaya NASIL ulaşılacağı ve kutsallaştırma başarıldığında, ve sembolik "Kutsal Kâse" arayışı tamamlandığında gerçekten neyin ortaya çıkacağıyla ilgilidir.

Garip bir şekilde Dan Brown, [apoteosis](#) hakkındaki iddiasına İbrahimi dinleri de dahil etti; iddiasına göre, onların takipçilerinin bu dinleri üzücü bir şekilde yanlış yorumlamış olmalarıydı. Brown bir anlamda doğru bir tespit yapmıştı. Musevilik, İslam ve özellikle Hıristiyanlık, radikal biçimde farklı yollara gitme ve yükselme fırsatlarına sahipti, ancak öyle olmadı ve olmamalarının nedeni, kurucularının bu alternatif yolların ana mesajın bütünlüğü için felaket olduğunu görmeleriydi. Örneğin, İslam'daki "[Şeytan Ayetleri](#)" bölümünün tamamı, Muhammed'in Allah'tan başka tanrılara tapmanın belki de uygun olduğunu öne sürerek diğer dinlere karşı uzlaşmacı olma girişimiyle ilgiliydi. Tabii ki, bu tektanrıçılık kavramına tehditti, ve bu yüzden hızla geri adım attı ve Melek Cebrail kılığında giren Şeytan tarafından aldatıldığına dair bir hikaye uydurdu. İbrahimi dinler, İbrahimi katı çizgiyi yumuşatan tüm yolları reddetti. Sonuçta "onlara göre" yanlış anlaşılma olmadı. Hatta tam olarak olması amaçlanan şey oldular; dogmatik baskıcı bir rejim.

Bu noktada, Masonlar hakkında adil olmak önemlidir. Modern Masonların çoğu, "kendi" örgütlerinin tarihi hakkında neredeyse hiçbir fikre sahip değildir. Çağdaş Masonların tüm dinlere saygı duymaktan bahsettiklerini duyacaksınız. Aslında, Dan Brown'ın Kayıp Sembol'ünde iddia ettiği tam olarak budur.

Peter Solomon karakteri, Robert Langdon'a şöyle diyor: "*Robert, ikimiz de biliyoruz ki eski insanlar öğretilerinin nasıl saptırıldığını görseler dehşete düşerlerdi... dinin nasıl cennete giden bir gişe kurduğu... onların varlık sebebi. Gerçek kelamı kaybettik ama gerçek anlamı hâlâ gözümüzün önünde, ulaşılabilecek bir yerdeler. İncil'den Bhagavad Gita'ya, Kuran'a ve ötesine kadar tüm kalıcı metinlerde mevcuttur. Tüm bu metinler, Masonluğun mihraplarında hürmet görüyor çünkü Masonlar dünyanın unutmuş gördüğü şeyi anlıyorlar...*" Peter'ın sesi duygu doluydu. "*Onların tanrı olduğunu bilmiyor musunuz?*"

Ancak bir veya iki paragraf önce Langdon, Solomon'a şöyle demişti: "*Peter, Kutsal metinler ve Kadim Gizemler tamamen zıt şeyler. Gizemler tamamen içinizdeki tanrıyla ilgilidir...tanrı olarak insan hakkındadır. Mukaddes Kitap (kutsal metinler) ise tamamen bizim üzerimizdeki Tanrı hakkındadır... ve aciz bir günahkar olarak insan hakkındadır.*"

Langdon KESİNLİKLE haklıydı. Antik Gizemler, Aydınlanma dinleri tamamen insanın Tanrı olmasıyla ilgiliyken, İbrahimi dinler ise insan ve Tanrı arasındaki sonsuz ayrılıkla ilgilidir. Bu iki din görüşü kesinlikle ve ebediyen karşıttır. Hiç bir yönden uzlaşmazlar. Bir görüş Gerçek Tanrı ile, diğeri Tanrının Gölgesi, Anti-Tanrı, yani Şeytan ile uyumludur. İnsanlığı değersiz, alçaltılmış, ahlaksız günahkarlar olarak tarif eden aşağılık tasvirleriyle İbrahinciliğin şeytani dinleri sonsuza dek ortadan kaldırılmadan insanlık hiçbir ilerleme kaydedemez.

İbrahincilik, insan türüne büyük kazıklar attı ve anlatılmamış zararlar verdi. İnsanlığı gerçek benliğinden uzaklaştırdı. İbrahim'in sözde Tanrısına tapan herkesin ruhunu çarpıttı, ruhsal tekamüllerini engelleyerek ahiretlerini yaktı. Dünyayı bir akıl hastanesine çevirdi. Bütün kötülüklerin kaynağı oldu.

Masonluk, orijinal haliyle, hangi dinlerin iyi, hangilerinin kötü olduğu konusunda yanılmazdı. Temel amacı, İbrahim'in dinlerini ve destekledikleri siyasi rejimleri - monarşiler ve tiranlıkları - devirmektir.

Ancak, Eski Dünya Düzeni'nin (EDD) Masonluğa sızması ve yozlaştırmasının bir parçası olarak, tüm dinlerin bir şekilde aynı olduğu şeklindeki saçma sapan fikri desteklemeye başladılar.

EDD'nin devşirdiği Sözde Masonlar, mihraplarında Tevrat, İncil veya Kuran varken daha inandırıcı gözüküyorlardı. İşte Bunlar hep şeytanın işleridir.

Masonluk, Tapınak Şövalyelerinin küllerinden Anka kuşu gibi yükselen bir örgüttü. Tapınakçılar Gnostiklerdi. Tapınakçılara katılanların çoğu, Fransa'nın [Kathar](#) ailelerinden geliyordu. Ama Katoliklik, Katarizmi kılıçtan geçirdi. Katoliklik, Tapınak Şövalyelerini sapkın ilan etti. Papa herhangi bir Katoliğin Masonlara katılmasını yasakladı. O nedenle Masonların Hristiyan İnciline saygı duyacakları fikri, kelimelerle anlatılamayacak kadar saçmadır. Tüm Tapınak Şövalyeleri, Hristiyanlığın İsa Mesih'inden açıkça vazgeçerek, çarmıhı çiğnemek ve onu hor gördüklerini göstermek için üzerine tükürmek zorunda kaldılar. Tevrat'ı ve Kuran'ı reddettiklerini aynı şekilde gösterdikleri başka törenleri de vardı.

[Katharlar](#) ve diğer [Gnostik](#) mezhepler, bazen ciddi bir kafa karışıklığına yol açacak şekilde Hristiyan olarak tanımlanır. Açık olmak gerekirse, hiçbir Gnostik, Mesih'i bir bakireden doğup çarmıhta ölen biri olarak görmedi. Hiçbir Gnostik, Mesih'i tek bir kişide insan ve Tanrı olarak görmedi. Hiçbir Gnostik, Tanrı'nın yeryüzünde enkarne olduğunu asla düşünmedi.

Gnostik "Hristiyanlar" için Mesih, insan ırkını Işığa doğru yönlendirmek için Gerçek Tanrı tarafından gönderilen bir süper melekti. O hiçbir zaman maddi varlığa cisimleşmedi (çünkü Gnostikler maddi dünyayı kötü ve Şeytan'ın alanı olarak görüyorlardı); görünen bedeni sadece bir hayaletti ve bir hayalet olduğu için hiçbir çarmıhta yok olmadığı, öldüremediği ve dolayısıyla kesinlikle diriltilmediği kesindi (tüm Gnostikler gibi Katharlar da reenkarnasyonu savunurdu). Yani, Hristiyan Mesih ve Gnostik Mesih, teolojik olarak neredeyse zıttır.

Katharlar ve Tapınak Şövalyeleri kendilerini "Hristiyan" olarak tanımladıklarında ve Mesih'e bağlılık yemini ettiklerinde, bunu tamamen kendi yorumlarına göre *samimi* bir şekilde yaptılar - bu nedenle Katolik Kilisesi'nin Tapınak Şövalyeleri tarafından oluşturulan tehdidin doğasını fark etmesi bu kadar uzun sürdü. Zira Tapınak Şövalyeleri, gerçekte Mesih'i Işık Meleği ve Gerçek Tanrı'nın Oğlu **Lucifer** olarak görüyorlardı. Tapınakçılar için, İsa'nın klasik Hristiyan tanımı tam bir müstehcenlikti.

Orijinal Masonlar, Tapınak Şövalyeleri sancağının ve değerlerinin mirasçıları olarak, Tapınak Şövalyeleri gibi çarmıhta tükürmek, İsa'dan ve haçından vazgeçmek de dahil olmak üzere aynı törenlerin birçoğunu gerçekleştirdiler. Bunu yapmayan herhangi bir sözde Mason, kesinlikle Mason değildir, gerçek Masonluk konusunda da tamamen cahildir.

Orijinal Masonlar, İbrahimi karanlığın güçlerini devirmeye kararlı, Işık ordusunun asil birlikleriydi. Ama şimdi Masonlara bir bakın. Neredeyse hepsi atalarına hakaret edercesine ve yeminli düşmanlarıyla işbirliği içinde. Burada ve orada, gerçek loncalar hala bulunabilir, ancak bunlar çok nadirdir ve yozlaşmış Masonluk ile alakaları yoktur.

Ne orijinal Masonların geleneklerine ne de Eski Dünya Düzeni'nin kukllarına sadık olan bazı modern Masonlar da vardır. Onlar Nereden geldiklerini, nereye gittiklerini bilmeden çitin üzerinde oturuyorlar. Hangi tarafta olduklarını seçmelerinin zamanı geldi. Hayatın tamamı seçimlerle, şu ya da bu pozisyona bağlanma cesaretine sahip olmakla ilgilidir. Benzer şekilde, [Agnostikler](#) hakkında da asla asil veya ilham verici bir şey yoktur - şüpheli görünürler ama aslında taraf seçemeyecek kadar iradesizdirler; sadece omuzlarını silkerek hayatta herhangi bir tavır almayı red ederler. Birçok Mason bu türdendir. Hep akışına giderler ve Hiçbir şey için tavır almazlar.

(Çeviri Notu; Zayıf Agnostikler bu şekilde tanımlanabilir. Ama bazı agnostiklerin kararsız kalmalarının sebebi "tanrı"nın insan zihni tarafından asla kavranamayacağı ve tanımlanamayacağından dolayı tanrının bilinemez ve "kanıtlanamaz" olduğunu düşünmeleridir. Mesela kör bir insana renkleri tarif etmek ne kadar zor ise, insanın tanrıyı kavraması da o denli imkansızdır. Fakat Gnostikler bu görüşe de karşıdırlar, zira İnsan zihni evrimleşebilir ve yeterince tekamül ederse, mesela üçüncü gözü açılarak, Tanrıyı kavrayabilecek ve dolayısıyla Tanrı olabilecektir. Yani kör bir insan, evrimleşerek, daha önce sahip olmadığı algılara sahip olabilir !)

Dan Brown'ın romanından alıntıladığımız pasajlar, söz konusu konuyu netleştiriyor. Eğer “plastik” bir Mason iseniz, Peter Solomon karakterinin yorumlarına katılacaksınız. Eğer gerçek bir Mason iseniz, insanların Tanrı olabileceğini söylemeyen her türlü dini açıkça reddedersiniz. Yani Yahudi, Hristiyan veya Müslüman olduğunu söyleyenleri loncanızdan atacaksınız, ve loncanızda onlara ve dinlerine lanet eden törenlerde kullanılmadıkça Şeytanın yazarı olduğu Tevrat, İncil veya Kuran nüshaları bulunmayacaktır.

Orijinal Masonluk, İbrahimi dinlere doğrudan karşıydı. Kesinlikle, Bir çeşit mülayim “tüm dinlere saygı” organizasyonu değildi. Masonluğun Eski Dünya Düzeni tarafından yozlaşmasının merkezinde, masonların İbrahimiğe karşı mücadelelerini terk etmeleri ve birçok Hristiyan, Yahudi ve hatta Müslümanın mason adayının saflarına alınmasına izin vermeleri yer alıyordu. Masonluk, kökenlerinin bir parodisi, utanç verici bir şakası haline geldi.

İnsan ruhuna ne olduğuna dair iki temel dini görüş vardır: reenkarnasyon ve diriliş. Başka hiçbir şey mümkün değil (*belki nihilist bir mutlak yok oluş dışında ???*). Diriliş, beden ve ruhun ebediyen bağlantılı olduğunu ve ruhları (ve onların bağlı oldukları bedenleri) yaratan bir Tanrı olduğunu söyler - tıpkı Tanrı'nın Adem'i çamurdan yaratması ve ona hayat (bir ruh) üflemesi gibi).

Reenkarnasyon, ruhların yaratılmadığını, ruhların her zaman Tanrı gibi var olduklarını (yani Mutlak Tanrının parçaları olduğunu) ve sonunda tüm ruhların Mutlak Tanrı ile bir olacağını söyler. Beden, ruhu boyutsallığa, yabancılaşmaya, yanılısamanın ve cehaletin maddi dünyasına hapsedme aracıdır. Ruh ebediyen belirli bir bedene bağlı değildir ve tekamül sürecinde beden/form değiştirmeye devam edebilir.

Bu iki çelişkili görüşün bir şekilde aynı olduğunu nasıl kabul edebiliriz? Daha fazla ayrı olmaları imkansız. Birini veya diğerini seçebilirsiniz, ikisini birden değil. Seçiminizi yaptığınızda, karşıt görüşle ilişkilendirilen tüm dinleri otomatik olarak reddedersiniz. (*Not; Daha evvel belirtildiği gibi, bazı islami mistikler Dirilişi savunan İslam dini ile, Reenkarnasyon savunan Uzakdoğu dinlerini birleştirmeye çalışmışlardır... bunda ne kadar başarılı olduklarına artık siz karar verin !*)

Gerçek Masonluk hiçbir zaman dinsel olarak “tarafsız” olmadı. Her zaman cesurca bir seçim yaptı ve bu seçim, İbrahimiği (bedensel diriliş dinini) Şeytan'ın işi olarak reddetmekti. Masonluğun en yüksek ülküsü, Tanrı olma projesiyle ilgiliydi. Bu itibarla Yahudiler, Müslümanlar ve Hristiyanlar, Masonları sapkın ve kâfir sayarlardı.

Yozlaşmış Modern Masonlukta ise, ülküler Eski Dünya Düzeni tarafından üretilir ve tamamen dünyevi güç ve zenginlik kazanmak ve sürdürmekle ilgilidir, buna bazı sahte eski bilgiler ve sözde gizemli törenler ve ritüeller eşlik eder. Gerçek Masonik ülküleriyle hiçbir ortak yönleri yoktur.

Dan Brown'ın romanının plastik (nylon) masonlar adına bir propaganda çalışması olduğuna şüphe yok. Ancak, ilginç bir şekilde, Brown'ın kurgusal vekili [Robert Langdon](#) tarafından yapılan yorumlar gerçeğe işaret ediyor. Orijinal Masonluk gerçekten de apotheosis (tanrılaşıma) ile ilgiliydi ve bu, zorunlu olarak, İbrahimciliğin reddini içeriyordu, çünkü herhangi bir İbrahimcinin iddia edeceği son şey, bir insanın Tanrı olabileceğidir. Sayısız İnsan insanın tanrılaştırılmasını savundukları için Yahudiler tarafından taşlanarak öldürüldü, Hristiyanlar tarafından kazığa bağlanarak yakıldı ve Müslümanlar tarafından işkence edilerek öldürüldü. Masonluğun İbrahimizm ile bağdaştırılabileceğini düşünen biri, bundan daha fazla yanılıyor olamaz.

Herhangi bir şekilde orijinal Masonlarla aynı yolda yürüdüklerini düşünmek isteyen herhangi bir modern Mason, İbrahimciliği reddeden geleneklere bağlı kalmalıdır. Tüm İbrahimi olmayan geleneklerin ortak bir yönü vardır, bu nedenle haklı olarak eşit bir saygı içinde tutulabilirler. Ama İbrahim'in sözde "Tanrısı" olan Şeytanın Kitaplarına ve Peygamberlerine yer olamaz.

Bir Mason Loncasının "saf" mı yoksa Eski Dünya Düzeni tarafından bozulmuş mu olduğunu belirlemenin hızlı bir yolu vardır. Loncanın İçinde Yahudi, Hristiyan veya Müslüman varsa, o zaman orası Gerçek Masonluğun düşmanıdır. Orijinal Masonların tümü, İbrahimciliği reddetti. Amerika, İbrahimciliğin yönetimine boyun eğilmemesini sağlamak için açıkça Din ve Devlet ayrımı üzerine kuruldu.

***Gerçek Masonluk, Tanrı'nın Tapınağını inşa etmekle ilgilidir. Biz – insan türü – Tapınağız.
Ve Tapınak bizim kendi tanrısallığımızdır.***

İki Katmanlı Din

Dinin iki yönü vardır: Tanrı ve Ruh. Diğer her şey sadece detay. Ve bu ikisi bile tek bir fikre indirgenebilir: Tanrı-ruh. Tanrı ya

1. diğer her şeyi yaratan mükemmel bir varlıktır ya da
2. her şeyin çıktığı ve her şeyin kendisine döndüğü kozmik (t)öz ya da kozmik bilinçtir ya da
3. kozmik özün/bilincin evriminin zirvesidir (ki bu 2. seçeneğin evrimsel bir versiyondur).

İbrahimcilik 1. seçeneğe uygundur, Doğu ve Batı aydınlanma dinleri 2. seçeneğe sahiptir, Yalnız İlluminizm (Aydınlanma) 3. seçeneği açıkça savunan tek dindir.

Ruh ise, ya a) yaratılmıştır, ya da b) varoluş kadar eskidir.

Bir ruh yaratılmışsa, kaderi tamamen yaratıcısına bağlıdır. O zaman *ruhun evrimi* kavramı olmaz. Nefsin maksadı tamamen Yaratıcısına teslim olmaktır. Bu görüş, ruhun günahkarlığına, yani ruhun Tanrı'nın İradesine tam olarak itaat edememesine takıntılıdır.

Ama eğer Ruh, varoluş kadar eskiyse, o zaman kaderi tamamen kendi kontrolündedir. Her şey ruhun gelişimi ve evrimi ile ilgilidir. Ve aydınlanmanın zirve noktasına ulaştığında Tanrı ile bir olur (ama Yaratılmış bir ruhta böyle bir şey mümkün değildir). Bu nefis görüşüne göre nefsin gayesi eşyanın mahiyetini anlamak ve böylece ilahi mahiyetini idrak etmektir.

İbrahimcilik a) seçeneğiyle ve diğer tüm dinler b) seçeneğini savunur. [Ateizm](#), ne Tanrı ne de ruh olduğunu söyler. [Deizm](#) Tanrı ve ruh olduğunu düşünür ama bunların özü hakkında kesin konuşmaz. [Agnostisizm](#) ise, bir Tanrı ve ruh olup olmadığına karar vermenin imkansız olduğunu söyler, tarafsızmış gibi görünür.

Bu kadar. Hepsi bu kadar. Hayatınızı nasıl yaşayacağınıza dair seçimleriniz bunlar. Hiç de Karmaşık değil. Dinin temel meseleleri bir veya iki cümleyle anlatılabilir.

Kararını ver. Seç birini !. Hayatınıza gerçek anlamı ve amacı bu şekilde vereceksiniz.

Eski Dünya Düzeninin Tao'su

Alman dışavurumcu filmi *Metropolis* ([Fritz Lang](#), 1927), şimdiye kadar filme alınmış insan baskısının en ikonik görüntülerinden bazılarını içerir.

Metropolis gökdelenlerden oluşan bir yüksek teknoloji kentindeki süper zenginlerin ve Elite'in ayaklarının altındaki cehennem gibi bir yeraltı şehrinde var olan anonim bir robot benzeri işçi kitlesinin fütüristik hikayesini anlatıyor. Görüntü daha keskin olamazdı. Seçkinler (Elitler) bulutlarda tanrılar gibi yaşarken, insanlığın büyük bir kısmı ilkel insanlardır, asla güneşi görmelerine veya temiz hava solumalarına izin verilmez. Ve bu tam olarak mevcut toplumumuzun yöneldiği distopyadır. Zengin ve fakir arasındaki uçurum genişlemeye devam ediyor. Ayrıcalıklar Toplumu giderek daha fazla yerleşiyor ve sıradan geçmişe sahip olanların büyüdüğü çembere girmesi neredeyse imkansız hale geliyor. Doğru üniversiteye gitmediyseniz ve doğru insanlarla karşılaşp kaynaşmadıysanız, ne kadar yetenekli ve zeki olursanız olun hayatta hiç bir şey olamayacaksınız. Seçkinlere ardına kadar açık olan kapılar diğerlerine sımsıkı kapalıdır.

Metropolis'de, Sıradan insanlar işi yapan "eller" olarak kabul edilirken, Seçkinler düşünmeyi ve planlamayı yapan "kafalar" olarak kabul edilir. Filmin hikayesi, ellerin ve kafaların artık uyum içinde olmadığı ve bir arabulucu olarak Mesihin - yani "kalp" in - şiddetli bir devrimi körükleyerek bu sorunu iyileştirme müdahalesini anlatır.

Ellerin, kafaların ve kalplerin rakip gruplara ayrılmadığı bir toplumu arzuluyoruz. Her insan bir kafa, gönül ve el birliği içinde olmalıdır. Yüksek IQ'lu, yüksek EQ'lu (duygusal zekalı) ve herkes için üretken, tatmin edici ve yeterli işlerin olduğu bir toplum istiyoruz.

Psikopat İbrahim

“Tanrı, İbrahim'den oğlunu kurban etmesini istedi ama Şeytan ona yapmaması için meydan okudu. Hikayeye göre, İbrahim Şeytan'ı üç ayrı kez taş yağmuruna tutarak kovalamıştır.”

İslam üzerine bir belgeselin anlatıcısı böyle konuştu. Yani “Allah” İbrahime kendi öz oğlunu boğazlatarak insan kurban edilmesini emrediyor ve “Şeytan” ise çocuğun canı için yalvarıyordu. Sizce Hangisi gerçekten “Tanrı” ve hangisi gerçek “Şeytan” ? Olası bir şüphe olabilir mi? İbrahim'in, Gerçek Tanrı'yı takip etme şansı vardı ama bunun yerine ona şiddetle saldırdı. Özetle İbrahimizm'in hikayesi budur.

Kudüs'teki [Ağlama Duvarı](#)'nın önünde, namaz kılan birçok Yahudi'nin omuzlarından saldırı tüfekleri sarkar. Onlar Tanrı'ya mı yoksa Şeytan'a mı tapıyorlar? Onların taptıkları tanrı sevgi ve barış tanrısı olmadığı aşık, yoksa savaş tanrısına mı tapıyorlar?

Bir grup Hristiyan [evangelist](#), hoşlanmadıkları insanların ölmesi için dua ediyordu... Bunlar Tanrı'nın mı yoksa Şeytan'ın mı takipçileri? bu sorusunun sorulması gerekiyor.

Her gün tüm dünyada yüz milyonlarca Müslüman, Hristiyan ve Yahudi aslında Tanrı Kılığına bürünmüş Şeytan'a (Anti-Tanrıya) dua ediyor ve Tanrı'ya dua ettiklerini hayal ediyor. Hangi çağda böyle kitlesel bir grup insan bu kadar trajik ve ölümcül bir şekilde kandırılmıştır ?

Bu, Şeytanın başardığı en büyük kurnazlık, insanlığa kurduğu en büyük tuzak değil midir? Bu, insanlığın en büyük ve bitmez tükenmez trajedisi değil midir?

“Allah tuzak kuranların en iyisidir (hayırlısıdır) [Enfâl Suresi 30. Ayet]” denilirken, gerçekten ne kastediliyor olabilir ? Gerçek kadiri mutlak tanrı neden tuzak kursun, tuzak kurmak Şeytanın tarzıdır, gücü yetersiz ve aciz olduğu için hile yapmak demektir. Sözde tanrı tuzak kuruyor ve hile yapıyorsa, zaten Gerçek Tanrı değildir.

Ayrıca Gerçek Tanrının ve “kutsal kişilerin” sahip olmayacağını düşündüğümüz bir diğer özellik de narsizm, makyavelizm ve piskopatlığın tek bedende cisimlesmesini tanımlayan [karanlık üçlü](#) fenomenidir. Yeterince gözlem yaptığımızda Karanlık Üçlü (Dark triad)'nün özellikle dinin siyasal yansımada İbrahimciliğin bel kemiği olduğuna şahit oluruz. Kökten dinci, fanatik ibrahimcilerde bu 3 özellik abartılı derecede baskındır;

- **Narsisizm veya özseverlik, kişinin kendi bedensel ve zihinsel benliğine karşı duyduğu hayranlık ve bağlılık, kaba tabirle kişinin kendisine aşık olması olarak tanımlanan bir terimdir....** Gerçekten de fanatik ibrahimciler (fanatik Yahudi, Hristiyan, Müslüman fark etmez) kendilerini en akıllı, ve en iyisi bilenler olduklarını düşünürler... Onların dışındaki herkes hatalı, akli kıt ve yanlış anlıyordur. Bir tek onlar doğrusu bilirler... Ne de olsa Tanrı'nın seçilmişleridir, diğerleri aptaldır hatta sırf onlar gibi düşünmedikleri için hayvan seviyesinde görülür, ama kendileri seçilmiş kul oldukları için onlar kutsanmışlardır, en zekiler, en iyi bilenler, en doğru yolda olanlar onlardır. Aksi mümkün olamaz, zira sözde Tanrı'ya teslim olup biat etmenin karşılığında buna otomatikman sahip olduklarını düşünürler.

- ***Makyavelizm, başkalarının manipülasyonu ve sömürülmesi, ahlakın olmaması (yani amaca ulaşmak yolunda her yolun mübah olması), empati ve sempati yoksunluğu yüzünden kendisinden başka herkesi bir “alet” olarak görmeyi tanımlanan bir terimdir...*** Fanatik İbrahimciler dünyayı biz kutsal seçilmişler ve diğerleri şeklinde ayırık gördükleri için (ticaret, siyaset...vb gibi) gündelik hayatta inanılmaz derecede kabileci, mafyöz ve makyevalist olabilirler. Onlara göre kendi “seçkin” ailesi / kabilesi dışında diğer herkese karşı ahlaksızlık ve kötülük yapılabilir; Günah sadece kendilerinden olanlara yapılırsa günahdır, diğerlerine karşı yapılan kötülükler günahtan sayılmaz. Bu düşünce onları kendilerinden olmayan herkesi iç rahatlığı ile sömürmeye ve manipüle etmeye resmen teşvik eder. Mesela Yahudilerde kendi aralarında faiz yasaktır ama kendilerinden olmayanlara faiz işletirler. Ve yahut çoğu müslüman erkek zina yapacaksa yada hayat kadınları ile ilişkide bulunacaksa, bunu müslüman olmayan bir partner yada hayat kadını ile yaparlar, ve böylece daha az yada hiç günaha girmediklerini düşünürler.... Benzer şekilde ticaret ve siyasette hiç vicdan azabı çekmeden kazık atarlar, yalan söylerler ve entrika çevirirler, ve tüm bunları yapmalarına rağmen günah işlediklerini, etik dışı olduklarını yada yanlış yaptıklarını asla düşünmezler çünkü sonuçta tüm bunları, kendi inançlarına göre zaten cehennemlik gördükleri “düşmana” karşı yapıyorlardır. Sonuçta cehennemlik “kafirler”e kazık atmanın neresi günah olsun ki ?
- ***Psikopati psikiyatride empati ve vicdan eksikliği ile karakterize olan bir kişilik bozukluğu olarak tanımlanmakta, bu kişilik bozukluğunu ifade etmek için kullanılmaktadır....*** Klasik bir fanatik köktendinci İbrahimci inancına dogmatik derecede bağlıdır. Yani Tanrıdan geldiğine inandığı emir ve kutsal metinlere körü körüne inanır ve bu emirleri pratiğe dökmeye çalışır. Kişinin inancına bu kadar körü körüne bağlı olması ise zorunlu olarak empati ve vicdan eksikliğine yol açar, zira emir “büyük” yerdendir ve başka kimsenin düşünce ve duyguları kayda değer görülmez. ... Mesela İbrahim’in oğlunu gene hatırlayalım. Tanrı emir verdi, ve İbrahim emire koşulsuz biat ederek oğlunu öldürmeye kalkıştı... Neden ? oğlunu hiç düşünmedi mi ? ... öz babanızın sizi tanrıdan gelen emir üzerine öldürmek istediğini hayal edin, ne düşünürdünüz ? ... aslında ne düşünürseniz düşünün, sonuçta babanız (yani fanatik bir İbrahimci) ne düşündüğünüzü umursamaz, sadece cehennem korkusu ile sözde tanrıdan geldiğine inandığı emirleri yerine getirmeye çalışır.... Yani fanatik bir İbrahimci için önemli olan tek şey tanrı kelamıdır, diğer herkes ve herşey ise onu tanrıya karşı biatını sınıyan değersiz figüranlardır.

Karanlık Üçlemenin ayrıca en belirgin ortak özelliği Kişinin kendisinden başka diğer herkesi (hatta koşullar uygun olunca kendi öz ailesinden kişileri bile) değersiz sayması, ve onları kullanılacak bir “alet” yada “mal” olarak görmesidir. Kökten dinci grupları yakından izlediğimizde, buna kolayca şahit oluruz. Zaten İbrahimcilerin en sevdikleri metafor olan ***sürüsünü güden Çoban*** hikayesi bunu resmen teyit eder. Çoğu Hristiyan rahip, Yahudi haham, ve Müslüman imam yada şeyh kendilerini çoban müminleri ise güdülecek sürü olarak görürler. Müminler hiç bir şeyi akıl edemeyen koyun sürüleri gibidir, o nedenle sürekli din adamlarına danışarak akıl almaları gerekir (*her Ramazanda bıktırınca kadar sorulan orucu ne bozar sorularını hatırlayın !*).

Din adamları, müminlerin saçma sorularına o kadar maruz kalırlar ve etraflarını bu “akıl demeyen” mümin sürüsü ile öyle doldururlar ki (zira akıllı olanlar zaten onların yanında durmaz), Sonunda bünyelerinde bir tür [Megalomani](#) gelişir. Kendilerini herkesten daha akıllı ve büyük görürler... Ve hatta ola ki, küçük cemaatlerinden dışarı çıkıp normal insanlarla muhatap olduklarında bile bu megalomani devam eder; otomatik olarak kendisini Lider Çoban olarak herkese akıl dağıtan ve diğer herkesi akılı kıt ve güdülmesi gereken sürüler olarak görürler.

İbrahimci Din adamlarındaki bu herşeyi en iyi, en doğru ben bilirim takıntısı zaman zaman sıradan alt seviye müminlere de bulaşır. Çünkü, daha önce dediğimiz gibi, ibrahimcilere göre kendilerinden olmayan diğer herkes cehennemliktir, kafirdir, doğru ve haklı olamazlar. En cahil (hatta okuma yazma bilmeyen) bir ibrahimci mümin bile, [ordinaryüs profesör](#) olmuş bir dinsizden daha bilgilidir. Sonuçta onları cehennemden kurtaracak ve cennete götürecektir tanrı imanından başka diğer tüm bilgiler işe yaramazdır. Onlara göre, Tanrı imanını dışında bilgileri bilmek kişiyi cennete götürmez, ve kişiyi cennete götürecektir bilgiyi bilmeyen, dolayısıyla imanını olmayan, ister kainatın hakikatini bilsin önemi yoktur, o kişi zır cahildir. ... *Evet, saçma... !*

İbrahimcilerin diğerlerini “mal” yada “hayvan” olarak görmeleri bununla da bitmez. Zira İbrahimcilikte içgüdüsel katı bir hiyerarşi olduğundan, hiyerarşinin her basamağı alttaki basamaklara büyüklük taslayarak hayatlarını sürdürür. Cemaat lideri cemaatine büyüklük taslar, Cemaateki mümin aile babası evine gelir, karısına ve çocuklarına büyüklük taslar, karısı çocuklarına, çocuklarda gücü yetebildiği diğerlerine Bu Hiyerarşide üst seviyedekiler alt seviyedekileri sadece “kul” olarak görmez, ayrıca “malı” olarak görürler ve onları mal gibi kullanır. Müminler Cemaat liderinin malı gibidir, akledemezler ve herşeyi cemaat liderine danışarak ve ondan icazet alarak yaparlar, cemaat lideri de onları piyon gibi kullanır. Kadın kocasının malı gibidir, damızlık gibi çok çocuk yapmak zorunda bırakılır (*Mesela Karım bakire olsun, tesettürlü olsun...vb. takıntısı da aslında bu kadını mallaştırmakla ilgilidir. Dinciler Bakireliğin ve tesettürün önemini vurgulamak için sıfır araba, ambalajı açılmamış ürün...vb örnekleri sıklıkla vererek kadını bir mal/emtia sınıfına sokmaları revaçtadır*). Çocuk Anne ve Babasının malıdır, onların emir ve takıntularına boyun eğmeye zorlanılır. (*İbrahimi dinlerde ilkel OrtaÇağ kültürü baskındır, ve bu kültüre göre Hiyerarşinin alt basamaklarında iseniz, köle olup olmamanız fark etmez, her halükarda “mal”sınızdır !*)

İbrahim’in, sırf sözde tanrı emretti diye, bir davarmış gibi öz oğlunu kesmeye çalışmasının altında, İbrahinizm asıl doktrinini ele veren enteresan bir ip ucu vardır. İbrahinizm, aslında güdülecek müminlerin “hayvan/ davar” ve “mal” olarak görüldüğü, güruhu manipüle ve kontrol etme stratejisinden, yani Karanlık Üçlemenin dini versiyonundan başka bir şey değildir ! ve İronik bir şekilde İbrahimi dinler dinsizleri hayvan gibi olmakla suçlarlar, ama kendi müminlerine de mal gibi, hayvan gibi davranırlar !

Kutsal metinleri dikkatli okursak, bu sözde Tanrının asıl derdinin toplum ahlakı ve düzeninden çok, kendisine koşulsuz biat edilmesi ve şirk koşulmaması olduğunu rahatlıkla fark ederiz (*Mesela ne kadar günah işlersen işle eğer imanlı isen eninde sonunda cennete gidereceksin, ama hiç günah işlemeyen bir dinsiz sonsuz cehennemde yanacaktır*). Kısacası İbrahinizm ve onun siyasal yansımaları, toplumu gütmek için sözde kutsal bir tanrı paravani yaratan yöneticilerin kurnazlığından başka bir şey değildir !

Evrım, Devrim, Hareket

Günümüzde “Devrim” kelimesi neredeyse anlamını yitirmiştir. Artık sadece kelimedenden kar elde etmek isteyen şirketler için akılda kalıcı bir reklam sloganı olarak kullanılmaktadır; Genç çocuklar ve akranlarının gözünde daha yüksek bir statü elde etmek için asi görünmek isteyen [hippileri](#) etrafa saçıyorlar. Bununla birlikte, bu tür yenilikçiler ve statü odaklı insanlar, şikayet etmek ve küçük zaferler kazanmaktan başka asıl ülkülerini yerine getirme dürtüsünden ve tutkusundan yoksundurlar. Bu tür eylemler bir Devrim teşkil etmez.

"Devrim" ve "Evrım" seslerinin benzer olması tesadüf değildir. [Merriam-Webster](#), Evrimi “gelişme veya değişme süreci” olarak tanımlar ve Evrimin sadece biyolojik anlamda gelişme veya değişimle sınırlı olmadığını belirtir. Merriam-Webster, Devrimi ise "Sistemdeki bir değişiklik" olarak tanımlar. Yani, Devrim ve Evrim bazı durumlarda eş anlamlı olabilir.

[Not: Evrim ve Devrim gerçekten de değişimle ilgilidir, ancak ilgili zaman ölçeği kritik faktördür; evrim, yavaş, kademeli değişimi ima ederken, devrim ani ve hızlı bir değişimi gösterir. Ayrıca evrim, gelişmeyle, çevreye daha iyi uyum sağlamayla, "olumlu" değişimle ilişkilendirilir. Öte yandan, bir devrim ani geliştiği için çoğunlukla olumsuz bir değişiklik getirme yeteneğine sahiptir.]

Gerçek devrimlerin iki örneği [Amerikan](#) ve [Fransız Devrim](#)leridir. Bunlar bir üst geçidin altındaki grafiti duvar resimleri değildi; insanlık tarihinde kilometre taşlarıydılar. Gerçek devrim, tutkuyu, idealizmi, mücadeleyi ve bunlara bağlı cesaret, düşünce özgürlüğü ve sebat gibi tüm ek nitelikleri ifade eder.

Ve bu devrimler, toplumun evriminde ve sıradan insanların haklarında büyük ilerlemeler sağlamadı mı? Evrensel olarak çekici gelen ve evrensel olarak takip edilen bir değer olan özgürlük prizmasından bakıldığında, Halk Cumhuriyetleri monarşi ve imparatorlukların küllerinden yaratıldı.

Devrimler ve evrim bu anlamda pekala “Hareket” olarak adlandırılabilir, çünkü bu hareketi ifade eder ve bu da değişimi ima eder. Bu bizi amacına götürür: Hareket'in Devrim veya Evrim olarak da adlandırılabileceğini ve yine de anlamını koruyabileceğini anlamaktır.

Hareket, değişimi, evrimi ve dinamizmi çağdaş dünyaya uygulamaya çalışan radikal, devrimci bir grup olarak anlaşılmalıdır.

Hareket, sürekli artan Özgürlük ve Bilgi için çabalar; Amerikan ve Fransız Devrimlerine ilham veren Aydınlanma'nın değerlerine değer verir ve bunların üzerine inşa edilmek ve dünya çapında uygulandığını görmek ister. Hareket, Halkın, Halk tarafından, Halk için bir Halk Devrimidir. Ve bu, Halkın yeni ve daha yüksek bir insanlığa doğru Evrimidir. Hareket, kirlilik ve kusurluluktan, saflık ve mükemmelliğe geçişle ilgilidir. Sosyal, politik, psikolojik, ekonomik ve dini simya ile ilgili - kurşunu altına (yani değersiz değerliye) dönüştürmek ilgilidir. Hareket, insan potansiyelini en üst düzeye çıkarmanın peşindedir. Bu, tüm insanlık için bir Hareketir; tüm insanlık için bir Devrimdir, tüm insanlık için bir Evrimdir.

Siyasi Grup: Meritokrasi

Hareket, vatandaşlarının büyümesini ve gelişmesini destekleyen adil ve adaletli bir hükümeti onaylar. Thomas Paine ünlü bir deyişinde "Devlet gerekli bir Kötülüktür" demiştir ve işte bu nedenle Hareket, Halkın mümkün olan en az kötü devleti yaratmaya çalışması gerektiği sonucuna varmıştır.

Ama Hayır, gerçek anlamda devlet asla “en az şer” seçeneğiyle ilişkilendirilmemelidir; amaç, en az kötü değil, en iyi devleti üretmek olmalıdır. Düzgün bir devlet, Halkı her zaman daha parlak ufuklara götüren parlayan bir fener olmalıdır. [Meritokratik](#) bir Cumhuriyet, şüphesiz günümüz dünyasında insan doğasının kusurları dikkate alınarak oluşturulabilecek en iyi yönetim sistemidir. Ve Aşağıda açıklanan alternatif devlet biçimleriyle ilgili sorunları çözecektir.

Anarşi

Eğer devlet "gerekli bir kötülük" olarak görülüyorsa, o zaman devleti en aza indirmek ve tercihen hiç devlet olmaması mantıklıdır. Anarşistlerin uğraştığı şey tam budur. *[Not: Ancak, tersine, uygun devlet olumlu bir yarar olarak görülüyorsa, o zaman onu en üst düzeye çıkarmak mantıklıdır; dolayısıyla anarşinin zıddına varılır.]*

İnsanlar doğal olarak toplumcu, işbirlikçi, bencil olmayan, fedakar, yolsuzluktan, ahlaksızlıktan ve suçtan uzak olsaydılar, anarşi gayet de uygulanabilir bir sistem olurdu. [Anarşi](#), ne yazık ki, bu dünyada değil, melekler (yada üst-insanların) dünyasında mantıklı cevap olacaktır. İnsan doğasının karanlık tarafının geliştiği bu dünyada ise, devletin yokluğunda (güçlünün zayıfı ezdiği) orman kanunları ön plana çıkacaktır. Uygulanacak tek yasa, güçlünün zayıfa hükmetmesi şeklindeki en ilkel Darwinizm (büyük balık küçük balığı yutar) olacaktır.

Anarşi, tsunami, deprem veya kasırga gibi doğal afet zamanlarında nasıl yardımcı olur? New Orleans'ın [Katrina kasırgası](#) tarafından feci şekilde boğulması, veya [şiddetli bir depremin](#) bir çok ili aynı anda etkileyerek inanılmaz bir yıkım yaratması... gibi örnekler, bir devlet kurumu olsa bile yardımın gelmesinin oldukça yavaş olduğunu gösterdi. Bir de, Herhangi bir devlet varlığı olmadan ne kadar kötü olacağını bir düşünün. Hala hayvansal güdülerinin esiri olan insanların yaşadığı, Meşru kontrolün olmadığı bir dünyada kaos olur. En büyük ve güçlü silaha sahip kişi kraldır. Peki ama bir Anarşide yiyecek, su, barınak, yardım ve güvenlik nasıl organize edilir? İnsanlar destek sağlamak ve hayatta kalmak için gruplaşmaya zorlanacaktır. Tüm nüfus bir çete-mafya zihniyetiyle hareket ederdi. Takas sistemi geri dönecek ve sonunda en çok güce sahip olanlar (en çok takipçiye, en çok kaynağa, en çok silaha sahip olanlar) gücü ele geçirecektir. Başka bir deyişle, kötü bir dünyadaysak, anarşi uzun süre "devletsiz" kalamaz; gücü ele geçiren ya bir devlet kurar yada hızla bir tiranlığa dönüşür. Zamanla, tiranlık kendini meşrulaştırmaya çalışacak ve kendisini ilahi/kalıtsal bir temele oturtacak ve bir monarşi haline gelecektir. Ve böylece insanlık geriye, karanlık, orta-çağ gibi feodal geçmişe gitmiş olacaktır. Her gün tanık olduğumuz bencil ve acımasız insan doğası göz önüne alındığında anarşi bir felaket olurdu. İnsanlık düzeyi bu durumda iken, Anarşiye ne pahasına olursa olsun direnilmelidir.

Komünizm

[Komünizm](#) ve onun daha az aşırı kuzeni [Sosyalizm](#), Halkın eşitliğine dayanır ve sınıf temelli bir toplumun yok edilmesine odaklanır. Aslında Komünizm asil bir fikre dayanır, ancak doğası gereği kusurludur. Bu kusur tam olarak da amacı olan şeydir: *Herkes için eşitlik*. Belki, Herkes dürüst ve çalışkan olsaydı sistem harika işlerdi. Ama ne yazık ki, insan doğası bu şekilde çalışmıyor.

Komünizm o kadar hassas bir sistemdir ki, dürüst olmayan veya kayıtsız herhangi bir kişi bile onu kolayca mahvedebilir. Durumu hayal edin: Bir iş adamı, fabrika işçisi, doktor, avukat, çöpçü ve marangoz aynı maaşı alıyor olsun. Uzun vardiyalarda çalışan ve muazzam bir stres altında olan bir acil servis doktorunun, normal mesaide sakince masa başı çalışan bir memur ile aynı maaşı alması adil midir ? Uzun lafın kısası bu sisteme göre, işimizde ne kadar çabalayıp özen göstersek de, sonunda vasat bir çalışanla aynı maaş alınacaktır. Öyleyse neden özenli olmaya gerek olsun ki? Neden daha çok çabalayıp, daha uzun saatler çalışmalı ki? Mesela Bir inşaat işçisi avukat olup aynı maaşa serin bir büroda ve rahat bir koltukta otururken de alabileceksen neden hayatını çileli bir işte geçirsin?

Komünizm, bireye açık faydalar sunmaz; bir bütün olarak ulusun yararına çalışır. Etkin bir şekilde çalışmak için, her bireyin ulusun iyileştirilmesi için bir tutku bulması gerekir. Ama toplum içinde aynı şekilde tutku duymayan bir kişi bile tüm sistemi devre dışı bırakabilir. Bir çürük elma olduğu gibi tüm fiçıyı bozar. Komünizm, insan eşitliği, işbirliği ve topluluk gibi asil ilkelerine rağmen, pratik ve verimli bir gerçeğe dönüştürülmesi neredeyse imkansız olan kırılğan bir sistemdir.

Ancak rekabet yaratan, en çok çalışanı ve en iyi fikir sahibini ödüllendiren, verimsizliği cezalandıran bir “liyakat sosyalizmi”, zenginliğin insanlar arasında çok daha eşit bir şekilde paylaşıldığı ve kapitalizmin törpülediği yeni bir ekonomi türü için bir platform sağlayacaktır.

Monarşi

Bu, bir kişi tarafından hükmedilmektir ve güç, sürekli olarak aileden aileye geçer. Monarşiler, gücün zirvesine yakın olanlar, yani kraliyet lütfundan yararlananlar tarafından desteklenir. Ayrıca, önünde diz çökmeleri gereken bir efendinin kaprisine bağılı olarak yönetilmekten ve hükmedilmekten hoşlanan zayıf, itaatkar (belki mazoşist eğilimli) insanlar tarafından da desteklenirler. *(evet bazı insanlar güce tapar, hatta güce tapan tuhaf [mazoşistlerdir](#) !)*

[Thomas Paine](#), [Thomas Jefferson](#), [John Adams](#) başta olmak üzere Sayısız düşünür ve felsefeci, hükümdarların bu aşağılık yönetimini kınadı. Monarşide toplum bir kişinin insafına kalmıştır. Ya o kişi [Caligula](#), [Neron](#) ya da [Henry VIII](#) gibi gerçekten deli biriyse? Böyle bir ortamda insan nasıl özgürleşebilir?

Pek çok monarşi "Anayasal" olduğunu iddia eder - ne mükemmel bir tezat. Gerçek bir Anayasa, bir Cumhuriyet'i, Halkın Halk tarafından, Halk için hükmetmesini sağlar. Anayasal bir monarşide ise, devleti gerçekten Halk mı yönetiyor yoksa bu sadece bir şaka mı? Devlet bir şaka değilse, monarşi bir şaka olmalıdır !!!

Peki ama Neden bir aileye (hanedana) ekstra ayrıcalıklar veriliyor ? Bu, Devletin bir meritokrasi olmadığı ve insanların kanun önünde eşit olmadığı anlamına gelir. Hanedan üyeleri ayrıcalıklarını kutsallaştırılarak kendilerini haklı çıkarmaya çalışırlar.

Kısacası Anayasal monarşilerin hiçbir anlamı yoktur. Monarşiler Halkın özgürlüğünü sınırlar. Zaten Amerikan ve Fransız Devrimlerini doğuran, monarşik tiranlıkları devirme arzusuydu.

Demokrasi

Batılı uluslar, sözde Halk tarafından yönetildiği söylenen bu hükümet biçiminden gurur duyarlar. Demokrasi vatandaşlarının diğer siyasi sistemlerdekilere daha özgür olduğunu iddia ederler. Ancak demokrasinin iddiaları ile gerçekler oldukça farklı şeylerdir. Demokrasi bir “duman ve aynalar” sistemidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nin Kurucu Babaları, kraliyet ve imparatorluğun prangalarından arınmış, daha adil bir dünya için bir model oluşturmaya çalışan idealistlerdi. Belki de en göze çarpanı, [Bağımsızlık Bildirgesi](#)'nin baş yazarı [Thomas Jefferson](#)'du. Jefferson, demokrasi hakkında şunları söylemişti: *"Demokrasi, Halkın yüzde elli artı birinin diğer yüzde kırk dokuzunun haklarını elinden alabildiği bir çoğunluğun zorbalığı, bir çete yönetiminden başka bir şey değildir."*... Gerçekten de manipülatif demokrasilerde azınlıklar büyük ölçüde acı çekerler ve ayrıca, Enteresan bir şekilde, Amerikan Anayasasında demokrasiden bir kez bile bahsedilmiyordu.

Bu nedenle, çağdaş Amerikan politikacıları demokrasinin yararları hakkında atıp tuttuğunda ve onun Dünya üzerindeki en iyi devlet sistemi olduğunu iddia ettiğinde biraz gergin hissetmeye hakkımız var. Jefferson onun tehlikelerini gördü ama nedense bu tehlikeleri asla ortadan kaldırmadı !. Demokrasi genellikle çoğunluğun diktatörlüğüdür.

Amerika için konuşursak, Bugünün siyaset bilimcilerinin, Anayasa'yı mı yoksa Amerika Birleşik Devletleri'nin kurulması için hayatlarını, servetlerini ve kutsal onurlarını tehlikeye atan adamların hayatlarını mı inceledikleri merak edilir.

Amerika Birleşik Devletleri aslında, Yasalarla bağlanmış bir Anayasal Cumhuriyet olarak tasarlandı - (*Demokrasi değil bir Cumhuriyet*). Anayasa, açıkça, halkın haklarını, demokratik çoğunluk da dahil olmak üzere, onları devirmeye çalışabilecek her türlü güce karşı korumak üzere tasarlanmıştır. Bu açıdan bakıldığında, Amerika kesinlikle bir demokrasi değildir, tıpkı (*insanların teknik olarak vatandaşlardan çok tebaa olduğu bir monarşi olan*) İngiltere Birleşik Krallık'ın kesinlikle demokrasi olmadığı gibi.

Gerçekte, Dünya üzerindeki hiçbir ulus saf bir demokrasi değildir. Çoğu, Anayasal Cumhuriyetler (Amerika gibi) veya Monarşilerdir (Birleşik Krallık gibi). Ek olarak, bu tür ulusların demokratik unsurları doğrudan değil “temsili” dir. Yani hükümet işleri, halkın her konuda doğrudan demokratik oyu yerine seçilmiş politikacılar tarafından gerçekleştirilir. Yalnız bu İnternet çağında, teknoloji artık doğrudan demokrasi için kullanılabilir seviyededir, ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir sözde demokratik politikacı gerçek halk gücünün uygulanmasını istemiyordur. Bu da kesinlikle demokrasiye gerçekten bağlı olmadıkları şüphesini uyandırmalıdır.

Bazı görüşlere göre, Demokrasi “De-[Mock](#)-racy” dir, yani "Dalga Geçmek" dir. Demokrasi kötü bir şaka gibidir, ve olması gerekenle dalga geçilmesidir. Yalnız sıradan seçmenin (vatandaşın) şakanın kendisine yapıldığından haberi yoktur. Gerçek demokrasi aslında yoktur ve olsaydı da sayısız soruna yol açabilirdi. Bir kişinin görüşleri çoğunluğun görüşleri ile uyuşmuyorsa, görüşünün hiçbir önemi yoktur, azınlık kolayca ezilir. Böyle bir sistemde azınlıklar kendilerini bir zulme maruz kalmış gibi hissederler.... *Not; O nedenle Demokrasiler halkın tüm bireylerinin birbirine denk ve yakın seviyede eğitim, servet ve kültür düzeyinde olduğunda işe yarar, ama halk içinde bu seviyelerde uçurumsal farklar varsa (keza 10 ilkokul mezununa karşılık bir Üniversite mezunu varsa) çoğunluk kimse azınlığı ezer !*

Savunucularının amansız propagandasına rağmen, bir demokrasinin, fikir ve dilediği gibi yaşama özgürlüğüne değer veren birinin altında yaşamak isteyeceği türden bir sistem olduğu hiçbir şekilde garanti edilemez. [Platon](#) ve [Aristoteles](#) gibi antik çağın en büyük düşünürlerinin çoğu, şiddetle demokrasiye karşıydılar. Onu histerik, kötü eğitilmiş ve niyetli çeteler için basitleştirilmiş, en düşük ortak payda ideolojisi olarak gören gerçek entelektüeller tarafından asla tercih edilmedi.

Cumhuriyet

Bir Cumhuriyet hükümdarlardan vazgeçer. Ancak bunun ötesinde iyi tanımlanmış değildir. Komünist, Sosyalist, Demokratik, Meritokratik, Kapitalist, Anarşist ve Liberter cumhuriyetlerin hepsi mümkün olabilir.

Amerikan Cumhuriyeti, Kongre'de toplanan Senatörlerin ve Temsilcilerin demokratik seçimine dayanmaktadır. Devlet başkanı, yeni yasaları geçirmek için Kongre ile birlikte çalışması gereken seçilmiş bir Başkandır. Sistem, diğer kurumlar tarafından Devlet kurumları üzerinde kontrol, denetim ve denge sağlamak için tasarlanmıştır. Bu, Devlet ve Hükümetin benzer miktarda güce sahip şubeleriyle sonuçlanır; yani etkili bir güçler ayrılığı ile, gücün kötüye kullanılmasının önüne geçilir. En azından teoride, hiç kimse veya grup aşırı derecede güçlü olamaz; Güçler ayrılığı ile denge sağlanır !. Ancak Bununla birlikte, sonuç, genellikle umutsuz bir kafa karışıklığına ve zoraki uzlaşmaya yol açması ve net bir liderlik veya vizyon olmamasıdır.

Böyle bir Cumhuriyet *uzlaşmayla* bir arada tutulurken, bir monarşi *korkuyla* bir arada tutulur.

Meritokrasi

Bu tür bir rejim, yalnızca nitelikli veya bir pozisyona hak kazanmış kişilerin yönetimde kalmasını sağlamaya adanmıştır. Patronluk, kayırmacılık, akrabacılık, ahbap-çavuş ilişkileri, imtiyaz veya ayrımcılık yoktur. Başarının tek kriteri liyakattir. Masa altından anlaşmalar, hileli karteller veya hükümeti yozlaştırmanın binbir çeşit zihni-sinir yolları yoktur. Çünkü Hükümet ve Devlet mümkün olduğunca şeffaf olmalıdır. Gerçek Adalet her konuda yerine getirilmeli ve yerine getirildiği apaçık görülmelidir, Devlet ve Hükümet üyelerinin, Kongre'nin ve lobicilerin tüm mali kayıtları ve anlaşmaları kamuya açık olmalıdır.

Ne yazık ki, Cumhuriyet idealleri bugünün dünyasında solmuş ve neredeyse kaybolmuştur. Herkese eşit şans verildiği sistem eskilerde kalmadı mı ? Sizce, [Mustafa Kemal Atatürk](#), zengin olduğu ve önde gelen bir politikacının oğlu olduğu için mi Türkiye Cumhuriyeti'nin Lideri oldu, yoksa işgalcilere baş kaldıran ordusunu zafere taşıyarak yeni doğan ulusun başına gerçekten hak ederek mi geçti ? (Not: Orjinal Metinde [George Washington](#) örneği verildi, çevirmen ise örneği Türkiye'ye uyarlayarak, Mustafa Kemal Atatürk'ü anmış oldu ! :)...)

Artık Meritokrasiye dayalı Yeni Cumhuriyet'in zamanı geldi. Mustafa Kemal Atatürk bugün hayatta olsaydı ve Türkiye'nin büyük vizyonundan ne kadar saptığını görseydi, işleri düzeltmek için ne yapardı sizce ? Hiç şüphesiz meritokrasiye dönerdi. Ayrıcalık ve yozlaşmış elitizm, Eski Cumhuriyet'i yok etti. Meritokrasi bu kanserin panzehiridir.

Meritokratik Cumhuriyet

Yeni Dünya Düzeninde Meritokratik Cumhuriyetin, her vatandaşla Diyalektik bir Anayasaya (*yani zamanla hareket eden ve tekrarlanan tez, antitez ve sentez yinelemelerinden oluşan metodik bir sürece göre gittikçe daha iyi olmaya çalışan, evrimleşen bir anayasaya*) dayalı bir Toplumsal Sözleşmeye sahip olması gerekir. Diyalektik Anayasa, on kişiden oluşan bir Yüksek Mahkeme tarafından korunur, ancak bunlar sıradan avukatlar yada siyasetçiler değildirler. En yüksek entelektüel değere sahip insanlar, aklın, mantığın ve yaratıcılığın en iyi temsilcileridir: (mesela) iki matematikçi, iki bilim adamı, iki psikolog, iki filozof ve iki sanatçı; Halk tarafından atanırlar. Anayasada yapılacak herhangi bir değişikliğin on üyenin çoğunluğu tarafından onaylanması gerekir. 5-5'lik bir kilitlenme, hiçbir değişikliğe yol açmaz.

Meritokratik Cumhuriyet'in en temel sorumluluğu çocuklarına karşı sorumlu olmasıdır. O nedenle Her çocuğa aşağıdaki koşullardan oluşan bir Özgürlük Garantisi sunar:

- 1) Tüm çocuklara beden ve zihnen gelişebilecekleri destekleyici, sevgi dolu, güvenli bir ortam sağlanmalıdır.
- 2) Cumhuriyet, çocukların güçlü ve zayıf yönlerini belirlemeye çalışmalıdır. Çocuğu, çocuğun özgüvenine ve benlik saygısına zarar verecek başarısızlık faaliyetlerinden uzaklaştırmalıdır. Bunun yerine çocuğa mutlu, kendine güvenen ve en yüksek değeri gösterebileceği başarı ortamları sağlayacaktır.
- 3) Cumhuriyet, çocuğa, seçtiği (ve tercihen yetenekli olduğu) alanda uzman olması için gerekli olduğu söylenen ["10.000 saat"](#) uzmanlık eğitimi garantisini verecektir.
- 4) Esnek olmayan bir müfredat uğruna hiçbir çocuk içgüdüsel olarak direndiği bir şeyi yapmaya "zorlanmamalıdır". Örneğin, konu için çok az yeteneği olan bir çocuğa ileri matematiği zorla belletmenin hiç bir anlamı yoktur. Bu Onları sadece perişan eder, başarısız gibi hissettirir ve öz güvenlerini zedeler.
- 5) Her çocuk, (din, reklam...vb) herhangi bir kaynaktan gelen herhangi bir beyin yıkama veya zihin kontrolünden korunmalıdır.
- 6) Her çocuk ayrıca tek tip yetişmemeli, ve çok çeşitli fikirleri de tanımalıdır. Çocuklar kendi doğalarına, karakterlerine, kişiliklerine, zekalarına ve yeteneklerine bağlı olarak hangi dini, felsefi ve siyasi görüşe bağlı olmak istediklerine kendileri karar vereceklerdir. Çocuktan başka kimse onun ne düşüneceğine karar veremez . Hiç kimsenin çocuk adına seçim yapmasına veya çocuğu istediği yönde zorlamasına izin verilemez.
- 7) Her çocuk, diğer her çocukla aynı fırsatlardan ve muameleden yararlanmalıdır. Hiçbir çocuk ayrıcalıktan yararlanmamalı veya ayrıcalıklardan yoksun bırakılmamalıdır.
- 8) Çocukların kaderi hiçbir şekilde ebeveynlerinin kaderiyle bağlantılı yada ona mahkum olmamalıdır. Tüm çocuklar kendi değerleri üzerinde durmalıdır, kendi kaderlerini kendileri seçmelidir. Çocuğun akraba olduğu diğer kişilerin erdemleri (...vb), serveti (...vb) tamamen ilgisizdir.

Amaç, her çocuğun Meritokratik Cumhuriyet'e katkıda bulunmaya hazır bir yetişkin haline geldiğinde, beceri ve liyakat sahibi, mutlu, kendine güvenen, özgüven dolu, hangi konuda iyi ve hangisinde zayıf olduğunun farkında olan, hayatta olumlu bir fark yaratabilecek, yetenekli bireyler olmasını sağlamaktır. Cinsiyet, ırk, mezhep, aile zenginliği ve statüsü ya da herhangi bir ayrımcı kritere göre değil, kişiler yalnızca liyakate ve yeteneklerine göre değerlendirileceklerdir. Artık hiç kimse, "Doğru insanları" tanımadıkları veya "doğru bağlantılara" sahip olmadıkları konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacaklar. Meritokratik Cumhuriyet'te kayırmacılık, akrabacılık veya ayrıcalık olmayacaktır. Tüm kalıtsal ayrıcalık sistemlerinin yok edilmesini sağlamak için *Veraset Vergisi %100 olarak ayarlanacaktır. Bireylerin aşırı ve dengesiz zenginleşmesinin önüne geçilecek (zira bir toplumda birileri aşırı zenginleşiyorsa, bir başka birileri de aşırı fakirleşiyordur)*; Zenginlik ve aile mirası bir daha asla Halka karşı bir silah olarak kullanılmayacaktır. Aşırı zenginlik nedeniyle hiç kimse bir daha asla orantısız güçlü olmayacaktır. Meritokratik Cumhuriyet'te Ayrıcalıklar Çağı kesin olarak sona erecektir. Hükümdarlar, soylular, aristokratlar, seçkin aileler, aile hanedanları, karteller, mafya, çeteleşme veya klikler olmayacaktır. Süper zenginler olmayacaktır !!!

Meritokratik Cumhuriyet, şimdiye kadar Halk pahasına maksimum özgürlüğün ve lüksün tadını çıkarmış olanların - yani Eski Dünya Düzenin - pahasına, maksimum sayıda insan için maksimum özgürlük sağlar.

Dinler artık çocukların beyinlerini yıkamakta ve onları köleleştirmede "özgür" olmayacaklar.

Herkes kendi adına düşünecek alana ve özgürlüğe sahip olacak.

Meritokratik Cumhuriyet, tarihin doruk noktası, özgürlük diyalektiğinin Omega Noktasıdır.

İronik bir şekilde, Eski Dünya Düzeninde kendilerine “özgürlükçü” diyenler özgürlüğün asıl düşmanıdır. Mesela Amerikadaki [Çay Partisi](#)'nin üst düzey üyeleri, beyaz iş adamlarının siyahlara hizmet etmeme özgürlüğüne sahip olması gerektiğini açıkça söylediler. Bu "özgürlük" değildir; bu, başkalarının istedikleri yere gitme ve onlara saygıyla davranılma özgürlüğünü reddetmektir. Baskı ve ayrımcılık budur. Bir kişi için özgürlük asla bir başkası için köleliğe ve hor görmeye bağlanamaz (*bir kişinin özgürlüğü başkasının özgürlüğünün başladığı yerde biter*). Herkes için özgürlüktür ya da özgürlük değildir. Ancak bazı insanlar özgürlüğe sonsuza dek direnmeyi seçtiklerinde, [Jean-Jacques Rousseau](#)'nun sert ama pişmanlık duymayan sözleriyle, "özgür olmaya zorlanmaları" gerekir. Bazı insanlar beyin yıkamadan o kadar çok zarar gördüler ki asla gerçek özgürlüğe sahip olamayacaklar, Fakat kendileri özgür değil diye başkalarının özgürlüklerini mahvetmelerine izin verilemez.

Sözde “Özgürlükçüler”, uygun gördükleri şekilde çocuklarının beyinlerini yıkamak için "özgür" olmak isterler. Peki ama, Çocukların özgürlüğü bu denklemin neresindedir?

Mesela Bir çocuğun yaşam hakkından bahseden [sağcı kürtaj karşıtları](#) var. Benzer şekilde Bu kişiler, çocukların ebeveyn beyin yıkama ve zihin kontrolünden bağımsız olarak kendi istedikleri şekilde gelişmek, kendileri için düşünmek konusunda özgür olmaları gerektiğini düşünmezler. Enteresan şekilde; *Çocukların Yaşama hakkı vardır ama Özgür olmaya hakkı yoktur !* Onlar çocuklarının beyinlerini yıkamak için mutlak hakları ve hatta dini misyonları olduğunu düşünüyorlar.

Yüzyıllar boyunca Katolik ilahiyatçılar, doğumda ölen vaftiz edilmemiş bebeklerin doğrudan cehenneme ya da en iyi ihtimalle cehennemin kenarındaki [Limbo](#)'ya gittiklerini ilan etmişlerdi. Dolayısıyla, "yaşama hakkı" olan tüm çocukların, Katolik olarak vaftiz edilmedikleri takdirde sonsuza kadar cehenneme gitme "hakkı" da vardı. Bu Ne biçim Mantık ?

Şunun anlaşılması gerekir; Hiç kimsenin bir başkasının beynini yıkamaya hakkı yoktur. Bu, özgürlüğün antitezidir.

Yaklaşmakta olan “*Son Savaş*”, bu iki tür özgürlük görüşü arasında olacaktır. Meritokratik Cumhuriyetçiler çocukları beyin yıkamadan kurtarmak için savaşıacaklar. Sözde "Özgürlükçüler" ise çocuklarının beynini yıkamakta "özgür" olmak için savaşıacaklar.

Antik çağlardan beri, Eski Dünya Düzeninin (EDD) beyni yıkanmış köle askerleri, diğer insanları özgürlüklerinden mahrum etmek için can aldılar ve canlarını verdiler. Şimdiyse Modern EDD'nin Sözde Özgürlükçüleri aynı şekilde, çocuklarını “Özgür” düşünme hakkından mahrum bırakma uğruna hayatlarını vereceklerdir.

Son Savaş bir din savaşı olacak. Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlar, kendilerinin çocukken beyinleri yıkandığı gibi, kendi çocuklarının beyinlerini yıkama hakkı için ölümüne mücadele edeceklerdir. Yalnız şu çok iyi bilinmelidir ki, Çocukların beyin yıkaması sonsuza kadar durdurulana kadar insanlık asla özgür olmayacak, dolayısıyla savaşlar asla bitmeyecektir. O nedenle tüm savaşları bitirecek bu son savaş, gerçek özgürlük savaşı olacaktır !

İşte bu **Son Savaş**, çocukların temel haklarıyla ilgili olacak. Neden mi? Çünkü çocuklar insan ırkının geleceğidir ve çocuklar zehirli dinlerden, zehirli siyasi ve ekonomik ideolojilerden ve zehirli kayırmacılık, kabilecilik ve ayrıcalık sisteminden kurtulmadıkça insanlık asla değişmeyecektir. Bu, tüm savaşları sona erdirecek bir savaş olacak, çünkü çocuklar bir kez özgür kaldıktan sonra efendi-köle diyalektiği belirlenen sonuna ulaşmış olacak. Artık efendiler ve köleler olmayacak, sadece ilahi bir geleceği olan üst-insan olacaktır.

Eski Dünya Düzeninde, Güçlü Elitler, süper zenginler, İbrahimi dinler, ultra kapitalistler ve Çay Partisi liberteryenleri, insan özgürlüğüne karşı nihai koalisyonu temsil eden kötücül bir ittifaktır.

Onlar Nihai Antitezdir, Anti-Tanrıya hizmet ederler. Onları aşarsak Özgür ve Haysiyetli oluruz Politikacılar umut ve değişimden bahseder ama işler asla değişmez ve aslında umut boştur.

Gerçek bir değişiklik mi istiyorsunuz? İnsanlığın tek özgür geleceği Yeni Dünya Düzeninin Meritokratik Cumhuriyet'inde yatıyor. Buna en yüksek özgürlük adına yemin ediyoruz.

Biz Planız. Biz geleceğiz. Biz Illuminati !

*Çeviri Notu; Yazarın burada bahsettiği **Son Savaş**, “özellikle” beyin yıkayarak mürit ve köle askerler devşiren köken dinci radikal terörist dini gruplara karşı yapılacak bir savaştır. Samimi ve barışçıl bir şekilde, ve kendi özgür tercihleriyle dinlerine inanan kişilere karşı bir mücadele yada şiddet söz konusu olamaz. Anlaşılacağı üzere bu “Son Savaş” bir tür; İslam’daki “Cihat” kavramının Pagan versiyonu olarak görülebilir. Nasıl ki müslümanlar nefs-i müdafa ve dini inanışlarını korumak için Cihat ediyorlarsa, Paganlarda kendi inanışlarını korumak, ve nefs-i müdafa için Savaşma hakları olmalıdır !*

İster öz evladınız yada tanımadığınız bir yabancı olsun fark etmez Kimse kimseye zorla ve zorlama şekilde inanç dayatmamalıdır; bu ister küçüklükte beyin yıkama yolu ile olsun, yada silah ve tehdit yoluyla olsun, bir şeyi zorla bir kimseye dayatmak insanlık suçudur, özgürlüğe müdahaledir. Bu durum özgür yaşam hakkı ve nefs-i müdafa kapsamına gireceği için kişinin kendisini ve özgür yaşam hakkını müdafa etme hakkı vardır !

Ayrıca, Kişi kendi özgürlüğü kadar başkalarının özgürlüğünü de müdafa etmelidir. Zira kaçınılmaz bir şekilde bir toplum içinde yaşıyoruz, ve toplumun genel sağlığı topluluğu oluşturan bireylerin akıl sağlığı ile bağlantılıdır. Eğer toplum içinde beyni yıkanmış, akli dengesi olmayan, kolay manipüle edilebilecek kişi sayısı artarsa, hangi sözde dine inanıyor olursa olsunlar, o toplum yozlaşır ve eninde sonunda çöker. Üstelik beyni yıkanmış kişiler potansiyel suçlu ve teröristtirler, akli melekeleri yerinde değildirler. Kolayca manipüle edilerek her tür suçu işleyebilirler. O nedenle, iyi niyetli olsun olmasın, kimsenin beyin yıkamaya hakkı yoktur. Zira “beyin yıkama” mevzusu çok kolay bir şekilde kötüye kullanılabilir. Sözde dini ahlaki yayacağız diye çocukların beynini yıkayan dini rejimlerin hali ortadadır, tarihe ve günümüze bakmak yeterli !

Öfke

“Sürekli bu tür mesajlar almaktan bıktığınızı biliyorum ama en azından anlayan birine söylemem gerekiyor. 4. sınıftayken başladı. Web sitenizde yanıtlanan bu soruları öğretmenime ve aileme sormaya beni neyin teşvik ettiğini bilmiyorum (...biri hariç).... Çok genç olduğum için bunun cehalet olduğunu söylediklerini duydum. Bana gerçek bir cevap vermediler ama hep "Tanrı'ya iman et" dediler, fakat bu bana doğru gelmedi ve ailem Baptist olduğu için her Pazar kiliseye gitmek zorunda kaldım. Bu yüzden sessizleştim ve kendi kendime sorular sordum, bu da sürekli yalnız kalmama neden oldu (bu süre zarfında cevaplar için Tanrı'ya güvenemeyeceğimi, onları kendi başıma bulmam gerektiğini düşündüm). Şu an bulunduğum yaşa (16) gelmeden önce 12 yaşındayken o soruları tekrar tekrar sormuştum. Ama artık büyüdüğüme göre, günahlarımdan sorumluydum ve etrafımdakiler Tanrılarından şüphe ettiğim için "cezalandırılabilirim" düşündüler. Ondan sonra derin bir depresyona girdim. Kendimi çok yalnız hissettim (arkadaşlarımı kaybettim ve ailemden uzaklaştım, ve hala uzağım) ve neredeyse intihar ediyordum. Daha sonra gerçeği ararken sitenize rastladım ve şimdi beni sitenizden uzak tutmaya çalışıyorlar. Cevap vermenizi beklemiyorum ama bilgi arayışında yalnız olmadığım gerçeği, bana arayışında yardımcı oluyor.”

Gerçekten de bunun gibi pek çok mesaj alıyoruz ve bunlar tam olarak neyin tehlikede olduğunu ortaya koyuyor. Bunun gibi zeki, özgür düşünen, düşünceli ve duyarlı bir genç insan, ebeveyn diktasıyla neye inanmaya neden zorlansın ki ? Onlar “Garip” sorular sorulmasını ve alternatif bilgi kaynaklarına bakılmasını kesinlikle hoş görmüyor. Halbuki bizler, Bir an bile kimseye İncil'i, Tevrat'ı, Kuran'ı okumayın; sorular sormayın demiyoruz. Aslında aktif olarak değişik görüşlere bakmaya teşvik ediyoruz. Neden mi ? Çünkü bu sözde "kutsal" kitapları okuyan her akli başında insanın midesinin bulanacağına, bunların ne kadar yalan ve saçmalık olduğunu anlayacağına inanıyoruz. Yine de bu İbrahimeiler, çocuklarının bizim kaynaklarımızı okumalarına izin verilmesine şiddetle karşı çıkıyorlar ve çocukları alternatif bilgi aramaya cesaret ederlerse ağır cezalarla tehdit ediyorlar. Neden mi? Çünkü onlar **Gerçek**'ten korkarlar, özellikle acı gerçeklerden korkuyorlar; ve buna cevapları olmadığını biliyorlar Kendileri bile artık inanmadıkları halde, sözde "inanç"ı sarılarak, gerçekliğe karşı kesin bir inkar içindedirler. Öyle olmasalardı, çocuklarının özgürce düşünmesini engellemeye çalışmazlardı.

Bunu ne kadar tekrar etsek azdır - çocuklar ve genç yetişkinler, biricik bir şekilde yetiştirilmeyi hak eden biricik insanlardır. Onlar istikbaldir. Onlar kimsenin malı değil, kendilerine aittir. Hiç kimsenin onlara istekleri dışında fiziksel veya zihinsel olarak müdahale etme hakkı yoktur. Onlar Korunmalı, beslenmeli ve kendi içlerinde sahip oldukları şey olmalarına izin verilmelidir. Dünya üzerinde kimsenin onları maddi ve manevi olarak zincirlemeye hakkı yoktur.

BİZİM HİÇBİR ŞEKİLLENDİRMEYE İHTİYACIMIZ YOK

DÜŞÜNCE KONTROLÜNE İHTİYACIMIZ YOK.

TANRI DEVRİYESİNE İHTİYACIMIZ YOK.

BEYİN YIKAYICILAR, ÇOCUKLARI RAHAT BIRAKIN.

DUVARDAKİ TUĞLALARDAN BİRİ OLMAYACAĞIZ.

* [Pink Floyd](#)'un *Another Brick in the Wall* parçasının temaya göre değiştirilmiş hali !

Deliliğin Mantığı

İnsanlık kozmosu anlamlandırmak için neden bu kadar çok mücadele etti, ve neden bu kadar zorlandı? Sorun, mantıksal yapıları en sallantılı temeller üzerine inşa etme eğilimimizden kaynaklanmaktadır. Tüm mantık sistemleri öncüllere dayanır: bir argümanın dayandığı veya bir sonucun çıkarıldığı önerme zeminine göre mantık inşaa edilir; zemin kötü ise üzerinde inşaa edilen mantık da dayanıksız olacaktır. Yani kötü öncül (zemin) üzerine kurulan mantık ne kadar “parlak” yada “sağlamış” gibi olursa olsun, mantık sistemi üzerinde yükseldiği öncüller kadar iyidir. Diğer bir deyişle, eğer mesnetsiz önermelerle yola çıktıysanız, en kusursuz bir mantıkla bile en şaşkırtıcı derecede saçma sonuçlara ulaşabilirsiniz.

O nedenle İnsanlık yanlış anlamaya kolayca düşme eğiliminde olmuştur: kozmos analizinin temeli için gülünç önermeler seçtikçe, onun mantıksal takibi de bir o kadar saçma oluyordur.

Şimdi, İnsan düşüncesinin dört ana eğilimini ele alalım

- İbrahimi dini düşünce,
- (Uzak) Doğu dini/felsefi düşüncesi,
- Batı bilimsel düşüncesi
- ve Batı felsefi düşüncesi.

İbrahimi Dinler

Başlangıç önermesi: “Tanrı” her zaman var olmuştur ve her zaman var olacaktır. Tanrı, tasavvur edilebilecek en karmaşık varlıktır. Tanrı/Allah/God her şeyi görendir, her şeyi bilendir, her şeye gücü yetendir. Tanrı geçmişi, bugünü ve geleceği bilir. Tanrı mükemmeldir. Tanrı kötülük yapamaz. Tanrı hata yapmaz, yalan söylemez. Tanrı her şeyden önce geldi, her şeyi o yarattı, ve yarattığı herşey her an onun kontrolü altındadır. Tanrı, her şeyin altında yatan yanıtıdır.

Bu başlangıç önermesinin sonuçları ise: Tanrı'nın kozmosa ihtiyacı yoktur. Tanrı kozmos olmadan da var olabilir (ve var olmuştur). Tanrı, sonsuz derecede güçlü olduğu ve istediği her şeyi yapabileceği için kozmosu bizim anlayamayacağımız "büyüyle" var eder. Sadece düşünmesi yeter ve herşey meydana gelir; Ol der olur !. Herhangi bir şey tasarlamak veya büyük, hesaplanmış bir plan yapmak için çağlar harcamasına gerek yoktur. Hiç bir şey tarafından kısıtlanmamıştır.

Dolayısıyla bu yaklaşım bilimi, matematiği ve mantığı neredeyse red eder. Herşey, Bilimsel olarak tartışılmayacak veya çerçevelenemeyecek, tamamen bilim dışı bir ilke olan “Tanrı'nın iradesine” dayanmaktadır. Bu nedenle, İbrahimi zihniyet temelde bilim karşıtıdır (çağlar boyunca bolca kanıtlandığı gibi). Bazı İbrahimeciler inançlarını bilimle uzlaştırmaya çalıştılar, ancak bu hiçbir zaman ikna edici olmadı ve hatta komik görüldü; bu nedenle bugüne kadar dünyanın altı günde yaratıldığına ve Tanrı'nın yedinci günde dinlendiğine kelimenin tam anlamıyla inanan bu kadar çok Hristiyan var. Tanrı'nın neden her şeyi altı gün yerine bir anda yaratmadığı İbrahimeciler tarafından açıklanmıyor. Peki "dinlenme" Tanrı için ne anlama geliyor? Sanki yorulmuş ya da "rahatlamaya" ihtiyacı varmış gibi !!!

İbrahimi düşüncede, eğer bir şey "kutsal" bir peygamber tarafından "kutsal" bir metinde "gerçek" olarak belirtilmişse, o zaman bu, Tanrı tarafından vahyedilmiş bir "gerçek"tir, bu nedenle, tanımı gereği doğru olması gerektiğinden herhangi bir tartışmaya açık değildir. Tanrı asla hata yapmaz ve asla yalan söylemez. İncil'de Tanrı'nın dünyayı altı günde yarattığını söylüyor. Nokta ! Daha fazla tartışmaya gerek yok.

Tanrı belirli bir şekilde tanımlandıktan (*..ki Tanrı anlaşılabilir ve kavranamaz derler ama onu tanımlarlar ve onun adına konuşurlar*) ve vahyedilmiş bir dinle (*yani Tanrı'nın yanılmaz Sözünü doğrudan kaynaktan vahyettiği varsayılan bir dinle*) birleştirildiğinde, sonsuz sayıda saçmalık akabilir, gerçekten de öyledir.

Hiçbir İbrahimeci, kötülük yapamayacak kadar iyi ve mükemmel bir Tanrı tarafından yaratılmış bir dünyada kötülüğün neden var olduğunu açıkça açıklayamadı. Gerçi bazıları buna sınama, test dediler ama, Tanrının neden insanı test ettiği, sabrını ve sadakatini sınama gereği duyduğu, neden ödül/ceza sunduğu açıkça açıklanamadı. Tanrı tanımının başlangıç önermesine göre Tanrı gibi mükemmel bir varlığın böyle kusurlu ve kötülüklerle dolu bir alemin yaratmaması gerekirdi. Ama İbrahimeciler anlamsız olanı anlamlandırma, açıklanamayacak olanı açıklama çabalarında tuhaf mantık sistemleri icat ettiler. Kötülük, (sözde tanrının başka yaratımları olan) sözde Şeytan'a ve "özgür iradeye" atfedilir veya "iyiliğin yokluğu" olarak tanımlanır (ama sonuçta kötülükten gene Tanrının sorumlu olduğu sonucu değişmez).

Şimdi aşağıdaki noktaları göz önünde bulundurun:

1) Hıristiyan dininin "mantığı", Adem ve Havva'nın doğrudan Tanrı'ya itaatsizlik etmesiyle insanlığın "düştüğü" şeklindedir. Bu, insanlığın kalıcı olarak lekelenildiği İlk Günah'tı, yani bugün yaşayan insanlar, çok çok uzun zaman önce başka birinin yaptığı bir şey yüzünden sözde suçludur. İlk insanların günahları, karmanın gerçekten kötü bir versiyonu gibi (buna atalar karması diyebiliriz) kelimenin tam anlamıyla tüm gelecek nesillere zamanın sonuna (kıyamete) kadar aktarılır. En azından [karma](#) ile, geçmiş yaşamınızda yaptığınız bir şeyden sorumlu tutuluyorsunuz. İlk Günah ile ise başkalarının sizinle kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan yaptıklarından dolayı cezalandırılıyorsunuz. İşte İlahi adalet !. Adem ve Havva'nın "suçundan" dolayı (alt tarafı bir meyve yediler !!), insanlık cehenneme mahkum olur. İnsanlığın kozmik günahını ancak Tanrı'nın kendisinin kurban etmesi kefarete edebilirdi (nedense ?). Bu nedenle, Tanrı'nın Oğlu ve Kutsal Üçleme'nin üçte biri olan İsa Mesih çarmıha gerilmek ve ölmek zorunda kaldı (??). Ama İncil'deki Yaratılış ve Adem ile Havva masalını reddeden ve bunun yerine Darwin'in [evrim teorisini](#) kabul eden bir Hristiyanısanız, o zaman birdenbire aşılmaz bir güçlük karşılı karşıya kalırsınız. "İlk günahı" işleyen kimdi? Adem ve Havva değilse, homurdanan [primat](#) bir ata mıydı (?) ve söz konusu günah neydi (ateş yakmak için iki çubuğu birbirine sürtmek mi?). Hiçbir "evrimci" Hıristiyan bu soruyu yanıtlamadı. Ancak ilk günah olmadan, Hıristiyanlığın tüm mantıksal yapısı çöker çünkü kefarete edilecek belirli bir günah yoksa, o zaman Mesih'e de gerek yoktur. Mesih anında gereksiz hale gelir, dolayısıyla Hıristiyanlık da öyle.

2) Yahudiler Tanrı'nın Seçilmiş Halkı olsalar da İsa Mesih'i (Oğul) reddettiler. Bu Tanrı açısından son derece kötü bir seçim teşkil etmez mi? Acaba Tanrı seçilmiş halk konusunda yanıldı mı? Ancak Tanrı, mantıksal tanım gereği yanılmaz. Peki Yahudiler nasıl oldu da yoldan çıktı ? Onların yoldan çıkacağını bile bile Tanrı neden onları seçmiş olabilir ???

3) Benzer şekilde, Müslümanların iddia ettiği gibi Muhammed ve Kuran İbrahimi dinlerin doruk noktasıysa, o zaman nasıl oluyor da Tanrı ilk seferde Yahudilerle, sonra da Hristiyanlarla iki kere yanıldı, yada başarısız oldu? (*yada bu dinlerin bozulmasına neden göz yumdu ? Hani tanrı herşeye kadir ve muktedir*) Mesajını iletme için neden üçüncü bir girişimde daha bulunmak zorunda kaldı?... ve bu üçüncü girişiminde de yanılmayacağı ne malum ? ... Müslümanlara göre Allah yanılmaz, Kuran bozulmadı derler; ama Yahudilik ve Hristiyanlık bozulmuşken İslam'ın bozulmadığının garantisi nedir; Tanrı/Allah herşeye kadir idiyse zaten yahudilik ve hristiyanlığın bozulmasını engelledi, ama herşeye kadir değilse o zaman büyük ihtimalle bu üçüncü girişiminde de başarısız oldu (zira sadece aptallar hatalarını tekrar ederler)Ve ayrıca, Tanrı İbranice, Aramice, Latince veya Yunanca yerine neden aniden Arapça konuşmaya başladı? Hani seçilmiş halk ibranilerdi ? Yoksa Araplar yeni seçilmiş halk mı oldu ?

4) Tanrı her şeyi bildiği için ne yapacağımızı zaten biliyorsa, özgür irademiz olduğu nasıl söylenebilir? İbrahimi Mantığa göre, Sadece Tanrı'nın yapacağımızı bildiği şeyi yapabiliriz, o zaman sadece otomatlarız. Öyleyse, hayatımızın amacı ne? Biz sadece kötü bir senaryoya sahip, saçma bir sonla biten bir tiyatronun oyuncularımız.... Üstelik bununla da kalmıyor. İbrahimciler yoğun bir şekilde kendi çocuklarının beyinlerini yıkarlar, onları küçüklükten kökten dinci yaparak iradelerini köreltirler. Peki ama çocukluğundan beri beyni yıkanmış birinin nasıl bir “özgür iradesi” olabilir, ve dolayısıyla günah ve sevaplarından sorumlu olabilir ? *(Mesela Modern yasalara göre Beyni gelişmemiş kişilerin (çocuklar, akli dengesi yerinde olmayanlar...vb) cezai ehliyeti yoktur, ve bir suç işlediklerinde, o suçtan sorumlu tutulmazlar ve hapse girmek yerine akıl hastanesine yada tımarhaneye gönderilirler. ... peki ibrahimi dinlerde beyni yıkanmış ve dolayısıyla beyni gelişmemiş (iradesi zayıf) fanatik ve müritlerin cenneti yada cehennemi hak etmesi ne kadar adildir ?)*

5) Tanrı herşeye hakimse ve Tanrının izni olmadan hiç bir şey olmuyorsa, o zaman keyfimize göre istediğimiz “kötülüğü” yaparız ve tanrı bunu engellemiyorsa, tanrı buna izin vermiş mi sayılır ? mesela ben elime silah alıp hoşlanmadığım birini öldürdüğümde, tanrı buna izin vermiş demektir, o zaman bu eylemden neden suçluluk duyayım yada günaha girmiş olayım ki, sonuçta tanrı istemeseydi onu öldürmeme izin vermezdi... *(bu örnek vasat bir muminin mantığından ilham alınmıştır ! ayrıca bkz. [Kerbela olayı](#) !)* ... Ayrıca, Bu düşünceyi temel olan bazı “kurnaz” mümin ve inananlar, kafalarına göre istedikleri her tür eylemde bulunurlar, ve “tanrı onları engellemediği” için, günah ve suçlar dahil herşeyi kendilerine hak görebiliyorlardır.... Bu da İbrahimi dinlerdeki başka bir enteresan “yasa boşluğudur” !

6) Sonuç olarak hepimiz ya cennete yada cehenneme gideceksek, bunun anlamı nedir ? Tanrı neden, bizim gibi aciz kullar yaratıp onları sınama ve sonra da sonuca göre ödül ve cezaya tabii tutuyor ? Buna gerçekten ne gerek var ?

7) (Gene) Yaratan Tanrı mükemmel ve kusursuz ise, yaratılışı neden bu kadar bariz bir şekilde kusurlu? Neden doğal felaketler (deprem, sel, hastalıklar) var, neden insanlar kanser oluyor, yada birbirlerine acı çektirmelerine izin veriyor ? Bazıları sınama yada test diyecektir gene, ama bu hayat bir test ise o zaman neden kainatın yada insan bedeninin ısrarla kusursuz ve hassas bir dengede olduğunu iddia ediyorlar. Bir yandan herşey kusursuz, sözde hassas dengeler var, ama diğer yandan sürekli “sözde test uğruna” arızalar ortaya çıkıyor. Belli ki kusursuzluk ve hassas denge tanımı oldukça çarpıtılıyor !

8) Tanrı neden çok büyük kötülükler karşısında asla müdahale etmez? Kötülüğün zafer kazanmasının yegane sebebinin “iyi” insanların hiçbir şey yapmaması olduğu söylenir (... yani “sana tokat atana diğer yanağını uzat” deyişi aslında kötülüğün kaynağı olabilir). Yani Tanrı'nın kendisi hiçbir şey yapmıyorsa, öyleyse başkaları neden yapsın? Kendisi hep “pasif”, hiç bir şeye bizzat müdahale etmiyor, sürekli araçlarla ve dolaylı yollarla iletişim kuruyor, vaadlerini belirsiz uzak bir tarihe dayandırıyor (kıyamet, ahiret...vb) ; ama başkalarına sürekli emir yağdırıyor ve “eylem” bekliyor. Ne kadar iki yüzlü !

9) Tanrının araçlarla iletişim kurması, peygamberler, mesih, mehdi, ve kurtarıcılar (savior) göndermesi ayrıca tartışmalıdır. Tanrı neden tek bir kişiyi seçerek diğerlerini ikna etmeye çalışıyor ki ? neden herkesle aynı anda, direkt olarak iletişim kuramıyor ? Bu, inancı yada sadakati sınamak için fazlasıyla dolambaçlı bir yöntem olduğu gibi, Tanrının gerçekliğini de sorgulatan bir yöntemdir, zira her hangi bir başka varlığın (mesela Şeytan) yada hatta “kurnaz bir ölümlünün” aynı yöntemi kullanarak düşüncelerini dikte ettirmesi gayet mümkündür. Hemen herkes tanrı adına konuştuğunu iddia edebilir, ama hangisine inanılacak ? Sözde mucizeler buna ispat olabilir, ama İbrahimi dinlerine inananlardan kaçınılmaz olarak mucizeleri hikayelerden duymak yerine, kendi gözleriyle şahit olmuştur !?... kabul edin, çoğunluk inandığı, ve bu inançlar bir tür statüko olduğu için inanıyorsunuz... kalabalık kalabalığı çekiyor, ve bu dinler kalabalıklarını daha da arttırmak için üremeyi teşvik edip, kürtaja karşı çıkıyorlar

10) Ayrıca mesih, mehdi gibi kurtarıcıların takipçilerine ahirette bir kurtuluş vaad etmesi de ayrı bir kumardır. “*Bu alemde bana inan, benim tüm dediklerimi yap, ahirette seni kurtaracağım, cennete gideceksin*” vaadi ne kadar gerçekçi ? mesela biri size “*bana şimdi bin dolar ver, ben de sana belirsiz muallak bir süre sonra faziyle 100 milyon dolar vereceğim*” dese, bu kişiyi ne kadar inandırıcı bulur, ve bu “kumara” ikna olursunuz ? ... Belki “[Çiftlik Bank](#)” örneğinde olduğu gibi, çoğu kişi katılıyor diye bu kumara katılmayı düşünebilirsiniz, ama bu ne kadar akıllıca olur ?...

11) Bundan başka, İbrahimi dinler neden bu kadar şiddet dolu ve hoşgörüsüz? “Tanrı”, O'na karşı yapılanlardan çok dehşete düşüyorsa, neden bu konuda bizzat kendisi bir şeyler yapmıyor? Neden sürekli kullarına öfke ve emir yağdırıyor ? Antik zamanlarda şehirleri helak etmekten çekinmemiştir, bkz. [Nuh tufanı](#), [Sadom ve Gomora](#) !. Peki şimdi neden tereddüt ediyor? Taktik mi değiştirdi? Fikrini mi değiştirdi? Yoksa hepsi zaten yalan mıydı ?... Bir gün insanlığı yok edecek, ertesi gün omuz silkecek, ondan sonra ellerini yıkayacak, ve affedecek... Tanrı aşkına!

12) Müslüman katiller, kendilerine göre kafir saydıkları masum insanları katletmeden hemen önce her zaman Arapça *Allahu Ekber* "Tanrı Büyüktür" diye bağırlar. Müslüman İbrahimi toplu katliamın ve cinayetın Tanrı'yı yücelttiğine neden inanırlar? Allah bir savaş ve katliam tanrısı mıdır ? Takipçilerinin onun adına yaptığı buysa, Tanrı bir şekilde "kendini yanlış ifade etmiş" değil midir? Ama, bu bir Anti-Tanrı ise tam da bunu mu kastetmiş olabilir !

13) Ve bu saçmalık ve tutarsızlıklar böyle devam eder...sonsuz kadar....

Dini felsefeleri açıklanamayacak kadar saçmalaştığında, İbrahimi (belirli bir sıra olmaksızın) şu ifadeleri ileri sürerler:

- 1) Tanrı gizemli yollarla çalışır, yada allahın hikmetinden sual olunmaz,
- 2) sınırlı zihinlerimiz bu sonsuz İlahi Zihni kavrayamaz (ama onun adına bol bol konuşurlar)
- 3) bu bir “inanç” !
- 4) Garip sorular sormaya devam edersen seni öldürürüz ey Şeytanın uşağı !

İbrahimi düşüncede ruhlar, ahiret, cennet ve cehennem, Tanrı'nın kendisi gibi bu kavramların tümü bilimsel değildir, bu nedenle bilimsel ve mantıksal olarak yaklaşılamaz. "Bilim ve din farklı alanlarda işler" diyorlar. Gerçekten mi? Bu, parçacık fiziğinin nihai gerçeklikten saf büyüyle (veya başka bir deyişle Tanrı'nın iradesiyle) ayrıldığını söylemekle eşdeğerdir. Gerçekte bilim ve (hakiki) din aynı sorulara tamamlayıcı konumlardan yaklaşmalıdır; aralarında kesinlikle HİÇBİR çelişki olmamalıdır. **Çünkü Tek bir gerçeklik olabilir**, iki, 5, 7 gerçeklik olamaz; **Aklın yolu Bir'dir**. Bilim için tek bir gerçek ve din için tamamen ayrı bir gerçek olamaz. Bilim ve din birbirinin içine geçer ve sonsuza dek birbirinin içine akan tek bir süreklilik üzerinde var olur. Biri olmadan diğeri anlaşılamaz.

Fakat İbrahimi dinler de "akıl" terimi kendi içinde çelişkiler yumağıdır. Mesnetsiz ve çılgın başlangıç öncülleriyle tamamen deli bir mantık, akıl hastanesi mantığı üretmiştir.

(Ayrıca not; İronik bir şekilde; İbrahimciler teoride Tek tanrılı olmalarına rağmen pratikte neredeyse Paganlarla yarışacak kadar çok tanrı inanışları vardır; zira her mezhep ve cemaat kutsal metinleri ve o tek tanrıyı farklı yorumlar. Sözüm ona Tek Tanrının onları birleştirmeleri gerekirken, kendi içlerinde bir çok akıl ve gerçeklik oluşturmakla kalmazlar, ayrıca bitmek bilmez mezhep ve cemaat savaşı ve çatışmalarına neden olurlar.... İbrahimciler Paganları karmakarışık çeşitli inançlara sahip maddi inançları olan cahiller diye suçlamayı bayılırlar ama hayatın bir cilvesi olarak pagan sandıkları şeye dönüşmüşlerdir; yani ibrahimciler karmakarışık çeşitli inançlara sahip maddi inançları olan cahil sürüsüne dönüşmüşlerdir....

Uzun lafın kısıması İbrahimciler sayısız mezhep ve cemaate bölünmüşlerdir, ve her cemaat kutsal metinleri kendi kafasına göre farklı farklı yorumlar... yani ibrahimcilerde aklın yolunun kesinlikle bir olmadığı kesindir, aksi taktirde nasıl bu kadar hiziplenebilmişlerdir !?)

Dünya nüfusunun yarısının akli iptal edip beyin ölümü gerçekleştiren bu gülünç saçmalıklara abone olması şaşırtıcıdır. Demek beyin yıkama gerçekten çok etikili bir eğitim biçimidir ! Ama elbette başka nedenleri de var...

İbrahimi dinler bir dizi nedenden dolayı hayatta kaldı ve gelişti:

- 1) Akıldan çok" duyguya" hitap ederler !
- 2) Yüksek zeka gerektiren karmaşık düşüncelerden kaçınarak (herşey basitçe ödül/cezaya indirgenebilir), kendi kendine hizmet eden, kerameti kendinden menkul, teselli edici yanılsamalardan başka bir şey gerektirmeyen basit inançtan yanadırlar.
- 3) Klasik edimsel koşullanma (Pavlovcu beyin yıkama) tarzında **nihai havucu** (cennetin sonsuz zevki) ve **nihai sopayı** (cehennemin sonsuz acısını) kullanırlar.... Ek olarak, nefret ettiğimiz ama baş edecek gücümüzün olmadığı kişilerin cehennemde yanacağı hayalinin tatmini de vardır ! enteresan bir şekilde, bazı inananların en büyük motivasyonu sevmedikleri kişilerin mutlaka cehennemde yanacağı inanışıdır.

- 4) Çocukları neredeyse doğuştan zihin kontrolü etkisindedir ve her yeni neslin bir sonrakinin beynini yıkaması beklenir (ve bu nesillerce sürer). Ebeveynlerinin takıntısı ile, Müslüman ve Yahudi erkek bebeklerin cinsel organları, rızaları olmadan sünnet edilir. Ayrıca bazı yerlerde Müslüman kız çocuklarının da sünneti yapılıyor. Bu eylem, insanları iradesi dışında damgalamakla eşdeğerdir (gene hatırlatalım, Hangi irade ?). İbrahimciler "ilahi olarak emredilen" beslenme kısıtlamalarına, görünüş kısıtlamalarına ve öznel ahlak kısıtlamalarına uymaya zorlanırlar. Günlük hayatlarının çoğu, dogmatik dini kurallar tarafından yönetilir.
- 5) Kişisel ve topluluk kimliği din etrafında inşa edilir, bu nedenle dininizi terk etmek, kimliğinizi kaybetmek veya yeni bir din inşa etmek gibi zorlu bir girişime zorlanmak demektir.
- 6) İbrahimcilik, İbrahimi toplumların tüm kurumlarına yerleşmiştir. Laiklik özde değil, sözdedir !
- 7) İbrahimi İdeoloji ezbere bir şekilde “Normal”, “sağlıklı”, “ahlaklı” olarak kabul edilir.
- 8) İbrahimi İdeoloji İktidardakiler tarafından desteklenir ve halk üzerindeki kontrollerinin ana araçlarından biridir.

Tüm bu düşünceler, inanılmayacak kadar saçma ve mantıksal olarak tutarsız olsalar da, İbrahimi dinleri devirmeyi şaşırtıcı derecede zorlaştırıyor. Çünkü Bu dinlerin değerlendirilmesinde mantık kesinlikle bir ölçüt olarak kullanılmaz; İbrahimciler kendilerine en büyük tehdit olarak gördükleri akıl ve mantığı devre dışı bırakarak, *(onlara göre Tanrı/Allah metafizik olduğu kadar Akıl ve Mantık üstüdür, çünkü o sözde herşeye kadirdir)* bu terimlerin anlamını çarpıtır ve temelsiz öncüllerle saçma mantıklar inşa ederler. İbrahimcilerin büyük çoğunluğu yetersiz eğitilidir ve düşük bir IQ'ya sahiptir *(büyük bir kısmı Kutsal metinleri ve sözleri ezberlerler ama başka görüşlere neredeyse hiç bakmazlar, yada o görüşleri oldukça çarpıtırlar... aslında işlerine gelmeyen herşeyi çarpıtırlar)* . İnsanlar ne kadar aptalsa, İbrahimi inançlara inanmaları o kadar yüksektir. İbrahimcilik, "entelektüel açıdan engelliler" içindir; Zaten aptalca dinlerin mantıkla ciddi bir teması olması beklenemez.

Uzak Doğu Dinleri

Başlangıç önermesi: Birliğine katılabileceğimiz temel bir Birlik vardır. Bütüncül gerçek, Maya (illüzyon) ve cehalet perdesinin arkasında gizlidir. Doğum, ölüm ve yeniden doğuş ([samsara](#)) döngüsündeki birçok reenkarnasyon yoluyla, önceki davranışlarımıza (karma) göre zenginleştığımız veya acı çektiğimiz, aydınlanmaya (moksha, nirvana) ulaşabiliriz ve sonunda samsara, karma, maya ve cehalet döngüsü kırılır, ve nihayet herşeylerin büyük gerçeğini algılar ve aşkın gerçeklikle “bir” oluruz.

Bu öncülün sonuçları: Uzak Doğu dinleri, kişisel kurtuluş dinleri olmaktan çok, panteizm (Tanrı her şeydedir; Tanrı her yerdedir) ve doğaya tapınma biçimleri olmaya yaklaşır. Budizm'de Tanrı'nın kişisel doğası yoktur ve Hinduizm ise çok tanrılı inanışların devasa bir panteonuna dönüşmüştür. Hinduizm'de Tanrı'nın kendisi tarif edilemez. Bu dinler, "bireyleşmenin" bir yanılsama olduğu ve hatanın ancak temelde yatan Birlik ile birleştiğimizde düzeltilebileceği şeklindeki bir duruşa eğilimlidir. Yalnız Evrenin nasıl/neden bu "yanıltıcı" şekilde işlemeye başladığına dair tutarlı bir açıklama sunulmaz. Bu yanılsamadan Kim ya da ne sorumludur? Bu kozmik yanılsama için yeterli sebep ne olabilir? Bunun nedeni nedir? Hangi işleve hizmet ediyordur?

Uzak Doğu dinleri, başkalarının ıstırapına belli bir kayıtsızlık sergiler (çünkü tüm ıstıraplar [karmik](#) olarak "hak edilmiştir"). O nedenle Hinduizm eşitsizliğin ve hiyerarşilerin (iğrenç kast sisteminin) kabul edilmesini teşvik eder (yoksul doğduysan, bunu hak etmişindir). Budizm, tutku yokluğu, arzunun bastırılması, dünyadan el-etek çekme, bağıllık eksikliği ile ilişkilendirilir. Gözleri kapalı olarak ağaçların altında oturarak meditasyon yapan insanların hayaletimsi bir dinidir.

Hinduizm ve Budizm'de hayatımızda ters giden kötü şeylerin çoğu önceki hayatlarımıza atfedilir. Bu dinler aşırı bir pasiflikle ilişkilendirilir. Ruhsal olarak üstesinden gelmemiz gereken bir tür simülasyon veya illüzyona katıldığımız fikrini teşvik ederler. Ve Görevimiz, bir anlamda, bireyler olarak kendimize dair algımızı ortadan kaldırmaktır, çünkü bu, kozmik illüzyonun merkezinde yer alır.

Doğu dinleri “bütün”ü vurgular, ama bu pek çok soruna yol açar. Bir arabayı bütünsel olarak anlamaya çalıştığımızı hayal edin. Halbuki Arabanın bir üretim hattındaki parçalardan toplandığını düşünmek çok daha kolay olmaz mıydı? Bir arabada bir şeyler ters giderse, tüm arabayı mı değiştirirsiniz yoksa arızalanan parçayı ayırıp onu mu değiştirirsiniz? Başka bir deyişle, bazen indirgemeci, mekanik yaklaşımlar (Batılı bilimsel zihniyet tarafından savunulanlar gibi) genellikle çok daha başarılı olabilir.

Tüm problemler, uygun olduğu yerde bütünsel olarak ve daha alakalı ise mekanik olarak veya ileriye dönük en iyi yolu sunuyorsa, her iki yaklaşımın bir kombinasyonu olarak görülmelidir. Hiç kimse bir yaklaşımı veya diğerini dogmatik olarak dışlamamalıdır.

Doğu dinlerinin amacı, tefekkür, dua, meditasyon ve nispeten basit felsefe yoluyla (ama bilim ve matematik aracılığıyla değil), illüzyonun ötesini görmek ve herşeyin saklı birliğine yükselmek için cehaleti aşmaktır.

Peki ama, Bu görüşün sonucu ne oldu? Uzak Doğu, son birkaç yüzyılda bilim ve teknolojiye geleneksel olarak Batı'nın önemli ölçüde gerisinde kalmıştır. Uzak Doğulular ancak Batı düşüncesini benimsediklerinde bilimsel ve teknolojik olarak başarılı oldular. Örnek. Çin, Japonya, Güney Kore, Hindistan...vb

Hinduizm ve Budizm, görünürdeki ayrılığın bir yanılısıma olduğunu iddia eder. Bu nedenle indirgemecilik bir yanılısamadır. Mekanizma illüzyondur. Parçalar bir yanılısamadır. Bu mantık onları analizden direkt senteze yönlendirir, ancak en ideal yaklaşım hem analizi hem de sentezi içerir.

Hinduizm ve Budizm'in ahlaki mantığı garip karma doktrinine dayanmaktadır. Basit bir temelde, bir reenkarnasyon sisteminde, iyi ve kötü eylemleriniz yüzünden birkaç yaşam boyunca sorumlu tutulmanız makul görünmektedir. Ama bu Sevap ve Günahın Muhasebecisi kimdir? Neyin iyi neyin kötü olduğuna kim karar veriyor? "Karma" ne ye göre ve Nasıl yargılıyor? Trilyonlarca canlıyı nasıl takip ediyor? Karmanın belirli bir kişiyle etkileşim mekanizması nedir? Birine karmik bir yargıyı nasıl verir? Daha önceki hayatında ahlaksız olan birine "kötü" bir hayatı nasıl aktarır? Birinin DNA'sı veya çevresiyle nasıl etkileşime giriyor? *(Ayrıca bkz. Bölüm sonundaki çeviri notu !)*

Karma, savunucuları ne iddia ederse etsin, hiçbir bilimsel veya felsefi anlam ifade etmez. İşte karmik düşünme ile ilgili temel sorun budur. Yakın bir arkadaşınız kanser olduğunu açıklasa, önceki hayatında işlediği bazı günahların karmik olarak "ödendiği" sonucuna hemen varır mıydınız? Bunu ona söyleseniz, onunla hala arkadaş kalacağınızı düşünür müsünüz? Benzer şekilde, eğer biri piyangoyu kazanırsa, bu karmik bir şans olur muydu? Karmanın bu vakalarda yer almadığına karar verdiyseniz, karmanın dahil olduğunu ve olmadığını nasıl ayırt edeceksiniz? Karmanın her zaman mevcut olduğu sonucuna varırsanız, o zaman karma adı verilen bu garip gücün bazı insanlara kanser hücrelerini nasıl yerleştirdiği ve diğerlerinin piyangoyu nasıl kazandığı konusunda bir açıklamaya ihtiyacınız olacaktır. Yani, acaba başına kötü şeyler gelen kişiler, bunu gerçekten hak etmişler midir, yoksa sadece şanssız mıdırlar ?

Karmanın Bilimsel mekanizması nedir? Ve karma, hangi cezanın veya ödülün uygun olduğuna nasıl karar verir? Mesela [karanlık üçlü](#) özelliğine sahip, Son derece zengin, başarılı, bencil narsistler karmik olarak ödüllendiriliyor mu yoksa karmik olarak cezalandırılıyor mu? Fakir, alay edilen ve herkes tarafından aşağılanan ama buna rağmen kendisince son derece mutlu bir insan iyi karma mı yoksa kötü karma mı yaşıyor? Birisi pencereden dışarı bakıyorsa, işin içinde karma var mıdır? Eğer değilse, peki neden değil? Karma ne zaman müdahale edip ne zaman etmeyeceğine nasıl karar verir? Karma yaklaşık yedi milyar insanın ve sayısız kuşun, böceğin, memelinin, sürüngenin, balığın hareketlerini nasıl izler?

Tamamen kendini düşünen aşırı bencil bir hayat yaşayan ünlü bir aktör veya açgözlü bir milyarder bankacı, bu kadar zengin bir şekilde ödüllendirilmek için karmik olarak neleri “doğru” yapmış olabilir ?. Gerçi bazılarında göre, bu bencil, aydınlanmamış insanların cezalandırıldığı sonucuna varabilir çünkü hayatta hiç bir şey sizi fani ve yüzeysel zevklerden daha fazla gerçeklerden uzaklaştırılmaz.

Karmik düşünce, Aileden Zengin Elitlerin önceki yaşamlarında "iyi" olduklarını ve sıradan fakir insanların ise önceki hayatlarında açıkça "kötü" oldukları için kötü muameleyi hak ettiklerini düşünmelerini sağlar. Hindu kast sistemi tam olarak karmik bir ideolojiden bekleyeceğimiz şeydir.

Açıkça söylemek gerekirse, Uzak-Doğu aydınlanma dinlerinin ahlakla hiçbir ilgisi yoktur. Gerçek iyilikle değil, gerçek “kavrayışla” ilgilendirirler. İyi olmak, aydınlanmanın özü değil, sadece yan etkisidir. Bilgi onun asıl özüdür. Çünkü sadece gerçekten bilgili insanlar, her şeyin nihai düzeyde “bir” olduğunu ve bu nedenle başkalarını incitmenin kendini incitmek olduğunu görür.

Uzak Doğulular saçma sapan bir tanrı modeli olan İbrahimi Tanrı'dan kaçındılar, ancak dinlerini hiçbir zaman matematiksel ve bilimsel bir platform üzerine de inşa edemediler. Karma kavramları tuhaf ve tutarsız görünür. Kozmosun derin bir yanılısama düzeyinde işlediğine dair fikirleri de aynı derecede tuhaftır. Neden olsun ki? Tanrı/Doğa neden insanların gerçeği “görmesini” aktif olarak engellemeye çalışsın? Ve Tanrı/Doğa, en başta sorumlu olduğu varoluşun yanıltıcı doğasının üstesinden gelme mekanizması olarak neden samsara ve karmayı işletsin?

Doğu dinlerinin öncülleri, Semavi dinlerinki kadar kusurludur, sadece farklı bir şekilde.

Çeviri notu; Ayrıca bazı görüşlere göre, Karma aslında klasik anlamda bildiğimiz yalın bir ödül/ceza sistemi değildir. Ayrıca bir tür hayatlar boyu süren “etki/tepki” ve “sebe/sonuç” mekanizması ile eğitim, sınav, ve “süzgeç” görevi de görür. Yani başımıza kötü bir şey geldiyse, bu hak ettiğimiz için olmayabilir. Belki kötü şeylerle zorlanarak, hayatla ve dolayısıyla kainatla başa çıkma ve onunla uyum sağlama tekamülümüzü geliştirmeye zorlanıyor, yani kozmik anlamda “eğitiliyor” olabiliriz. Bu eğitimi başaramayanlar, yani iyilik ve kötülüklerle (yada başka deyişle “etki/tepki” ve “sebe/sonuç”larla) başa çıkamayanlar samsara kısır döngüsüne kalmaya devam ederler (başarısız olan bir öğrencinin dersi tekrarlaması gibi...), ama eğitimi başarabilenler samsara döngüsünü kırarak bir üst sınıfa geçebilirler. ... Uzun lafın kısıması Karma, kişileri iyilik ve kötülük ile sınıyarak eğiten bir kozmik süzgeç vazifesi görür... Ayrıca İbrahimi Dinlerde ki bu alemin bir sınav aleminin olması fikri de büyük olasılıkla Uzak Doğu dinlerinden ilham alınmadır !

Batı Bilimi

Başlangıç önermesi: Tanrı yok, Yaratıcı yok, Tasarımcı yok. Evren doğası gereği materyalist ve istatistikselidir. Akıl, maddenin bir ürünüdür. Hayat, cansızlıktan doğar. Evren fizik yasalarına uyar. Bu yasalar en iyi analitik, indirgemeci ve mekanik bir yaklaşımla incelenir. Klasik fizik açısından dünya dev bir saat mekanizması olarak görülebilir. Kuantum mekaniği açısından ise, bu çok daha gizemli bir fenomendir ve kuantum mekaniğinin denklemlerinin nasıl yorumlanacağı konusunda tartışmalar halen devam etmektedir. Canlı sistemler açısından, bunlar bir “doğal” seçim ilkesine göre gelişir. Hayatın bir anlamı veya amacı yoktur. Kozmosun bir planı yada ajandası yoktur. Nokta !

Bu öncülün sonuçları: Madde (cansız, cansız, atıl "madde") ile canlının sıfatı arasında açık bir bağlantı olmadığı için bilim, yaşamın nasıl oluştuğunu açıklayamaz (şimdilik). Aklın, iradenin ve bilincin net bir açıklaması verilemez, çünkü düşünmeyen, atıl, bilinçsiz madde ile farkındalık ve bilinç nitelikleri arasında açık bir bağlantı yoktur. Ölü bir insanın bedenine otopsi yaptığımızda yalnızca bir et ve doku yığını görürdük, ama bu yığınların canlı kombinasyonunun bir zamanlar nasıl düşündüğü, sevdiği, güldüğü, hatta felsefe yaptığı anlaşılmaz olurdu..

Her insan üç şeyden oluşur: yiyecek, içecek, ve yiyecek ve içeceği canlı ve bilinçli bir şey haline getirmek için bir kod (DNA). Anneniz yiyip içmiş ve babanızdan hamile kaldıktan sonra bu yiyecek ve içeceklerin bir kısmı onun rahminde DNA'nın belirlediği bir düzene göre organize bir şekilde büyümüş ve SİZ olarak ortaya çıkmıştır. DNA - moleküler zincirler - bunu nasıl başardı? Sonunda iyi bir şakayı takdir eden bir insana dönüşen kod DNA'nın neresindedir?

Her gün kendinizi yenilemek ve enerji kazanmak için yer ve içersiniz. Eğer bunu yapmazsanız, ölürdünüz. Aslında Siz belirli bir yiyecek ve içecek organizasyonundan başka bir şey değilsiniz. Sürekli tükettiğiniz yiyecek ve içecekleri organize etme yeteneğiniz bozulduğunda ölürsünüz. Bu görüşe göre insanlar, mucizevi bir şekilde konuşabilen ve şakalar yapabilen özel yiyecek ve içecek koleksiyonlarıdır! Bir dahaki sefere bir sosisliye dişlerinizi batırdığımızda, bu atomlardan bazılarının kısa süre sonra - bir şekilde - aşık olma yeteneğinize katkıda bulunabileceğini düşünün. Yav, He he he !

İşte insan:

Girdi = yiyecek ve içecek.
Organizasyon ilkesi = DNA.
Çıktı = yaşayan, konuşan bilinç.

Maddeye dayatılan Form (DNA) (sindirilmiş yiyecek ve içecek) = insan hayatı.

Potansiyele uygulanan biçim gerçekleştirmeye eşittir.

(Bir insan: yiyecek ve içeceği sevgiye, felsefeye ve kahkahaya dönüştüren biyolojik bir araçtır.)

Bilim, [teleolojiyi](#) veya açık tasarımı ima eden her şeyden kaçınır. Maddi olmayan (metafizik) varlığı reddeder. Boyutsuz varoluşu ($r=0$, sıfır alanı) reddeder. Fiziksel dünyada "yerel" bir sonsuzluğun var olabileceğini reddediyor çünkü bu, o noktada fiziksel gerçekliğin bir tür parçalanmasını temsil ediyor.

Bilim, fizik yasalarının nereden geldiğini veya neden var olduklarını söyleyemez. Bilim, her şeyden önce bir şeyin neden var olması gerektiğini söyleyemez. Bir şeyin yoktan var olduğunu iddia eder ama nasıl ve niçin olduğunu açıklayamaz. Bilim, kozmosun neden matematiğe bu kadar sıkı bir şekilde kök salmış görüldüğünü açıklamaz. Bilim, kabaca, mekanik bir sistemin nasıl işlediğini çözmeye çalışır, ama bu sistemin *neden var olduğu*, yada *neyin/kimin eseri olduğunu* açıklamaz !

Evrenin (bir tasarımcıyı ima ederek) tasarlandığına dair herhangi bir imadan kaçınmak için , bilim şunları önerir:

1) Fizik yasaları vardır !

2) Ayrıca sonsuz paralel evrenler vardır ve akla gelebilecek her türlü fiziksel yasa sergilenmiştir; ve bizler bilinçli yaşama yol açan fizik yasalarıyla ilişkili bir evrende yaşıyoruz, ancak alternatif fizik yasalarının yaşam üretmediği sonsuz sayıda başka evren de vardır. *(Bu görüş ile İbrahimcilerin Hassas düzen evreni teorisiyle Tanrı'yı kanıtlama argümanı iptal olur. Evrenler sonsuz ise her tür evren olasılığı var demektir; bu da tasarlanmış kasıtlı bir "hassas" düzenin olmayacağı anlamına gelir)*

3) Fizik yasaları, tıpkı canlı organizmaların yaptığı gibi (bkz. [Darwinizm](#)), doğal seçimle gelişti ve doğal olarak seçilen fizik yasaları ile, bilinçli yaşamla ilişkili olanlardır (bunun anlamı, bilincin nihayetinde bilinçli varlıkların ve bilinçli evrenlerin yaratılmasına yol açarken, bilinçsiz evrenler yok olur).

Aslına bakarsanız, Bilim de bir dizi dogmadır. Bilimsel paradigmayla (yani somut kanıtlarla) çelişiyor gibi görünen fikirler anında reddedilir. Yeni bir fikri bilimde kabul ettirmek için aşılması gereken engel, tek kelimeyle çok büyüktür; ***Çünkü Olağanüstü İddialar, Olağanüstü Kanıtlar gerektirir.*** Herhangi bir kozmik tasarımcı fikrini destekleyen, açık somut kanıtları olmayan , alışılmışın dışında, kökten farklı olan her şey reddedilir. Bilimsel "rahiplik" (yani Bilim adamları) dışında hiç kimse ciddiye alınmaz.

Bilim, Katolik Kilisesi'nin bir zamanlar Galileo'yu sapkınlıkla suçladığı zamanki kadar şiddetli bir ortodoksi haline geldi. Bilim, radikal düşünceyle alay eden ve alandaki profesyonellerin tuhaf ve harika yeni fikirlerle deney yapmasını imkansız kılan boğucu, muhafazakar bir kurum oldu. Ana akım olmayan herhangi bir fikri desteklediğiniz görülürse, bilimsel güvenilirliğinizi (ve işinizi ve kariyerinizi) kaybedersiniz, bu nedenle kimse ortodoksluğa meydan okumaya cesaret edemez.

Bilim, ister istemez, yeni düşünce ve teorileri bastıran bürokratik bir kuruluşu haline geldi. Yalnızca kabul görmüş bilimsel bilgeliğe dayananları memnuniyetle karşılar. Ama Yeni hikayelere izin vermeyen bir anlatıdır.

Bilim artık katı ortodoksisinden kaçamaz. İşleyiş biçimi, tüm başına buyruk düşünceyi ortadan kaldırır. Geleneksel düşünürleri sıkıştıran devasa bir sosis makinesi haline geldi ve üzerine inşa edildiği varsayımların son derece şüpheli geçerliliğini ciddi bir şekilde incelemekten acizdir.

Batı Felsefesi

Başlangıç öncülü: Şaşırtıcı derecede kendi içinde çok sayıda rakip öncül vardır . Felsefe idealizmi, öznel idealizmi, nesnel idealizmi, aşkın idealizmi, mutlak idealizmi, materyalizmi, diyalektik materyalizmi, realizmi, nominalizmi, evrenselciliği, tekbenciliği, natüralizmi, ampirizmi, (absürdizm) saçmalığı, varoluşçuluğu, düalizmi, diyalektik monizmi, panpsişizmi, vitalizmi, animizmi, fenomenoloji, varoluş iradesi, güç iradesi, bilinçdışı, skolastiklik, faydacılık, pozitivism, devletçilik, özgürlükçülük, atomculuk, bütüncülük, pragmatizm, mistisizm, görecilik, anarşizm, hedonizm, çilecilik, stoacılık, evrim, determinizm, şüphecilik, özgür irade, genel irade, bilimcilik, teizm, ateizm, agnostisizm, panteizm, çok tanrıcılık, tektanrıcılık, ego, aşkın ego, egosuzluk, modernizm, postmodernizm, yapısalcılık, hipergerçeklik, yapısöküm.... vb...

Başlangıç noktasının sonuçları: Netlik yok. Net bir yön yok. Batı felsefesi, sonsuz derecede çeşitliliğe ve ilginç fikirlere sahiptir, ancak kafa karışıklığı ve çelişki içinde hapsolmuş insan düşüncesinin yükselen bir yapısıdır. Hiçbir konsensüs ortaya çıkmaz ve felsefe giderek kendisini sosyal, politik, psikolojik, dini ve bilimsel düşüncenin üst düzey bir eleştirisini yapıyor olarak görüyor. Tüm bu alanlardaki düşüncüyü analiz eder ve netleştirmeye çalışır; öncüllere ve mantığa meydan okur, ancak **Hakikatin** büyük bir "H"si ile tanımlayan büyük bir ana sistem inşa etme girişimini kendisi terk eder. Şu sıralarda ise, ufku ve hırsları neredeyse sifira indi. [Postmodernizmle](#) birlikte, kendi kendini yamyamlaştırmaya, kendi kendisiyle alay etmeye başladı ve edebiyat eleştirisine yakınlaştı: Bilimsel bir dil giydirilmiş salt bir öznel görüşe kısıtlandı. Bir tür kültürel yorum haline geldi. Felsefenin büyük tutkuları çöktü. Ve artık İnsanların büyük çoğunluğu tarafından giderek alakasız ve boş olarak görülüyor. Bu şekilde savaş sahasından geri çekilerek iyi bir şey yapmadığı görülüyor..

Halbuki İlluminati'nin amaçlarından biri, felsefeyi yeniden bir kaideye oturtmak, onun başından beri doğru yolda olduğunu, ancak yol boyunca dikkatinin dağıldığını göstermektir. Batı Felsefesi doğru soruları sormakta, ve sorunları düzgün bir şekilde çerçevelemede başarısız oldu; ancak rotası, tıpkı her şeyi insan zihninin tek bir büyük yapısında açıklama arzusu gibi doğrudu. Ama gereksiz tartışmalara ve kavgalara bulaştı. Bununla birlikte, yalnızca felsefe, aklın kullanılması yoluyla insanlık durumunu açıklığa kavuşturacak araçlara sahiptir. Daha evvel de defalarca yazıldığı gibi; Başlangıç önermelerini doğru seçerseniz, felsefe ve dolayısıyla mantık doğru cevapları verir. Ama Yanlış öncüller, yanlış cevaplara götürür; Ancak doğru girdi (input) ile doğru çıktı (output) elde edilebilir.

İlluminati Dini

İlluminati, en başından beri, ilk Büyük Üstat [Pisagor](#) (Pythagoras)'un yönetimi altında, insan türüne sonsuza kadar rehberlik edecek olan [Her Şeyin Teorisi](#)'nin felsefe, din, bilim ve her şeyden önce, bilimin aracı olarak matematiğin bir birliği olması gerektiğini görmüştü. Bunların hepsi, rakip unsurlar değil, tek bir kapsayıcı yapının yönleriydi.

Matematik, diğer her şeyin üzerine inşa edilebileceği doğru, sağlam ve güvenilir temelleri sağladı. Bunu SADECE matematik başarabilirdi. Ve Farklı bir başlangıcı olan her yaklaşım baştan başarısızlığa mahkumdur.

Sayılar, matematiğin kalbidir ve bu nedenle Pisagor, Sayıya her şeyden çok saygı duyardı. Evren matematiğe dayalıdır, dolayısıyla evreni anlamak için kozmik matematiğin tam olarak nelerden oluştuğunu tanımlamak zorunludur. "Tasarımcı"nın matematiksel düşüncesini anlamak, tasarımı anlamaktır. Tasarımcının matematiksel düşüncesini anlamazsanız, "büyük resmi" asla göremezsiniz. İbrahimi dinler matematiği ve bilimi görmezden geldi - bu nedenle baştan hatalıydılar. Uzak-Doğu dinlerinde de öyle. Batı felsefesi de, dinler gibi, matematiği büyük ölçüde görmezden geldi, dolayısıyla içinde çalışacağı kesin bir çerçeveye sahip değildi.

Batı bilimi ise, tersinden ziyade deneysel verilerden büyük tasarıma geri dönmeye çalıştı. Veriden tasarıma geçmek, özellikle de verilerin çoğu gizlendiğinde inanılmaz derecede zordur. Yirminci yüzyıla kadar kimsenin kuantum dünyasının gizemlerine dair en ufak bir fikri yoktu. Ancak o zaman veriler kullanılabilir hale geldi. Böylece bilim daha fazla şeyi açıklayabilir hale geldi. Ancak muazzam miktarda verinin hala kayıp olması mümkün değil mi? Elektromanyetizma teorisi bunların varlığına işaret edene kadar radyo dalgaları, mikrodalgalar ve kızılötesi dalgalar gibi görünmez dalgaları hangi insan düşünebilirdi? İşte Bu anlayışımızı yönlendiren aslında veri değil klasik teorilerdir. **Çünkü Veriler, teorinin olacağını söylediği yerde bulundu.** Veriler teoriye dikte etmedi. Gerçek bir herşeyin teorisinde de durum böyledir - teori veriyi beklemez; tam tersine teori verilerin kaynağı ve açıklamasıdır. Bilim böyle çalışmalıdır !

Fizikçi [Michio Kaku](#)'nın *Paralel Dünyalar* kitabında şöyle yazılır: "...çevremizde gördüğümüz görünür madde (dağlar, gezegenler, yıldızlar ve galaksiler dahil), evrenin toplam madde ve enerji içeriğinin önemsiz bir yüzde 4'ünü oluşturur. (Bu yüzde 4'ün çoğu hidrojen ve helyum formundadır ve muhtemelen sadece yüzde 0,03'ü diğer ağır elementler şeklini alır). Evrenin büyük bir kısmı aslında kaynağı tamamen bilinmeyen gizemli, görünmez maddelerden yapılmıştır. Dünyamızı oluşturan tanıdık unsurlar, evrenin sadece yüzde 0,03'ünü oluşturuyor. Fizikçiler evrene yeni, bilinmeyen madde ve enerji biçimlerinin hükmettiği gerçeğiyle uğraşırken, bir anlamda bilim yüzyıllar öncesine, atomik hipotezin yükselişinden önceye atılıyor...Evrenin yüzde 23'ü, karanlık madde adı verilen, ağırlığı olan, galaksileri devasa bir hale ile çevreleyen, ancak tamamen görünmez olan garip, belirsiz bir maddeden oluşuyor.... Bu madde tıpkı merceğe yıldızların ışığını büker ve bu nedenle yarattığı optik bozulma miktarına göre yeri tespit edilebilir."

...Princeton astronomu [John Bahcall](#), "*Mantuksuz, çulgin bir evrende yaşıyoruz, ancak tanımlayıcı özelliklerini artık biliyoruz.*"

Ama belki de bilim camiasını sersemleten en büyük sürpriz, evrenin yüzde 73'ünün, açık farkla en büyük miktarın, karanlık enerji veya uzay boşluğunda gizlenmiş görünmez karanlık enerji adı verilen tamamen bilinmeyen bir enerji türünden yapılmış olmasıydı. ...

Şu anda hiç kimse bu "hiçlik enerjisinin" nereden geldiğine dair bir anlayışa sahip değil. "*Açıkçası biz onu anlamıyoruz*", diyor Seattle'daki Washington Üniversitesi'nden astronom [Craig Hogan](#), "*etiklerinin ne olduğunu biliyoruz [ama] ne olduğuna hakkında hiçbir fikrimiz yok... kimsenin bu konuda hiçbir fikri yok*" diyor.

"En son atom altı parçacık teorisini alıp bu karanlık enerjinin değerini hesaplamaya çalışırsak, 10^{120} 'a kadar olan bir sayı buluyoruz(bu, 1 sayısı ve ardından 120 sıfır gelir demektir). Teori ve deney arasındaki bu tutarsızlık, bilim tarihinde şimdiye kadar bulunan açık ara en büyük boşluktur. Bu bizim en büyük utançlarımızdan biridir - en iyi teorimiz tüm evrendeki en büyük enerji kaynağının değerini hesaplayamıyor. Karanlık maddenin ve karanlık enerjinin gizemini çözebilen büyük ödülü kapacaktır."

İşte karşımızda, önde gelen bir fizikçinin deyişiyle : *Evrenin yüzde 96'sının içeriği bilimi tamamen şaşırttı!* Yani "Bildiklerimiz" sefil bir yüzde 4'e düştü. Kısa bir süre önce bilim adamları, parçacık fiziğinin sözde "standart modelinin" kozmosun tüm içeriğini açıklama sürecinde olduğunu düşünüyorlardı. Şimdiyse neredeyse hiçbir şeyi açıklamıyor. Bir fizik sınavında yüzde 4 aldysanız, dersten kesinlikle kalmışsınız demektir. Yine de, fizikçilerin *Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisini* üretmenin eşiğinde olduklarına dair bazı davul seslerini hala duyuyoruz (bkz. [Sicim teorisi](#)). Bilim adamları, sorun için uygun çerçeveyi tanımlayan birincil görevi henüz tamamlamadılar. Halbuki, Diğer her şeyi dışlayarak odaklanmaları gereken şeyin bu olduğunu bile bilmiyorlar.

Peki, bilim hakkında çok fazla şey bilmeden bir Nobel Ödülü kazanmak ister misiniz? İlk prensiplerden yola çıkarak evreni nasıl tasarlıyorsunuz? Tanrı'nın Aklını kanalize edebilir misin? Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir (As Above So below). İlahi tasarım ilkeleri nelerdir?... İstikrar, güzellik, zarafet, sadelik, çeşitlilik, simetri gibi kavramlara karar verebilirsiniz. "Büyük Tasarım", neden 11 boyut içeren, bilimsel teorilerin yüksek rahipleri (yani bilim adamları) dışında kimsenin pek anlayamayacağı derecede şaşırtıcı, karmaşık, hantal, kaba, çirkin ve anlaşılmaz bir şey olsun ki?

Şimdi Pisagor ve İlluminati'deki haleflerinin soruna nasıl yaklaştıklarını genel hatlarıyla ortaya koyacağız.

Birinci Adım: varoluşun temel maddesi olan “ilk nedeni” tanımlayın. Dikkate alınması gereken sorular nelerdir? Her şeyden önce, tek bir temel töz olduğunu söylemek yeterli mi? Belki iki, belki daha fazla vardır. Ama neden bir töz olsun ki? Birini anlamak bile zorken,, üstüne yenileri eklenince güçlükler katlanarak artıyor. Tözler farklılarsa, nasıl etkileşime giriyorlar? Kolaylıkla etkileşime giriyorlarsa, o zaman aynı sayılabilirler mi? Ama eğer tek bir tane töz varsa, o zaman çevremizde gördüğümüz her şey ve biz kendimiz o tek tözden gelmeliyiz. Peki ama Bir tözden bu kadar çok çeşitliliği nasıl elde ederiz? Tözün miktarı nedir? Keyfi bir miktar olması için yeterli bir neden yok: bu “muhteşem” varoluş neden rastgele bir miktara dayansın ki? Bir şeyden bir şey var olabiliyorsa, aynı şeyin sonsuz sayıda var olmasını engelleyen nedir? Hammaddesi tükenebilir mi ?. Peki ya ham madde varoluşun özü olduğu için tükenmezse? Yani, sonsuz miktarda yapı olmalıdır. Peki Bir şekli var mı? Eğer öyleyse, ona bu şekli veren nedir? Onu ne organize ediyor? Nerede bulunuyor? “Akı” var mı? Canlı mı? “Kati” maddeden mi yapılmış, yoksa hologram mı ? Bir amacı var mı? Temel bir eylem ilkesine uyuyor mu, yani sonsuz, donmuş durağanlık yerine hareket ve değişim onun doğasında var mı?

İkinci Adım: İlk neden ya yerleşik bir forma sahiptir ya da formsuzdur ve ona başka bir şey tarafından form empoze edilir. Her iki durumda da, formu tanımlamamız gerekiyor. Organizasyon, şekil, simetri, model, düzen, düzenlilik, öngörülebilirlik, istikrar yaratan nedir? Yaratıcı bir Tanrı'ya inananlar için, her şeye şekil veren Tanrı'dır, ancak bu kolayca kaçan “sihirli” bir cevaptır. Daha gizemli bir şey dışında formu açıklamaz - zaten mükemmel bir form olan "Tanrı" formunu nereden aldı?

Pisagor, matematiği formun özü olarak ilan etmekte hiç tereddüt etmedi. Matematik kendi içinde düzenlidir (berraklık), sistemattiktir (formülasyon), model ve şekillerle doludur (geometri) , simetrik ve tahmin edilebilirliktir (estetik). Kozmik formsuzluğa damgasını vurmak için kozmik bir form olarak hareket edecek daha iyi varlık olabilir mi ? Hatta başka bir aday olması mümkün mü?

Sadece iki şey şekil verebilir:

- **zihin** (yaratıcı, tasarımcı, sanatçı), ama o halde "akıl" form fikirlerini nereden alıyor?
- Ya da özünde düzeni ve organizasyonu yansıtan **zihin-sizlik**.

Matematik TEK temel düzen ve organizasyon kaynağıdır ve aslında zihin kendi düzenini ve organizasyonunu matematikten alır, yani zihnin kendisi matematikseldir.

Pisagor, sayıların aslında kozmosun temel maddesi olan [arche \(ilk neden, töz\)](#) olduğunu öğretti. İlk başta, bu birçok kişiye son derece tuhaf bir fikir gibi geliyor, ancak matematiğin gizemleri araştırıldıkça daha da makul hale gelen bir şey bu. Ancak bu aşamada İlluminati'nin çekirdek pozisyonunun şu şekilde olduğunu söylemek daha basittir:

Tarafsız bilimsel terminolojiyi kullanırsak, arche "enerjidir" - özünde biçimsiz bir tözdür, maddedir. Felsefi bir dil kullanarak, "irade"dir, yani enerjinin zihin niteliklerine (ancak bilince değil) ve amaca (hayatta kalma isteği, güç isteği, gelişme isteği) sahip olduğunu belirtmek istiyoruz. Her iki fikri birleştiren arche, "akıllı enerji" veya "kasıtlı enerji" haline gelir. Hegel'in kullandığı sözcük, akıl/ruh anlamına gelen **geist** idi. İdeal kelime, **akıl/ruh/irade/enerjiyi** tek bir kavramda ileten bir şey olacaktır. Aslında hiçbir terim tam olarak yeterli olmaz. Peki siz Mükemmel kelimeyi bulabilir misiniz?

Anlaşılması gereken en önemli nokta, kozmosun temel maddesinin en başından beri son derece soyut bir düzeyde de olsa canlı ve aklın hakimiyetinde olmasıdır. Yaşam ve zihin kozmosa içkindir, bu nedenle yaşam ve zihin kendilerini kozmosta gösterir. Materyalist ateistlerin iddia ettiği gibi cansızlıktan ve ruhsuzluktan doğmamışlardır. Ve gerçekten bu nasıl olabilirdi ki ? Ölüden hayatı, akılsızdan akılı çıkaracak hiçbir mekanizma yoktur.

"Ölü" şeyler, hayatın bizim anladığımızdan farklı bir seviyede gerçekleştiği şeylerdir. "Akılsız" şeyler, herhangi bir zihnin iş başında olduğunu algılayamadığımız, ama yine de zihnin orada olduğu şeylerdir. **Panpsisizm** doktrini budur; akıl her yerde, her şeydedir. Bilince gelince, bu, kendi üzerine düşünebileceği aşamaya evrilmiş zihindir: düşük işlevli bilinçdışı zihinden ziyade yüksek işlevli zihindir.

Başlangıç olarak, arkhe'nin bilimsel "enerji" yönü baskındır. Arche geliştikçe, akıl/ruh/irade giderek daha fazla ön plana çıkar ve sonunda bilinç gelişir. Nihayetine götürülen bilinç - Omega (son, sonuç) Noktası - Tanrı'dan başkası değildir.

Tanrı, arkhe'nin doğasında var olan tüm potansiyelin en yüksek seviyede gerçekleşmesidir. O, Yaradılışın değil, Evrimin Tanrısıdır. Her zaman orada olan, ancak şimdi tam olarak kendini gösterebilen şeyi ifade eder. Çocukken, henüz ifade edilmemiş her türden potansiyel yeteneğimiz vardır. Ama Artık yetişkin olduğumuza göre, herkesin görmesi için bu yetenekleri ifade etmemiz gerekir. Böylece kozmos ile bir olunur. Çaresiz bir bebek olarak başladığı hayat yolunda; Tanrı olarak nihayetine varır. Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir (As above So below). Tanrı bir kez var olduğunda, arche üzerinde tam bir hakimiyete sahiptir. İradesini yansıtır. Onun isteği budur ! Tanrı ve arkhe bir ve aynıdır.

Başka bir deyişle, arkhe gizli Tanrı olarak, Tanrı potansiyel olarak, Tanrı olasılık olarak başlar. Sonra evrim, arkhe'yi ifşa edilen Tanrı'ya, gerçekleşmiş Tanrı'ya, gerçekleşen her olasılık olarak Tanrı'ya dönüştürür. Bu, Tanrı her yerde ve her şeydedir diyen panteist bir konum gibi görünse de, aslında şöyle tanımlanır: *panentheism: **Tanrı bütündür ve bütün, parçalarının toplamından büyüktür.***

Arche'nin gizli amacı, kozmik olasılığın zirvesi olan bu Bütün'e, Tanrı'ya tekamül etmektir. Hedefe ulaşılan kadar evrenin sürüp gitmesini (evrimleşmeyi) sağlar. Tanrı, varoluşun anlamı, **telos**, kozmosun her zaman ulaşmaya çalıştığı sondur. Ve biz bu sürecin bir parçasıyız. Biz ilahi amacın çocuklarıyız. Ve Tanrı ile birliğe girmek ve İlahi İradeyi yansıtmak bizim şanlı kaderimizdir.

Tüm bunları başarmak için, biçimsiz arche'ye biçim verilmesi gerekiyordur ve bunu başaran da matematiktir. Matematik, formsuz arche'ye form, şekil, organizasyon, düzen ve desen empoze etti ve böylece arche'nin nihai kutsallığa doğru metodik olarak gelişmesi için bir platform yarattı.

Arche'nin içsel iradesini, teleolojik çabasını, arzulan bir son arayışını yansıtan, süreci sistematik olarak ileriye götüren ilke diyalektiktir, evrim ilkesidir. Yani;

Arche (biçimsizlik) + matematik (biçim) + diyalektik (teleoloji) => Tanrı.

Bu ilahi denklemdir. Hayatın tüm sırları burada saklıdır. Bu, kozmosun maksimum potansiyelden maksimum gerçekleşmeye evriminin denklemidir. Tanrı, Evrimin zirvesi olan kozmik Omega Noktasıdır. Yasak olmayan her şey zorunludur. Yani, Evrimin bir maksimum gerçekleştirme noktası oluşturma yeteneği yasak değildir, dolayısıyla zorunludur.

Dünya olarak bilinen, ve çok eskiden ölü gibi görünen akılsız kaya parçası, evrim yoluyla yaşamı, akli ve insan bilincini doğurdu.

Sindirilmiş yiyecek ve içecek (biçimsizlik) + DNA (biçim) + diyalektik (teleoloji) => İnsanlık.

Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir.

İnsanlık, gezegensel evrimin zirvesini kanıtlayabilir veya kanıtlamayabilir, ancak erimiş metal çekirdekli bir kaya parçası olan Dünya, ilkel bir kimyasal çorbadan gülebilen, ağlayabilen, sevebilen, felsefe yapabilen, sanat, müzik, matematik, bilim yapabilen, ve sonsuzluğu düşünebilen varlıklar doğurmayı başardıysa, sonsuz kozmos aynı şeyin sonsuz derecede daha büyük bir versiyonu değilse neyi başaramaz ki ?

Tanrı, Yaratıcı değildir; **Arche de** öyle. Tanrı evreni yaratmadı, evren Tanrı'yı yarattı. Ve yine de Tanrı her zaman evrende zımnen vardı, yani başka bir anlamda Tanrı kendi kendini yaratıyordu (bkz. [Ouroboros](#)). Evrim, Tanrı'yı potansiyelden gerçeğe dönüştürür. Tanrı'nın "Sözü (logos)" aslında bir evrim, teleoloji ve sürekli diyalektik gelişme hikayesidir. Evrenin dışında duran ve arche'den farklı bir maddeden yapılmış İbrahimi Tanrı anlayışı, bu nedenle gerçekten saçmadır. Herhangi bir matematiksel, bilimsel veya felsefi ilkeyle hiçbir ilişkisi yoktur. İbrahincilikte, akıl almaz derecede en karmaşık varlık olan Tanrı her zaman var olmuştur. Tanrı'nın kökeni, nasıl var olduğu, neden yaratıldığı, nerede olduğu, neden Yaratılışa veya bize ihtiyacı olduğu, neden her zaman sonsuz derecede zeki ve güçlü olduğu hakkında hiçbir açıklama getirilemez (ve üstelik bu soruların cevaplarının Tanrı'nın aciz kullarını ilgilendirmediğini iddia ederler. Halbuki bizler, yani İnsanlar, aciz kullar değil, evrimleşen Tanrı Adaylarıyız). İbrahincilik bir sihirbazın inanç sistemidir.. Her şey daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymadan sihirli bir şekilde VAR, o kadar !. İbrahimi dinlerde Evrenin bilmecesi, çok daha büyük bir bilmece ile cevaplanır: Tanrı ! Düşünen bir insan böylesine gülünç bir cevabı nasıl kabul edebilir?

Şunu da söyleyebilirsiniz: *"Başlangıçta Sihir vardı ve Sihir her şeyi sihirli bir şekilde yarattı ve her şey aklımızın ermediği sihirli süreçlerle yapıldı. Sonuçta Büyü/sihir denen şey herhangi bir kurala tabi değildir. Sihir, canı ne zaman isterse, her şeyi yapabilir. Bu nedenle soru sormanın bir anlamı yok çünkü hep aynı cevap verilecek: sihirle oldu... yani Tanrı ol dedi oldu !... çok kurcalama... zaten bilip de ne yapacan ... zındık.... çok soru sorma... ne diyorsak o... sadece iman et, gerisine karışma...."*

Tanrı'nın varlığını 2 temel şekilde kabul edilir;

1) Tanrı - her şeyi gören, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten ve ahlaken mükemmel olan - evrenin dışındadır ve evreni yaratmıştır (bu nedenle bu Tanrı, insanlığın sonsuz bir gizemidir, asla anlaşılabilir). Akla gelebilecek hiçbir şekilde bu Tanrı'nın suretinde yaratılmadık. Çünkü O yaratılmadı; ama o bizi yarattı - öyleyse nasıl gerçek bir benzerlik olabilir ki?

Veya

2) Tanrı evrenin içindedir ve evren tarafından yaratılmıştır. Tanrı, evrenle aynı arke'den (tözden) yapılmıştır - aslında o arche'dir, ancak başlangıçta gerçeklikten çok potansiyel düzeyindedir. Nasıl insanlık gezegensel ölçekte geliştirse, Tanrı da kozmik ölçekte geliştirdi. Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir. İnsanlık, Tanrı gibi, arke'den yapılmıştır. Tanrı için geçerli olan her şey insanlık için de geçerlidir. Onunla aynı rotadayız, ve Gerçekten de gerçek Tanrı'nın suretinde yaratıldık.

Öyleyse, Tanrı evrenin dışında mı yoksa içinde mi? Evreni o mu yaratıyor yoksa o mu onu yapıyor? Evrenden temelde farklı bir maddeden mi yoksa tamamen aynı maddeden mi yapılmıştır? Tanrı gibi değil miyiz, yoksa ona aşırı derecede benziyor muyuz, ama gelişimin daha erken bir aşamasında mıyız?

Sizce aşağıdaki yukarıda ki gibi midir yoksa, aşağı ile yukarı arasında bir alaka yok mudur? Bu iki temel seçenektir. Tanrı ile karşılaştırıldığında ya biz bir hiçiz ya da bizler evrimleşmekte olan Tanrılarız.

Dine İbrahimî yaklaşım, Tanrı'yı bilimin dışına yerleştirir. O akılla ve mantıkla kavranılamayacak kadar metafizik bir fenomendir ! Alternatif yaklaşım ise, onu tamamen bilime tabi ve bilim tarafından açıklanabilir kılar. İbrahimi yaklaşımda, Tanrı bilinemez ve her zaman insanlıktan ayrıdır; alternatif olarak ise , Tanrı bilinebilir ve insanlık Tanrı ile birliğe girebilir.

Önceki sayfalarda, herhangi bir ateistin İbrahimizm'i tamamen saçma ve entelektüel olarak gülünç bularak haklı olarak reddedeceğini ileri sürdük. Ayrıca herhangi bir ateistin Illuminati'nin dini olan Illumination'a (Aydınlanma'ya) katılabileceğini, çünkü Aydınlanma Dininin bilimi ve evrimi tamamen kabul ettiğini iddia ediyoruz. Herhangi bir dogmatik tanrı kavramına sempati duymayan ateistler bile Aydınlanma'da entelektüel açıdan sonsuz kaynak bulabilirler ama İbrahimizm'de hiçbir şey bulamazlar. Dinimiz, her ateistin belli düzeyde maneviyata erişmesini sağlayabilir. Tüm dünya Aydınlanma'nın arkasında birleşebilir. Doğru dinleri, farklı şekilde ifade edilse de, aynı bileşenlerin çoğuna zaten sahiptir. Hindular, Budistler ve Taoistler Aydınlanmanın gerçeklerini kabul etmekte zorlanmayacaklardır.

Yeni Dünya Düzeni olan Birleşmiş bir insanlığın önündeki tek engel, insanlığın üzerine düşen en karanlık gölge, ebedi bir felaket ve lanet olan İbrahincilik felaketidir. İbrahincilik "kötü taraftır" ve gerçek kurucusu Şeytandır (Satan). Cehaletin, manevi körlüğün ve aptallığın dinidir. Hristiyanlar, Müslümanlar ve Yahudiler, insanlığın gelişmesini geri tutan, tekamül etmesini engelleyen korkunç fanatiklerdir. Onlar, ilkel şiddet ve cehaletle batmış şekilde Şeytan'ın ordularındır. Barışın, sevginin, merhametin, bağışlamanın ve merhametin müritleri olduklarını söyleme ve kendilerine medeni deme küstahlığı içindelerdir - ama pratikte binlerce yıldır tam tersini yaparlar... nefretin, şiddetin, zulmün, işkencenin, hoşgörüsüzlük, savaş, katliam, kınama, baskı ve acımasızlığın neferleri olarak fetih ve ganimet peşinde koşarlar. Yahveh denilen sözde tanrı, Seçilmiş Halkına onların topraklarını çalabilsin diye Kenanlılara yapılan soykırımı onayladıysa, o zaman bu RAB, bu Yahveh, bu Allah, yani bu sözde Tanrı Şeytan'dır. İsa Mesih Yahveh'nin Oğlu ise, o zaman Şeytan'ın Oğlu'dur. Allah 11 Eylül'ü onayladıysa, o halde Allah/Tanrı insanları oyuna getiren onları sömüren Şeytan'dır. "Tanrı" istemeseydi, o zaman neden 19 canı manyak "Allah Ekber!" diyerek toplu katliam yapmışlardı? ... bu da mı tanrının sınamasıdır ? Saçma !

Tüm ibrahimi dinlerin yok olacağı mutlu güne kadar insanlık ilerleyemez. İbrahimi fanatiklerin hepsi insanlığa karşı işlenen suçlardan suçludur ve vahşet ayinlerinin hesabını vermek için hepsi yargılanmalıdır. Artık bu En Büyük Yalanlarını ifşa etmenin kesinlikle zamanı geldi.

İnsanlık nihayet Aydınlanmanın ışığında yıkandığında, sonunda bakışlarını göksel ufuklara çevirebilir.

Sıfır ve Sonsuzluk

“Algi kapıları temizlenseydi, her şey insana olduğu gibi, sonsuz görünürdü. Çünkü insan, her şeyi mağarasının dar yarıklarından görene kadar içine kapanmıştır.” --[William Blake](#)

Görünen tüm karmaşıklığın ve çeşitliliğin altında, dünya basittir. Sıfır ve sonsuz sayıları varlığın sınırları olduğu gibi, insan düşüncesinin de sınırlarıdır. Aslında, Blake'in harika alıntısına rağmen, insan zihni (insan duyuları değil) sıfıra (0) ve sonsuza ($\infty=1/0$) ayarlanmıştır (*Yani bir anlamda Dijitaldir*). Nedeni basit: Herhangi bir düşünce çizgisi, bir sınıra ulaşıncaya kadar belirli bir yönde ilerleyecek ve bu aşamada daha ileri gidemeyecektir; doğal son noktasına ulaşmıştır.

En iyi örneklerden biri dindir. İbrahimi dinlerde insan ile “tanrı” arasındaki mesafe sonsuza kadar açılmıştır. “0”, her konuda bizden sonsuz derecede üstündür: sonsuz derecede daha güçlü, sonsuz derecede daha iyi, sonsuz derecede daha bilge, sonsuz derecede daha bilgili. O sonsuz mükemmelliktir. Dolayısıyla, Tanrı ile bizim aramızdaki karşıtlık daha fazla ileri sürülemez. Biz, bu **sonsuz** Tanrı'ya kıyasla, **sıfıra** indirgenmiş durumdayız. *İşte karşınızda: sıfır ve sonsuzluğun ebedi dualizmi !*

Mesela, Bir peygamberin, Tanrı'nın insanlardan %33 daha akıllı ve daha iyi olduğunu iddia ettiğini hayal edin. Bu çok saçma olurdu, değil mi? Böyle bir Peygamberin takipçisi olmazdı. Peki ya %100 veya %1000 veya %1.000.000 veya yüzde trilyon? Peki, bunların hepsi tamamen keyfi, değil mi? Sanki peygamber bir sayıyı havadan çekip almış gibi görünüyor. Rastgele bir sayıyı seçmek için yeterli sebep yoktur. Yalnızca bir “sayı” yeterli olacaktır - sonsuz, sonsuzluk, işte bu mutlak sınırdır. Başka bir deyişle, herhangi bir peygamber “Tanrı”yı tasavvur eder etmez, onu sonsuz olarak temsil etmeye mecburdur ve kıyaslandığında, tüm sonlu varlıklar sonsuzluk açısından sıfır olduğu için insanlık onu kavrayamaz, ancak kendisini sıfıra (acizliğe) düşebilir.

Ve bu, oldukça basit bir şekilde, İbrahimi inançların özüdür. Tanrı = sonsuzluk; insan = sıfır. Herhangi bir İbrahimi peygamber tarafından yapılan her iddia kabaca buna dayanmaktadır. Tektanrıcılık fikri ortaya çıktığı anda, tek "Yaratıcı"nın anında sonsuzluk tahtına oturacağına hiç şüphe yoktu.

[Olimpos Dağı](#)'nın Yunan tanrıları, tanrılardan çok süper güçleri olan insanlar gibiydi. Birçoğunun insan gibi olması, onların sonsuzluk terimleriyle tanımlanamayacakları anlamına geliyordu. Çoktanrıcılık her zaman tanrıların gücünü sulandırır, ancak tektanrıcılık ilahi gücü sonsuza ulaşıncaya kadar büyütür ve daha ileri gidemez. Böylece, otomatik olarak İbrahimi tektanrıcılık, çok tanrılı dinlerde pek görülmeyen bir fanatizmle sonuçlanır. Pagan Romalılar düşmanlarını acımasızca katlettiler, ama bunu Tanrı adına değil, Roma İmparatorluğu adına yaparlardı. İsa Mesih'i ise asi olduğu için çarmıha gerdiler, Tanrı'nın Oğlu olduğunu iddia ettiği için değil ! Bu Dini değil siyasi bir infazdı. *(Tabii ki, Yahudi hiyerarşisi açısından bu kesinlikle dini bir meseleydi. İsa'nın ilahi iddialarına gücenenler Romalılar değil, onlardı. Ne de olsa Romalılar kendi imparatorlarının ilahi olduğuna inanıyorlardı. , bu yüzden bir insan-tanrı fikri onlar için şok edici değildi.)*

Ne Antik Romalılar ne de Antik Yunanlılar (yani hiç bir Pagan) “kutsal bir savaş” yürütmeyi akıllarına bile getiremezlerdi. Sadece İbrahimi tek tanrıcılık, dini yayma gibi, bu çarpık ve kanlı zihniyeti doğurur.

Pek çok Protestan, tüm insanların düştüğünü, ilk günahla silinmez bir şekilde lekелendiğini ve kendi çabalarıyla kurtuluş umudu olmadan tamamen ahlaksız olunacağını ilan eden "Tam Ahlaksızlık" adlı teolojik bir doktrini kabul eder. Tanrı'yı takip edemezler ve O'nun doğrudan müdahalesi ve telafi edilemez şekilde yozlaşmış ve lanetlenmiş olanlara lütfü ihsan etmesi olmadan O'nun kurtuluş armağanını kabul edemezler. İnsanlar kelimenin tam anlamıyla tanrısal olmaktan acizdir. Günah insanlığın doğasında vardır, dolayısıyla "özgür irademiz" ondan kaçınmaz. Seçimlerimiz her zaman günahkarlığımızı yansıtır. Tanrı'nın yolunu özgürce seçemeyiz. Kurtulmayı seçmiyoruz ve seçemiyoruz - çok kötüyüz, günahkarız. Tamamen Tanrı'nın insafına kalmış durumdayız. İnsan günahsız olmayı seçemediği için, din savaşları ile din zorla da olsa yayılmak zorundadır !!!

Tabii ki, bu düşüncenin mantıksal sonucu, gerçekten iyi eylemlerde bulunmak için özgür irademizin olmamasıdır; “iyilik” her zaman bizim ötemizdedir. Bu Protestanlar için sorun olmaz. Nihai kaderimizin biz doğduğumuzda Tanrı tarafından belirlendiği ve rastgele bir süreçle birkaçımızı "seçilmiş" ve geri kalanımızı kesinlikle cehenneme gidecek olan lanetliler olduğu şeklindeki korkunç bir kavram olan “kadere” inanıyorlardır. (Sevgi, bağışlayıcılık ve merhamet Tanrısı'nın merhameti buraya kadar) Ve şimdi Eski Dünya Düzeni'nin bu fikirlerini nereden aldığını görmeye başlıyorsunuz: onlar **seçilmişler - seçilmişler - seçilmişler** ve bizler ise mutlak aşağılanma ve cehennemi hak eden lanetlenmişleriz.

İbrahimciliğin [Protestan dini](#), psikopatik bir inançlar dizisinin başka bir örneğidir. İnsanlığın olabilecek en kötü pratiğini uygular. Bizler Tanrı'nın iradesinin çaresiz oyuncaklarıyız ve hayatlarımızda kesinlikle söz sahibi değiliz. Bizi kuklalara indirgeyen bu kadar çılgınca inançlara sahip olmanın ne anlamı var? Ne kadar Dindar, hayırsever, fedakar, veya şefkatli olursak olalım, yaptığımız herhangi bir eylem yine de kötüdür çünkü bu eylemlere yönelik dürtüler tamamen yozlaşmış insan doğamızdan kaynaklanır; Tanrı'ya hizmet etmek veya onu yüceltmek için değil, herşeyi kendi çıkarımız için yaparız (cennete gitmek gibi)... Yani tanrıya bir çıkar uğruna inanırız ve bu da bizi baştan günahkar yapar ! Yalnızca Tanrı'nın lütfunun hiçbirimizin hak edemeyeceği şekilde bahşedilmesi, eylemlerimizi gerçek iyilik ve kurtuluşla uyumlu eylemlere dönüştürebilir.

21. yüzyılda, insan doğasına dair bu şeytani, mide bulandırıcı, sapkın, umuttan ve sevgiden yoksun bakış açısına herkesin nasıl katılabileceğini anlamak zor. Protestanlık, şimdiye kadar tasarlanmış en şeytani ideolojilerden biridir. Şeytani [Demiurge](#)'nin tacındaki belki yegane mücevherdir. Eski Dünya Düzeni inancının temelidir. [Çay Partisi](#) (bkz. ABD) üyelerinin büyük çoğunluğu Protestandır. 17. yüzyılda İngiltere'den Amerika'ya teknelerle gelen ataları çoğunlukla [Püriten](#) dini fanatiklerdi ve o zamandan bu zamana pek bir şey değişmedi. Aynı insanlar hevesli köle sahipleri ve aşırı kapitalistler oldular. Çay Partisi'nin Amerika'nın kontrolünü ele geçirmesinden daha korkunç bir şey olamaz.

Bu Protestan görüşe göre insanlık hiçbir şeydir ama Tanrı her şeydir. Protestanlık, Katoliklikte zaten var olan ancak vurgulanmayan kavramları mantıksal sonuçlarına kadar ittirdi. Katoliklikte "iyi işlerin" ahlaki etkinliğini teşvik etme eğilimi vardır. Protestanlığın kurucusu [Martin Luther](#) ise, "inançla aklanma" olayını benimsemiştir. Tek önemli olan inançtı; iyi şeyler yapmanız hiçbir şey sayılmazdı. Zaten bu yönde düşünceleri olan Katolik [Aziz Augustine](#) 'nın öğrencisi ve keşişi olan Luther'in bu şekilde düşünmesi çok şaşırtıcı olmasa gerek !

Katolikler ise, Protestanlardan farklı olarak, toplumu çok daha fazla desteklerler ve kapitalizm konusunda kararsızdırlar. Mesela İtalya veya İspanya gibi bir güney Avrupa Katolik ülkelerine gidin ve Protestan Avrupa ülkelerinde karşılaştığınızdan çok farklı bir zihniyet keşfedeceksiniz. Kapitalizmin aşırılıklarının Protestan uluslarda gerçekleşmesi, Katolik ülkelerden çok daha olasıdır. Dolayısıyla, en azından bu ölçüde, Katolikliğin bir erdemi vardır. Protestanlıkta herhangi bir erdem görmek zordur. Batı dünyasının neredeyse tüm kötülüklerinin izi, açık bir şekilde Protestanların inançlarına kadar sürülebilir. Çay Partisi, Protestanlığın tüm korkunç tutumlarının bir örneğidir. Cumhuriyetçi Parti de şiddetle Protestandır. Daha fazla ne söylenmesi gerekiyor? Zaten Akli başında kim Protestan olur ki?

Müslümanlar da, Hıristiyanlar kadar **insanlık = sıfır**, **Tanrı = sonsuzluk** modeline kilitlenmiş durumdadır. Müslümanlar günde beş kez (biri gece biri sabahın köründe...) kibleye dönük olarak dua ederler. Camilerinde yere eğiliyor ve dualarını mırıldanıyorlar. Kadınlar erkeklerin göremeyeceği bir yerde namaz kılmak ve başörtüsü, peçe ve burka giymek zorundadır. Müslümanlar (sözde Tanrı'nın Arapça ismi sayılan) Allah'a "teslim olurlar" (zaten İslam "teslimiyet" anlamına gelir.) Mekke'ye hacca giderler ve Allah'a büyük kitleler halinde yalvarmalar yaparlar. "*Biz buna layık değiliz!*"... Müslüman olmak, protestanlığın arap versiyonu gibidir, aşağılanmış bir kendinden nefret etmektir. İnsan onuru ve kendine saygısı sıfıra indirilmiştir....

Yahudiler de farklı değil. Allah'ı gücendirmemek için yüzlerce gülünç ve saçma kurala uymak zorundadırlar. Sakalını kessen, saçlarını bukle yapmasan, püskül takmasan, sade koyu renk bir takım elbise giymesen, Tanrı gerçekten umursar mıydı? Tanrı bir kadının saçını örtüp örtmediğini kontrol ederek mi vakit harcıyor? Tanrı'nın amacı bu mu - herkesin şekilsel "kurallara" uyduğundan emin olmak için bir kontrol listesi hazırlamak mı? Hem insanlığa hem de Tanrı'ya ne kadar kasvetli bir bakış açıdır bu. Yüzünüz, saçınız veya elbiseniz "kuralları" çiğnerse sizi sonsuz cehennem ateşine gönderebilecek bir Tanrı'ya inandığınızı hayal edin. Bu insanlar deli mi? Onların Tanrı tasavvuru utanç verici ve saçma. Tanrıyı, herhangi bir küçük ihlali cezalandırmaya kararlı, Hitler bıyıklı bir tür karikatür hapisane gardiyanına dönüştürdüler. İvır zıvır şeylerle ve kural kitaplarıyla, skor tutmakla meşgul bir Tanrı'ya tapıyorlar. Yahudi Tanrısına inanmanın gerçekten bir anlamı var mı?

İbrahimi dinlerin mantığı, sürekli olarak Tanrı'dan merhamet dilememiz gerektiğidir. Onu her zaman yüceltmeliyiz ya da "insan doğamızın" korkunç günahkârlığına düşerek cehennemi boylarız. Hiçbirimiz kurtuluşu, cenneti gerçekten hak etmiyoruz ve onu hak etmek için yapabileceğimiz hiçbir eylem yok çünkü sonlu bir varlığın herhangi bir sonlu eylemi, sonsuzla karşılaştırıldığında her zaman bir hiç olacaktır, bu yüzden kurtarılmak için yalvarmalıyız ve yeterince yalvaramazsak, o zaman Tanrı bizi sonsuz ve ebedi cezanın olduğu yere, cehenneme gönderir.

Şeytan'a gelince, o sadece kötü değil, sonsuz derecede kötüdür. Verdiği hiçbir ceza, hiçbir zaman sınırlı bir suçla eşleşemez: kapsamı ve süresi her zaman sonsuzdur. Yine, sonsuza ulaştığımızda daha ileri gidemeyiz.

Çok zeki olmayan insanlara, “fani” kurallara uydukları için “sonsuz” ödül ve onları çiğnedikleri için “sonsuz” ceza beklentisi sunduğunuzda, beyinleri yıkanmış sürüler ve "şehitler" için gönüllüler yaratırsınız. Bu sonsuz zevk/acı (ödül/ceza) hesabına hapsolmuş insanlar, Tanrıları adına her türlü suçu kesinlikle işleyebilirler. 11 Eylül manyakları, tüm kafirleri hiçbir şekilde merhameti hak etmeyen, sonsuz derecede kötü insanlar olarak görüyordu. Ne de olsa, Allah'ın yanılmaz, tartışılmaz sözü Kuran'da tüm kafirlerin sonsuz cehennem ateşine maruz kalacağını söylüyor. Kafirleri katletmekle açıkça O'nun iradesini yerine getiriyorlardı. *Bu düşünceye göre; Zaten cehennemlik olanları öldürmek neden günah olsun ki ?*

İbrahimi inançların tümü sıfır ve sonsuzlukla ilgilidir. Bunların kökleri ise [psikozdadır](#). Akıl sağlığına son derece zarar verirler. Sonsuz cehennem korkusuna ve sonsuz cennet arzusuna dayanan aşırı bir fantezi dünyası yaratırlar. Böylece Kafirlere karşı mutlak bir nefret uyandırırılar. Sonsuz hoşgörüsüzlük yaratırlar.

Peki ya İbrahim dışı dinlerde? Aydınlanma "Tanrı olabileceğimizi" ilan eder. Diğer bir deyişle, Aydınlanma, Tanrı ile aramızdaki uçurumu sonsuza kadar genişletmek yerine, tam tersini yapar ve onu sifira indirir, böylece Tanrı'yı bizden ayırt etmek artık mümkün değildir. Hinduizm ve Budizm de bu düşünce çizgisini izler. [Moksha](#), [Nirvana](#), [Gnosis](#) temelde aynı kavramdır: Tanrılık veya Varoluş Pınarı ile birleşmeye götüren aydınlanmadır.

İbrahimi inançlarda, insanlık tamamen Tanrı'dan yabancılaşmıştır. İbrahimi olmayan dinlerde ise, aydınlanma noktasında, yalnızca yabancılaşma değil, Tanrı ile gerçek bir özdeşlik de vardır.

Sizce hangi din türü psikolojik olarak daha sağlıklı? Hangisi insan ırkına ilişkin daha olumlu ve iyimser görüşü destekler? Hangisi en görkemli olasılıkları, gerçekten akla gelebilecek en sonsuz görkemli sonucu vaat ediyor?

Karşılaştırmaya bile gerek yok; İbrahimi inançlar çarpık, hastalıklı, kendinden nefret eden zihinlerin ürünleridir. Bunlar bir müstehcenliktir, insan ırkının onuruna bir hakarettir.

Tanrı'nın suretinde yaratıldığımız kavramını kim ortaya attı? Kesinlikle Tanrı ile bizim aramıza sonsuz mesafe koyan İbrahimeciler değil, yani biz Tanrı'ya hiçbir şekilde benzemiyoruz ve kesinlikle O'nun niteliklerinin hiçbirini paylaşmıyoruz. Ancak aydınlanma dinlerinin tümü, kelimenin tam anlamıyla Tanrı olabileceğimiz fikrini destekler. İrfana ulaştıktan sonra aynaya baktığımızda, gördüğümüz Tanrı'nın yansıması (resmi) olacaktır.

Bunlar, sıfır/sonsuzluk analizine dayalı olarak dine karşı olası beş insan tutumudur:

- 1) **İbrahimcilik;** İnsanlar ve Tanrı arasındaki boşluk = sonsuzluk. İnsan değer olarak sıfırdır
- 2) **Aydınlanma;** İnsanlar ve Tanrı arasındaki boşluk = sıfır (nihayetinde). İnsanların değeri sonsuzdur (nihayetinde). (Panteizm - Tanrı'nın her yerde olduğu, Tanrı'nın Doğa olduğu, dolayısıyla hepimizin Tanrı'nın parçası olduğumuz fikri, aydınlanma düşüncesinin özel bir durumudur.)
- 3) **Çoktanrıcılık;** Tanrılar süper güçleri olan varlıklardır; güçlülerdir ama sonsuz güce sahip değildir. Tanrılar ve insanlık arasındaki mesafe ne sonsuz ne de sıfırdır. Tanrılar, insan gibi tutkulara ve zayıflıklara maruz kalan (Olimpos'un Yunan tanrıları gibi) gelişmiş üst-insanlardır.
- 4) **Ateizm;** Tanrı yoktur. Dolayısıyla İnsanlar ve tanrılar arasındaki boşluk da yoktur, çünkü tanrılar yoktur.
- 5) **Agnostisizm;** Agnostikler tanrıların var olup olmadığını bilmezler. Dolayısıyla tanrılar ve insanlar arasında hiçbir boşluk tanımlanamaz. Herhangi bir aşırılık yanlısı pozisyona girmezler çünkü bu duruma girecek fikirleri yoktur.

Not; Deism ise, tek başına yalın bir inançtan daha çok, yukarda sayılanlarla füzyonlaşabilir !

Yani, dinde bile sıfır ve sonsuzluk kuralının tüm tartışmayı nasıl kontrol ettiğini görüyorsunuz. Ve dünyada var olan binlerce dinin görünüşteki tüm karmaşıklığını sadece beş temel pozisyona indirgemenin ne kadar kolay olduğunu anlayabilirsiniz..

Tevrat, Kuran ve İncil, Köktendinci Yahudiler, Müslümanlar ve Hristiyanlar tarafından Tanrı'nın asla sorgulanmaması gereken yanılmaz Sözü olarak kabul edilir. Bu insanlar, bu "kutsal" metinleri sonsuz doğru olarak kabul ederler, dolayısıyla bunlarla çelişen her şey sonsuz yanlış olmalıdır. Kökten dinci Hristiyanların neredeyse %100'ü, Tanrı'nın dünyayı kelimenin tam anlamıyla altı günde yarattığına ve yedinci günde dinlendiğine ve bunun yaklaşık son dört bin yıl içinde gerçekleştiğine inanıyor. Hemen hemen tüm Müslümanlar, Ortodoks Yahudiler ve Hristiyan Köktendinciler, Darwin'in Evrim Teorisini reddederler. Dolayısıyla, bu sözde kutsal kitaplara inanmanın sizi sonsuz derecede aptallaştırdığına şüphe yok. İbrahimciler, bilim ve teknolojiye doğrudan zıt bir metne yapıştıkça daha da gerileyecektir. Bir milyardan fazla insan, katı "sonsuz" inançları nedeniyle, diğer herkesin daha da gerisinde kalacak. Bundan bir milyon yıl sonra, sonsuz derecede geride kalacaklar, ve ellerinde yırtık pırtık kutsal metin nüshalarıyla mağaralarda yaşayacaklar ve artık İbrahimciliğin (İslamın, Hristiyanlığın yada Yahudiliğin), ve hatta insan türünün bir üyesi olarak bile tanınmayacaklar.

Kendinizi yanlış dine, tam anlamıyla geriye giden bir dine adanmak işte bu kadar tehlikeli. Her geçen yıl İbrahimi inançlar daha da gerilere düşüyor.

Katoliklik, diğer İbrahimi inançlardan önemli bir açıdan farklıdır. Papa, Mesih'in yeryüzündeki temsilcisi olarak kabul edilir - o, Mesih'in "vekili"dir. Katolik Kilisesi'ne göre, belirli durumlarda belirli konularda yanılmaz açıklamalarda bulunma yeteneğine sahiptir. İslam'da, Yahudilikte ve Protestanlıkta Papa'nın bir muadili yoktur. Papa, tüm Katolik dini adına konuşma yetkisine sahiptir. Ama hiçbir Musevi, Müslüman ya da Protestan mezhebinde tek bir "temsilci" altında birleşme yoktur. Katoliklik hiyerarşik ve meritokratiktir - en yüksek makama çıkmak için en yüksek liyakat ve değer şarttır. Papa, Katolik bakış açısına göre, iradesi Tanrı tarafından yönlendirilen Kardinaller Heyeti'nin oyuyla bizzat Tanrı tarafından atanacak kadar değerli bir kişidir.

Katoliklik, Papa'ya ve Kilise'ye İncil'de belirtilmeyen yeni kurallar ve ilkeler belirleme yetkisi vererek kutsal metinlerin köleleştirilmesinden uzaklaşır. Teorik olarak, Papa isterse Katolikliğin doğasını kökten değiştirebilir, hatta kutsal kitapla bile çelişebilir. Ancak bu şekilde, İsa'nın hatalı olduğunu ve Kilise tarafından vaaz edilen ebedi "gerçeklerin" ebedi olmadığını, bu nedenle manevra alanının pratikte kesinlikle sınırlı olduğunu kabul etmiş olacaktır.

Katolik Kilisesi, Katoliklik konusunda nitelikli uzmanlar tarafından yönetilmektedir. Kardinaller ve Papa, akademik profesörler düzeyinde derin bilgili insanlardır. Protestanlık ise tamamen farklıdır. Herhangi karizmatik ve ağzı laf yapan bir kişi kendini bir papaz yapabilir, bir kilise kurabilir ve ne isterse söyleyebilir; yani Protestanlık, hiçbir uzmanlığı ve niteliği olmayan tam bir amatöre ses vermekle ilgilidir. **Herkes, kutsal metinleri yorumlamada sonsuz derecede doğru olduğunu iddia edebilir.** Protestanlığın popüler olmasının sebeplerinden biri de budur. "Amatör kültürdür". Herhangi birinin Tanrı Sözü'nü okuduğunu söylemesi yeterlidir, bu nedenle herhangi bir resmi onaya, yada akran değerlendirmesinden geçmiş niteliğe ihtiyacı yoktur. [Flannery O'Connor](#)'ın *Bilge Kan (Wise Blood)* kitabında, bir vaizin torunu vaizleri hor görür, ancak yine de kendi de bir vaiz olur ve *Mesih'siz İsa Mesih'in Kutsal Kilisesi* adlı kendi kilisesini kurar. Neden olmasın ki? Protestan grupların herhangi biri kadar mantıklı. Bu yeni kilise hakkında bir karakter şöyle der: "*Bu, sizin İncil'i kişisel olarak yorumlayışınıza dayanıyor arkadaşlar. Evde öylece oturup kendi İncil'inizi yorumlayabilirsiniz, zira içinizden nasıl yorumlanması gerektiğini hissediyorsunuzdur.*" Ve bu, Protestanlığı hemen hemen özetliyor.

Protestanlık, tam da herhangi birinin Tanrı'nın Sözü'nün doğru yorumcusu olduğunu iddia edebileceği için sonsuz sayıda farklı versiyonda mevcuttur. İslam da buna çok benzerdir. Kuran'ı okuyan (hatta ironik bir şekilde okumayanlar, yada yarım yamalak okuyanlar da dahil) herkes İslam konusunda "uzman"dır. Kuran'da kafirlere karşı şiddeti savunan pasajlar bulmak şaşırtıcı derecede kolaydır, ve dolayısıyla şiddet yanlısı İslami köktendinciliğin yükselişi de bundandır. Katoliklik, Hıristiyanlığın çok karmaşık olduğu ve yalnızca uzmanların onu anlamayı umabileceği görüşünü benimser, bu nedenle sıradan insanlar onu anlamayı denememeli ve basit inançlı yaratıklar olarak kalmalı ve daha fazlası olmamalıdır.

Katolikliği ilgilendiren bir olay meydana geldiğinde, yanıt vermek Papa ve Kardinallerinin işidir. Sıradan Katoliklerin hiçbir şey yapmasına gerek yoktur. Ama buna karşılık, Bir hadise İşlam'ı etkilediği zaman, İşlam'dan tek bir resmi yanıt verilemez; bu nedenle her Müşlüman bireysel olarak tepki vermesi gerektiğini hisseder, dolayısıyla aşırı fanatizme uzanan geniş bir spektrumda tepkiler gözlemlenebilir !

Soğuk Savaş'ta, Amerikan ve Rus başkanları arasında bir sıcak hat (kırmızı telefon) vardı. Vatikan'da da, Papa'yı Katolik Tanrı'ya bağlayan sıcak hattı vardır. Bu hattı Sadece Papa'nın kullanmasına izin verilir. Müşlümanlar ve Protestanlar için ise, her birinin kendi kişisel danışma hattı vardır. Dolayısıyla, Papa'yı bekleyen Katoliklerin aynı anda ve aynı tepkiyi göstermesinin aksine, İşlam ve Protestanlık remen küçük hiziplerde çeteleşmiş “mafya” dinleridir. Bunlar “*kiralık kalabalık*” ideolojileridir. ***Herkes kişisel yardım hattı nedeniyle kendini Tanrı'ya diğerlerinden daha yakın hissediyor, ve bu nedenle fanatizme kaymaları ve en küçük şeylerden alınganlık göstermeleri Katoliklerden çok daha olası oluyordur.***

Müşlümanların ve Protestanların kafasında garip bir ikilem var. Bir yandan Tanrı ile kendi aralarında sonsuz mesafe olduğunu, Tanrı'nın aciz ve zavallı kulları oldukları onlara dikte edilmişken, diğer yandan Tanrı'dan sanki bir telefon uzaktaymış gibi yakın olduklarını düşünürler. (*Mesela Tanrı bir yandan şah damarımız kadar bize yakındır, ama diğer yandan bizden çok uzakta ulu bir konumdadır... ve nedense bizzat müdahale etmek yerine emirler yağdırarak kullarını maşa gibi kullanır...*) İşte Bu aşılabilir çelişki akıl hastalığına yol açar. Yahudilerde de benzer şekildedir. Hem Tanrı'nın yanında değerersiz olduklarına inanıyorlar, ama aynı zamanda O'nun sözde Seçilmiş Halkı oldukları için sonsuz derecede değerliler.

Sizi aynı anda hem değerersiz hem de sonsuz derecede değerli olarak tanımlayan bir ideolojinin yalnızca bir psikolojik sonucu olabilir: **PSİKOZ**. Ve bu, İbrahimi inançların tarihini karakterize eder. ***İnsan ırkının belası oldular, akıl sağlığımız ile oynadılar, tarifsiz zararlar verdiler ve bizi binlerce yıldır geride tuttular.***

Yukarıda Nasılsa Aşağıda da Öyle

“Doğa’ı kopyalamaya çalışmıyorum, onun kullandığı ilkeleri bulmaya çalışıyorum.” -- R. [Buckminster Fuller](#)

Tüm insan fikirleri her zaman sifıra veya sonsuz sınıra itilir. İşte birkaç örnek daha.

Ekonomi:

1) Kapitalizm, üst düzey kapitalistlere (süper zenginlere) **sonsuz** değer verir. İlkesel olarak bir kişinin tekelleşip dünyanın sahibi olmasını engelleyecek hiçbir şey yoktur; ve bu fikir Mike Hockney’in *The Last Bling King* kitabında işlenmişti. Bir kişiye (veya birkaç kişiye, oligarg’a) sonsuz değer atfedilirse, o zaman diğer herkes, kıyaslandığında **sıfır** değerdedir. İşte Yaşadığımız dünya bu !

2) Komünizm'de herkese (teorik olarak) eşit değer verilir, yani insanlar arasında **sıfır** fark vardır. Kimseye herkesten farklı bir değer biçilmesi mümkün değildir ve herhangi bir kişinin başkaları karşısında sonsuz değere sahip olması düşünülemez. Dolayısıyla Komünizm, Kapitalizmin mutlak karşıtıdır. Komünizm, Berlin Duvarı'nın yıkılışına kadar, Kapitalizm'in tek ciddi rakibiydi.

3) Meritokrasi, (Komünizmin aksine) herkesi yapay bir tam eşitliğe indirmez. Kimseye (Kapitalizmin aksine) finansal değerini diğerlerine kıyasla sınırsızca (sonsuz kadar) artırma fırsatı da vermez. Bunun yerine Meritokrasi, herkesin “potansiyel” olarak **sonsuz** değere sahip olduğunu çünkü geliştirebilirlerse herkesin olabildiğince iyi olabileceğini söyler. Sonsuz fırsat eşitliğini (yani ayrıcalığın etkisini sifıra indirmeyi) sunar, ancak sonuç eşitliğini garanti etmez. Daha çok iyi olmak için çalışan, daha az iyi olmak için çalışandan daha fazla ödüllendirilecek; ancak ortaya çıkan ekonomik dengesizliğin (Kapitalizmde olduğu gibi) bir silah olarak kullanılmasına müsaade etmez. Meritokrasi, Kapitalizm ile Komünizm arasındaki Orta Yol'dur ve her ikisinden de çok üstündür. Her birinin en iyisini alır ve en kötüsünü eler. Meritokrasinin daha yüksek bir sentez olduğu için Kapitalizmin yerini alması diyalektik olarak garanti edilir.

[Çay Partisi](#), hükümeti ve devleti sifıra indirmeye çalışıyor. Hiç kimsenin hayatlarına herhangi bir şekilde müdahale etmesine izin verilmemesi gerektiğine inanıyorlar (Ekonomik olarak herkes neredeyse herşeyi yapmakta özgür). Mesela, Çay Partisi'nin kıdemli bir üyesi, beyaz bir iş adamının, eğer istemiyorsa siyahi bir müşteriye hizmet etmek zorunda kalmaması gerektiğini açıkça savundu. Burada Beyaz İş adamına **sonsuz** değer biçilirken, siyahi müşteriye **sıfıra** indiriyor. Bu, hiçbir medeni millette yeri olmayan, kesinlikle korkunç ve sapkın bir kavramdır ve tam da bunu önlemek için güçlü bir hükümete ve güçlü bir devlete ihtiyaç vardır.

Çay Partisi iktidara gelirse, Amerika'da ikinci bir İç Savaş kaçınılmaz olur. Çay Partisi, yeni bir kılıktaki Konfederasyonlardan başka bir şey değildir. Konfederasyonlar - *Beyaz Anglo-Sakson Protestanlar (WASP'ler)* - aslında köleliği sürdürmek için savaşa girdiler. Tarihte Kaç ordu böyle aşağılık, iğrenç bir amaç için savaştı ? Yine de Konfederasyon bayrakları hala Amerika'nın her yerinde düzenli olarak dalgalanıyor!

Eski Dünya Düzeni kendilerine **sonsuz**, diğer herkese **sıfır** değer verir. Bankacılar, [hedge fon](#) yöneticileri, üst düzey [CEO](#)'lar, üst düzey sporcular, üst düzey ünlüler, üst düzey oyuncular... yani algı yönetimi ile sanki çok önemli işler yapıyormuş gibi görünen herkes ...hepsi kendilerinin sonsuz değerinde olduğu ve diğer herkesin değersiz olduğu ideolojisini paylaşıyor. O nedenle normal bir çalışandan gülünç derecede kat ve kat daha fazla maaş ve ikramiye alıyorlar .

Kölelik, köleyi **sıfır** değere indirir ve Efendiyi **sonsuz** değere yükseltir. Havalı süper modeller ve Hollywood aktrisleri (öyle olmasalar bile algı oyunları ile) sonsuz güzel olarak kabul edilir; karşılaştırıldığında diğer herkesin sıfır çekiciliği var.

Reklam endüstrisi, ürünlerini satın almak için "sıfırları" - yani kitleleri - manipüle etmek için sonsuz derecede baştan çıkarıcı görüntüler kullanmaya çalışır. Bu endüstri, tüketicinin ürünleri olmadan bir "hiç" olduğu ve bu ürünleri satın aldıklarında sonsuz değerli hale gelecekleri mesajını yaymaya çalışır. İnsanlar, akranları onlarla alay edebileceğinden korktukları için (yani, onlara sıfır değeri varmış gibi davranabileceğinden) son moda ürünlere sahip olmak için can atarlar.

Hindu kast sisteminde Dokunulmazlara (bkz. [Dalit](#)) sıfır değeri verilir.

İnsanlığın Hiyerarşiye, yani, azınlık olan sözde elitlere sonsuz değer ve çoğunluğa sıfır değer atamaya yönelik korkunç bir yatkınlığı vardır. Birkaç sözde elit tanrı benzeri bir statüye, geri kalanlar ise köleliğe zorlanır.

Geri kalanımız yeri kolayca doldurulabilen değersiz piyadeler, vasıflı/vasıfsız işçiler, kitleler, sıradan sürü - yüz­süz ve isim­sizken, isimleri olan ünlülere sonsuz değer verilen bir toplumda yaşıyoruz. [The Last Bling King](#)'de, özgürlük için ajitasyon yapan grubun adı özellikle *HiçKimselerin Kurtuluşu Birliği* idi.

Herhangi bir durumu analiz ettiğinizde, sadece "sıfır" açısına ve "sonsuz" açığa bakın ve sıfır tarafında olmamak için dua edin (ama ne yazık ki, kesinlikle içinde yaşadığımız bu lanetliler dünyasında bir "sıfır/hiç" olacaksınız):

- İşyerinde siz sıfırken patronunuz sonsuza yakındır.
- Bir polis sizi durdurursa, siz sıfırken o sonsuzdur..
- Bir seri katil sizi kaçırsa, siz sıfırken o sonsuz güçtedir.
- Karşılıksız aşık olursan arzunun nesnesi sonsuz iken, sen sıfırsındır ! (*Gerçek aşk belki de en büyük duygudur çünkü sevgi­line sonsuz değer verirsiniz ve o da aynısını size yapar. İkiniz de birbirinizi tanrı gibi hissettirirsiniz. !*)
- Bir spor takımını desteklediğinizde, takımınıza sonsuz değer verirsiniz. Eğer gerçek bir "hayran" (fanatik) iseniz, onlar kazandıklarında sonsuz zevk ve kaybettiklerinde (özellikle ana rakiplerine karşı) sonsuz üzüntü duyarsınız

İrkçılık, bir ırka sonsuz, diğçerlerine sıfır değçer vermeye ilgilidir.
Milliyetçilik/Vatanseverlik, bir ulusa sonsuz, diğçerlerine sıfır değçer vermeye ilgilidir.
Yabancı düşmanlığı, "yabancıya", "dışlanmışa", "uzaylıya" sıfır değçer biçmektir.
Seçilmiş İnsanlar - sonsuz değçerde. Seçilmemiş insanlar – sıfır değçerdedir.
Üstün İrk - sonsuz değçerde. Üstün olmayan ırk (insan altı) – sıfır değçerde.

Onlar ve Biz.

Onlar – sıfır değçer. Biz – sonsuz değçer.

"Biz" – sonsuz değçer. "Diğçer" - sıfır değçer.

Ailemiz – sonsuz değçer. Diğçer herkes - sıfır değçer.

- Topluluk – herkes kanun önünde eşitliğçe ve fırsat eşitliğçine sahiptir ve eşit şekilde dikkate alınır. Kayırmacılık ve ayrıcalık yoktur.
- Kayırmacılık ve ayrıcalıkta – "içeridekiler" sonsuz değçere sahiptir; "dışarıdakiler" sıfır değçere sahiptir.

Diyalektik neden en üstün felsefi ilkedir? Çünkü her şey sistematik olarak herhangi bir süreci artık rafine edilemeyeceğçi omega (son) mükemmellik noktasına taşımakla ilgilidir. İki şeyi birleştirir: sonsuzluk ve mükemmellik. Herhangi bir eski (negatif) sonsuzluğçaya değçil, mümkün olan en iyi sonsuzluğçaya, Tanrı ile ilişkilendirilen sonsuzluğçaya doğru hareket eder. Herhangi bir argümanın eninde sonunda sıfır ve sonsuz olarak tanımlanabilecek bir konuma varacağı, insan düşüncesinin bir yasasıdır. Felsefede idealizm materyalizmi sıfıra indirir ve materyalizm idealizmi sıfıra indirir. Felsefede, Bir kişinin bir argüman ileri sürmesi ve ardından bir başkasının tam tersini savunması olağanüstü bir şey değçildir ve sıklıkla görülür. Orta Yol nadiren izlenir. Argümanlar her zaman sınıra kadar zorlanır. Nietzsche, "Olgular yoktur, yalnızca yorumlar vardır" ve "Sonuçta insanın gerçekleri yalnızca çürütülemez hatalarıdır" gibi şeyler söylediğinde, ötesine geçilemeyecek bir konuma ulaşmıştır.

Sanatın Ölümü, Tarihin Sonu, Yazarın Ölümü, Gerçeğçin Ölümü, Büyük Anlatının Ölümü, Öznenin Ölümü...vb. gibi fikirler her zaman en uç noktalara götürülür. Aslında bu, çoğçu zaman son derece yararlıdır çünkü tam bir netlik sağlar ve bir düşüncüyü en saf haliyle ortaya çıkarır.

Kapitalizm hiçbir zaman bazılarına sonsuz, diğçerlerine sıfır değçer biçtiğini itiraf etmez (*çünkü bunun bir isyana yol açacağını bilir*), ancak kapitalistlerin davranışları bu sonucu kaçınılmaz kılar. Kapitalizmin sonsuz ve sıfır yönlerinin ortaya konması, konunun aydınlatılmasına yardımcı olur. Ama acı gerçekle yüzleşemeyen kitleler inkar içinde, tamamen vazgeçilebilir olarak görüldükleri hakikatle yüzleşmemek için abuk taklalar atarlar.

İşten çıkarıldığında, patronun size sıfır değçer verdiğini açık bir şekilde anlarsınız Halbuki işten çıkarılmadan önce de sıfır değçeriniz vardı. Sözde sonsuz değçere sahip Patronlardan biri değçilseniz, o zaman hiçbir değçeriniz yoktur. Sen sadece "ötekilerden" birisindir.

Hermetizm'in kadim bilgeliği *yukarıdaki aşağıdaki gibidir (As Above So Below)* der; biz insanlık, makro kozmosun bir mikro kozmosuyuz ve her yerde geçerli olan kurallar bizim için de geçerli.. Tanrı özel bir "ilahi" mantık kullanmaz, bizim kullandığımız mantığın tamamen aynısını kullanır, çünkü aynı tözdeniz !. Tek farkımız, Tanrı'nın mantığının çok daha iyi olmasıdır. Uzaylılar da aynı mantığı kullanırdı.

İbrahimciler, "Tanrı gizemli şekillerde çalışır" ve "Sınırlı zihinlerimiz Tanrı'nın sonsuz aklını nasıl anlayabilir?" gibi şeyler söylediklerinde, aslında yanlış bir ikilem oluşturuyorlar;

- Hem bu "Tanrı" denen kavranamaz gizemli varlığın "apaçık" kutsal metinler yolladığını iddia ediyorlar, ve bu sözde akıl almaz ve anlaşılmaz varlık adına kafalarına göre atıp tutup, sanki "O"nunla çok yakın arkadaşmış gibi onu çok iyi biliyormuş gibi davranıyorlar,
- hem de Evrenin farklı yerlerinde farklı kuralların geçerli olduğunu öne sürüyorlar; tanrıların ve uzaylıların asla bilemeyeceğimiz şeylere erişimi olduğunu ima ediyorlar. Tanrı'nın planını asla anlayamayacağımızı, dolayısıyla imandan başka hiçbir şeye başvurmamamız gerektiğini söylüyorlar. Böyle bir sistemde bilgi her zaman beyhudedir, çünkü gerçekte ne olup bittiğine (ki bunu sadece Tanrı bilir) hiçbir zaman ışık tutamaz. Akıl, Luther'in dediği gibi, gerçekten de "Şeytan'ın fahişesidir" çünkü asla Tanrı'nın aklını açığa çıkaramaz, bu nedenle yalnızca aldatma, yanılsama ve Şeytan'ın yalanları hakkında olabilir.

Halbuki Yukarıdaki Aşağıdaki gibidir, deyişini kabul etmek, bilgimizin, yeterince becerikli ve bilgeyse, Tanrı'nınkiyle aynı olabileceğini söylemektir. Tanrı aslında Gizemli şekillerde çalışmaz ve sonsuz aklı yine de sınırlı zihinlerin kavrayabileceği şekilde çalışır. Yani bizler yeterince tekamül edebilirsek, "O"nu anlayabiliriz.

Peki, hangi görüş daha sağlıklı ve daha iyimser? Her zamanki gibi, İbrahimciler çetin çılgın tarafındalar. Hermetik bilgelik çok daha görkemli ve aydınlanmıştır. İbrahimcilik her şekilde başarısız olur. Bu gaddar, aptal inanç sisteminin dünyanın yarısını nasıl fethettiği hayret verici, çoğu insanın ne kadar aptal olduğunun (yada beyin yıkama ile ne kadar aptal yapılabileceğinin) kesin bir kanıtıdır.

Gerçek şu ki; Kendi dünyamızı (mikrokozmos) ve kendimizi inceleyerek makrokozmos hakkında her şeyi çözebiliriz. Ekstra bilgiye ihtiyacımız yok. Tanrı'nın düşüncelerini kelimenin tam anlamıyla çözebiliriz çünkü o bizim düşündüğümüz şekilde düşünür, sadece çok daha yüksek, daha bilgili ve daha doğru bir seviyededir. Ama bu sadece bir derece farkıdır, tür değil. Varoluşun tüm sırları, kendi dünyamızda, etrafımızdadır. Bilimsel bir **Büyük Birleşik Her Şey Teorisi**, yalnızca yerel galaksimize değil, tüm evrene uygulanabilir. Mantık evrenseldir, gezegenimizle sınırlı değildir. Matematik evrenseldir: her yerde aynıdır. Evrim her yerde aynı şekilde işler. Diyalektik evrensel bir ilkedir. Bilgimizin ötesinde hiçbir şey yoktur. İnanca asla ihtiyaç yoktur. Her şey bir bilgi meselesidir. Her sorun insanlığa gelişmesi için fırsat verecektir. Son beş bin yılda ne kadar yol kat ettiğimize bir bakın. Biriktirdiğimiz şaşırtıcı miktarda bilgiye bakın. Beş bin yılda değil, beş milyon yılda edineceğimiz bilgileri bir düşünün. O kadar sürede Tanrısallığı ne kadar yaklaşıcağız ?

Yukarıdaki aşığıdaki gibiyse, bu nedenle içerideki de dışarıdaki gibidir. Bu, dış dünyanın zihnimizin içindekilerin bir yansıması olduğunu iddia eder. Eğer dünya kötüyse, bunun nedeni kötülüğün insanlığın zihnine hakim olmasıdır. Dünya nemsiz ve ocuksuysa, bunun nedeni çoğumuzun önemsiz ve çocuksu olmamızdır. Eğer dünya şımarık, kendini beğenmiş ve her zaman anlık tatmin arayışında görünüyorsa, bunun nedeni hepimizin bunlardan olmamızdır. Dünya sadece insanlığın içsel özelliklerini dışsallaştırır. Yarattığımız ve dünyamızı şekillendiren kurumlar da zihnimizin içeriği tarafından şekillendirilir. Tanrı gibi olsaydı, dünya mükemmel ve kurumlarımız kusursuz olurdu. Dolayısıyla, Dünyayı daha iyi hale getirmenin tek yolu insan ırkının kalitesini yükseltmektir. Ve bu, gezegendeki herkes anlamına gelir. Bu da Yeni Dünya Düzeni demektir.

Biz insan ırkı, genellikle bilinçaltında da olsa, doğal olarak içsel işleyişimizi yansıtan dışsal şeyler yaratırız. [nc Türden Yakın Karşılaşmalar](#) filminde, (Richard Dreyfuss'un canlandırığı) başkahraman takıntılı bir şekilde belirli bir dağın şeklini yaratır: Zihnindeki içeriği gerçek bir nesneye dnştrmştir ve bu gerçek nesne kahramanın sonunda uzaylılarla karşılaşmaya gittiği gerçek bir dağı yansıtır.

Ünlüler ve İnternet

Şimdi insanlık tarihinin en büyük devrimini düşünün. Şu anda onu yaşıyoruz. Bu internettir !

İnternet nihai "[mem](#)" makinesidir. Hayal edilemeyecek kadar çok sayıda web sitesi dikkat çekmek için rekabet eder. İnsan ırkına dair neredeyse tüm bilgiler internette mevcuttur. Dünyanın her yerinden anında erişilebilir. Yeni fikirler tüm dünyaya aynı hızla yayılabilir, ancak çoğu kurur, elenir ve ölür. Fikirler arasında vahşi bir rekabet vardır ve başarılı olanlar, insan zihniyetini yansıtan belirli tipler olma eğilimindedir.

İnternetin insan durumunda yaratacağı değişiklikler, ya içimizdeki en iyi şeyleri öne çıkararak ve bunu dünya çapında paylaşarak bizi kutsallığa doğru hızlandırabilir ya da kusurlarımızı çok daha büyütüp tüm dünyayı bir anda içindekilerle birlikte kirletebilir. İnternet, insanlığın hem en iyisini hem de en kötüsünü sergiliyor, ve sanki şu sıralar en kötüsü kazanıyor gibi görünüyor.

İnsan ırkının IQ'sunun feci bir düşüş yaşadığı ve gezegeni tamamen aptalların yönettiği [Idiocracy](#) adlı bir film var. Kabul edelim, dünya zaten aptallar tarafından yönetiliyor ama işler daha da kötüye gidebilir. İnternet kesinlikle gerçek bir Aptallık doğurabilir. "Trend olan nedir?" İnternet trendlerine hiç baktınız mı? Göze batan ilham verici, felsefi, bilimsel, entelektüel, ruhani, yaratıcı veya sanatsal hiçbir şey görmeyeceksiniz. Her zaman, ilk on (TOP10) ünlülerin yavan kültürünü yansıtır. En iyi pop yıldızları, aktörler ve spor yıldızlarıyla ilgili en son parçacıklara takıntılıyız.

Mesela, Lady Gaga'nın yaptığı her şey listede hemen bir numaraya yükseliyor. Sözleri ve eylemleri, görünüşe göre, sadık hayranları için sonsuz bir öneme sahip. Gerçekten, zamanlarını Twitter'da bir pop yıldızının tweet'lerini okumaktan daha başka yapacak işleri yok mu? Geri zekalılar için Twitter "edebiyat"tan başka nedir? – sıfır dikkat süresi ve sıfır zekaya sahip insanlar için midir ?

Sayısız tweet'ten kaçının gerçek içeriği var? Twitter, insanları aforizma uzmanlarına - şiirin veya felsefenin en iyisi gibi mükemmel seçilmiş birkaç kelimeyle dünyayı yansıtmaya - dönüştürüyor olsaydı, bu harika olurdu. Bunun yerine, birinin aklına gelen ilk düşünceyi yansıtan yavan, banal, aptalca gözlemlerden başka bir şey değildir.

İnternette Kalite kontrolü pek yoktur. Ortamın anlık doğası, dolaysızlığı, aracısız hamlığı - bunların hepsi hayranlar tarafından alkışlanıyor. Ancak bunlar kesin "iyi" şeyler değildir. Kendini yansıtmaya, mesajı mükemmelleştirme, söylemek istediğin derin bir şeyi çözme çabası nerede? Rastgele düşünceler savurmanın ne anlamı var? Bu neye yarayacak? Üzgün, yalnız insanlar için (özellikle kendi şirketlerinden nefret eden dışadönükler), onlara başkalarıyla temas halinde oldukları, heyecan verici, asla uyumayan bir şeyin parçası oldukları yanılsamasını verir. Yine de %99,9'u değersizdir. Pisagor'un sözlerinden biri şöyledir: "*Ya susmak ya da daha sessiz konuşmak*", anlamı "*Ya sus ya da susmaktan daha iyi bir şey söyle.*" Bunu Twitter'ın ön sayfasına koyarlarsa ne olur? Siber dünya sessiz kalır mı? Keşke...

Facebook da neredeyse tamamen değersiz. Yüz milyonlarca insan resimlere bakıp kötü şakalar ve dedikodular yapıyor. İnsanlığın yapabileceği en iyi şey bu mu? Felsefi tartışmalar için, en son bilimsel buluşları paylaşmak için, politik aktivizm için, hükümeti değiştirmek için, ekonomiyi analiz etmek için, toplumun psikolojik dönüşümüne yönelik teknikleri tartışmak için Facebook ne yapıyor? Dini Facebook, manevi Facebook, entelektüel ve kültürel Facebook nerede? Elbette, birileri ara sıra ciddi bir şey hakkında bir kampanya başlatıyor, ancak Facebook'un özü sığ narsisizm, akılsız gevezelik, anlamsız gösteriş ve tavidir. Facebook kültürü doğası gereği “popülist” ve aptalcadır.

İnternette bir şey ne kadar popüler olursa o kadar popüler olur ve bir tür kartopu etkisi yaratır. Bir trend listesindeki öğeler, listede oldukları için daha kesin bir şekilde incelenir, bu nedenle listede olmayan herhangi bir şeyin yükselişe geçmesi gittikçe zorlaşır. İnternet, kazananın her şeyi aldığı bir ortamdır. Bazı memler diğerlerinden sonsuz derecede daha başarılıdır. Bir trend listesine girerseniz, viral olursunuz. Trend listesinde değilseniz, hiçbir yere varamazsınız. Reklam verenler ünlüleri sever çünkü anında trend listelerine girerler ve çok sayıda hitin tadını çıkarırlar. Garantili %100 güvenilirdir.

Sistemin çalışma şekli bu. Ama Bunun kalite ve önemle alakası yok. İnsanlık tarihindeki en büyük ve en derin fikine sahip olmanızın ne önemi var? Bir ünlünün desteğine sahip değilse, kitlelere ulaşamıyorsanız, o zaman sıfırdır, Arka ayakları üzerinde yürüyen bir köpeğin olduğu bir video, Kainatın sırlarını anlatan bir web sitesinden daha çok “hit” alacaktır. İşte Dünya !. Abraxas'ın bizzat kendisi "yaşam, evren ve her şey" in yanıtını açıklayan bir web sayfası oluştursaydı, insan türü her zamanki gibi anlamsız Twitter'lama rutinini sürdürür, en son Viral Videoları izlemeye devam eder, hayran oldukları ünlüleri hayal ederek hülyalara dalar, ve bu sayfa tamamen göz ardı edilirdi. Herkes trendlerin, dedikodunun, başkalarının şapşal hallerini seyredip yorum da bulunmanın, ve diğer saçmalıkların peşinde.. İnternette “altın” keşfetmek için bir mekanizma yok ama sizi çöplüğe iten bir sürü mekanizmalar var.

Ancak İnternet, paradoksal olarak, sır saklamak için harika bir yer. O kadar kalabalık bir yer ki, spesifik bir şeyi bulmakta zorlanabilirsiniz. Üstelik, Neredeyse hiç bakılmamış ama kayda değer içeriği olan web sayfaları var. Ve bu "Gizli" sayfaların sayısı artmaya devam edecek.

Noam Chomsky gibi biri, çoğu internet etkinliğinin amacının, Cambaza baktırırken kitlelerin dikkatini dağıtmak olduğunu söylemişti..

İnternet, daha önce de söylediğimiz gibi, kazananın her şeyi aldığı bir platform ve kazananlar “ünlüler”. Bir Etki, internette başka herhangi bir yerden daha fazla büyütülür, bu nedenle çok daha tehlikelidir. Ünlü (Celebrity) kültürü aslında insanlığın kolektif IQ'sunu düşürme yeteneğine sahiptir. Ünlülere bir [anlatı](#) atanarak onlara **sonsuz**, geri kalan her şeye **sıfır** ilgi gösteriliyor. Dikkatleri ünlülerin gevezeliklerinden uzaklaştırmak için bir mucize gerekir. Bir ünlünün hayatındaki en ufak değişiklik, anında bir trend çılgınlığının sebebidir. *Köpekbalıkları her zaman daireler çizer ve okyanusu aydınlatan o tek damla kanı ararlar.*

Ünlü kültürü herkes için ortak bir referans noktasıdır. Herkesin *En Düşük Ortak Paydada* (*Lowest Common Denominator-LCD*) fikir alışverişinde yer almasına olanak tanır. Çünkü Ünlü kültüründe yer almak için hiçbir şey bilmenize gerek yoktur; sadece görüşlere ihtiyacın var (bkz. *aklı yok fikri var !*). Dünyanın tüm sorunları bir ünlü veya başka bir fenomen gündeminin arkasına itilebilir. *Ordudaki eşcinseller? - Lady Gaga'yı tartışalım. Uyuşturucu kullanımı - hadi Lindsay Lohan'ı tartışalım. Lezbiyenlik - Yine Lohan. Eşcinsel orta yaş krizi - George Michael. İntihar depresyonu - Curt Cobain. Scientology - John Travolta ve Tom Cruise. Yabancılar - Robbie Williams. ...vb....* Ünlüler, herhangi bir LCD tartışmasının yoludur. İleri felsefe, bilim veya teoloji LCD olamaz. Zira Karmaşık konularda aslında iyi bilgilendirilmemiz gerekir, ve bu konular gerçek uzmanlarca tartışılmalıdır. Ancak Tüm insanlar eşit derecede iyi bilgilendirilmemiştir. Bilgi sahibi olanın bilgisiz olanla “eşit” bir tartışma yapması imkansızdır. Bu Gerilim yaratan temel bir asimetriye neden olur.. Ama ünlü kültürü söz konusu olduğunda herkes eşittir; En Düşük Ortak Payda da kolayca birleşilebilir. Bu bir yandan eşitlikçidir, ama Aynı zamanda da herhangi bir üst düzey düşüncenin en büyük düşmanıdır, ve zihinsel gelişimi engeller !.

Ünlü kültürünün, insan varoluşunun belirleyici savaş alanı olarak dinden çok şey devraldığı ikna edici bir şekilde tartışılabilir. Batı'da insanlık, bilim ve teknoloji sayesinde İbrahimi dinlerin esaretinden kurtulmayı büyük ölçüde başardı. Muazzam sayıda Batılı artık İbrahimi inançları açıkça hor görüyor. Ama şimdi, Ne yazık ki eski dinin yerine yeni bir din türü ortaya çıktı - tanrılar yerine ünlülere tapınma, daha doğrusu ünlüler tanrı sayma !.

Dinden sonra, İlerleme yolunda duran bir sonraki büyük diyalektik antitez ünlü (kültü) kültürüdür. Bunu yenmenin tek bir yolu var – insanların zihinlerini daha yüksek seviyelere çıkarmak, onlara daha fazla psikolojik anlayış kazandırmak, onlara yaşamda daha iyi fırsatlar vermek, onlara çok daha tatmin edici ve dolu hayatlar vermek, böylece çok daha fazlasını yapabilmelerini sağlamak. Çoğu vasat insan kendilerinin ne başarabildiğinden çok Ünlülerin ne yaptıklarıyla ilgileniyorlar. Belki Bu, kendi vasat hayatlarından bir kaçış olarak, yada kendilerini o ünlüde yansıtmış olduklarını hayal ettikleri için olabilir. Ne olursa olsun Olympus'un tanrıları gibidir ünlüler, görmezden gelindiklerinde yok olu veriyorlar.

İnternetteki herhangi bir yeni fikir neden anında en düşük ortak paydaya indiriliyor ... ünlü kültürü, narsisizm, "havalı ve popüler" olmaya çalışmalar, ünlülerin parti resimleri, hatta evcil hayvanlarının resimleri, tuhaf ve gıcık diğer görseller neden bu kadar ilgi çekici gelir çoğu insana ? *İçeri nasılsa, dışarıda da öyle (As inside, so outside)*. İnsanlık, kelimenin tam anlamıyla, insan zihninde gizlenmiş tüm çöplerini siber uzaya saçıyor. Sonsuz önemsiz saçmalıkları kusuyor. Bu çocuksu ve sonsuz derecede bencil bir davranış. Yapabileceğimiz en iyi şey gerçekten bu mudur ?

Yine de internetin kendisi gerçekten dikkate değer bir şey çünkü altyapısı insan ırkının gelişeceği yolu yansıtıyor olabilir.

Eğer yukarıdaki aşağıda ki gibi ve içeride dışarıdaki gibi ilkelerini kabul edersek, Bilgisayar teknolojisinin evrimi bir şekilde bize kendimiz ve çalışma şeklimiz hakkında bilgi vermelidir. Tarihçeye bakarsak, modern bilgi işlem, devasa şirketler tarafından kullanılan devasa ana bilgisayarlarla başladı. Buna "Vatikan" tarzı bilgi işlem modeli denilebilir. Tıpkı Orta Çağ'da sıradan Katoliklerin İncil'e erişimi olmadığı gibi, sıradan insanların da bilgisayarlara erişimi yoktu. İncil, sıradan insanların konuşmadığı veya anlamadığı Latinceydi - aslında çoğu insan okumayı bile öğrenmemişti - ve matbaanın icadından önce zaten çok az kitap vardı. Sadece uzmanlar - keşişler, rahipler ve Katolik hiyerarşisi - İncil'i okuma ve inceleme fırsatı bulurdu. Benzer şekilde, yalnızca seçkin bir yazılım mühendisleri grubu ana bilgisayarları anlayabiliyordu ve yalnızca büyük şirketler (Kilise'nin eşdeğeri) onları bünyesinde çalıştırabiliyordu. Bilgisayarlar sıradan insanlar için tam bir muammaydılar.

Sonra teknoloji gelişti, kişisel bilgisayarlar geldi. İlk başta sadece birkaç kişide vardı ama şimdi gelişmiş ülkelerdeki çoğu insanda var. Bu, İncil'in Latince'den sıradan insanların ana-dillerine çevrildiği ve matbaaların sonunda sıradan insanların bir tane alabilmesi için çok sayıda İncil'i basabildiği Protestan Reformu'nun eşdeğeri. Artık bilgi akışını kontrol edemediği için Kilise'nin gücü buna bağlı olarak zarar gördü.

Kişisel bilgisayarlar başlangıçta "bağımsızdı" (*dini açıdan bu, inananların kendi başlarına İncil'i incelemelerine ve yorumlamalarına eşdeğeri*). Sonra internet geldi ve dünyadaki tüm PC'leri birbirine bağlamak mümkün hale geldi (*dini açıdan, inananlar diğer tüm inananlarla bağlantı kurabilir ve fikir alışverişinde bulunabilir ve anlamadıkları şeyleri netleştirebilir*). Başka bir deyişle internet, bireylerin zihinlerinin bir tür Kitlesele Aklın düğümleri haline gelmesine izin verdi. Benzer şekilde; Din aynı zamanda, belirli bir dinin tüm takipçilerinin bireysel değil kolektif bir dünya görüşüne abone olduğu bir tür Kitlesele Akıldır.

Dinlerimiz, teknolojimiz, yaptığımız her şey içsel benliğimizin dışsal yansımalarıdır. İç doğamızı gördüğümüz aynalardır. Bir kitap basitçe dışsallaştırılmış bir zihindir: organize bir bilgi deposudur. Kitaplar internetin öncüleridir: bilgi depoları, dışsallaştırılmış zihinler, bir kişiden diğerine aktarılır ve küresel olarak paylaşılır.

Peki, internet sayesinde aynada daha önce hiç olmadığı kadar doğru bir yansıma elde etmemiz mümkün mü? Zihnin hem yapısı (biçimi) hem de içeriği vardır. Açıkçası internet de öyle: fiziksel bir altyapısı (fiziksel beynin eşdeğeri), bir dizi iletişim protokolü var ve bunlar olmadan herhangi bir bilgi alışverişi yapmak imkansız olurdu (protokoller zihnin biçimine karşılık gelir; zihnin yaşadığı her şeyi anlaşılır, standartlaştırılmış, tutarlı bir bütün halinde şekillendirme protokolleridir) ve Facebook, Twitter, YouTube vb (zihnimizin içeriğini yansıtan) içeriklere sahiptir.

Zihnimiz üzerinde rasyonel bir şekilde düşünerek ve ayrıca zihnimizin çıktılarını - *dış dünyada yarattığımız şeyleri - nesnelere, kurumlar, teknolojiler, sanat, bilim, felsefeler ve dinler* - inceleyerek zihinlerimizi anlayabilir ve öğrenebiliriz. Bazı insanlar, internetin, zihnimizin nasıl çalıştığına dair şimdiye kadarki en iyi ipucunu temsil ettiğini söyler.

Çözüm

İnsan ırkının çocukluktan yetişkinliğe ilerleme zamanı. İbrahimcilik, karmaşık gerçekliği düşünmekten aciz bebekler için bir dindir. “İyi” ve “kötü” gibi fikirlere çok daha fazla özen ve incelikle yaklaşılmalıdır. Psikolojik sonuçları kapsamlıca incelenmelidir. Belli bir “Anlatının”, iktidar sahipleri tarafından üzerimizde kontrol oluşturmak için bize “satıldığının” her zaman farkında olmalıyız. Her zaman sıfır (hiç) ve sonsuzluk arayışında olmalıyız; özellikle de aşırılık yanlısı konumları desteklemek için konuşlandırıldıklarında, bir şeye sonsuz, diğer her şeye sıfır değer atadıklarında, neyin gerçekten hiç (sıfır), neyin gerçekten sonsuz olduğunu anlayabilmeliyiz.

Akıllı Toplum olma zamanıdır. *İyi ve kötünün ötesinde ki* Abraxas'ın hükümdarlığının zamanı geldi !

Hakikatten Daha Yüksek Din Yoktur